

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 138

I Legislatura

Any 1983 (primer període)

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 71

tinguda dimecres 15 de juny de 1983

SUMARI

*S'obre la sessió a dos quarts i deu minuts d'onze del matí. El primer punt de l'ordre del dia és la **Designació dels membres del Consell Assessor de RTVE a Catalunya, que cobriran les vacants que s'hi han produït** (article 7.1 i 2 de la Llei 6/81, reguladora del Consell Assessor de RTVE a Catalunya. El senyor Secretari Primer llegeix l'article de la Llei que tracta d'aquesta qüestió (p. 4283). Es procedeix a la votació i a l'escrutini (p. 4283).*

El resultat de la votació és el següent : Salvador Coromina, 24 vots; Marina Brou, 24 vots; Alfons Bonals, 23 vots; Trinitat Neras, 1 vot; vots en blanc, 75 (p. 4284).

*El M. H. Sr. President proposa, d'acord amb tots els Grups parlamentaris, d'alterar l'ordre del dia introduint-hi un punt nou que és la **Designació dels membres del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió** (p. 4284).*

Intervé en contra el Diputat no adscrit I. Sr. Corral (p. 4284). Es posa a votació la proposta i s'aprova per 101 vots a favor, 5 en contra i cap abstenció (p. 4284). Es produeix un breu diàleg entre el M. H. Sr. President i el Diputat no adscrit I. Sr. Sánchez (p. 4284).

L'I. Sr. Secretari Primer llegeix l'article de la Llei de Creació de l'Ens Públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió que fa referència a aquesta designació (p. 4284). Es procedeix a la votació per paperetes i a l'escrutini (p. 4284). El resultat de la votació és el següent : Ferran Camps, 94 vots; Immaculada Cardona, 92 vots; Muriel Casals, 92 vots; Pere Oriol Costa, 92 vots; Jordi Daroca, 93 vots; Joaquim Ferrer, 94 vots; Jordi García-Soler, 92 vots; Joan Granados, 94 vots; Joaquim Monells, 93 vots; Miquel Reniu, 88 vots; Carles Sentís, 92 vots; Francesc Vallverdú, 93 vots; vots en blanc, 15 (p. 4284).

*El punt següent és la **Proposició de Llei de modificació de la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu**. Intervé el Diputat I. Sr. Casas-Salat, del G. p. d'Esquerra Republicana, per exposar i retirar els vots particulars del seu Grup a l'article 1 i a les Disposicions Derogatòria i Final (p. 4285). El Diputat I. Sr. Camps i Rovira, del G. p. de Convergència i Unió, defensa el vot particular núm. 2, a l'article 1, el vot particular núm. 4, a la Disposició Derogatòria, i retira el vot particular núm. 6 (p.*

4285).

El vot particular núm. 2 s'aprova per unanimitat dels presents (p. 4286). El vot particular núm. 4 s'aprova per unanimitat dels presents (p. 4286).

La Disposició Final, text del Dictamen, s'aprova per unanimitat dels presents (p. 4286).

Es passa a la votació global i el conjunt de textos aprovats s'aprova per 99 vots a favor, cap en contra i cap abstenció (p. 4286).

*El punt següent és el **Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Reglament de la Proposta de reforma del Reglament del Parlament de Catalunya pel que fa als Grups parlamentaris i als Diputats no adscrits, i dels vots particulars reservats per a defensar en el Ple.***

*El Diputat I. Sr. Alay, del G. p. d'Esquerra Republicana, defensa un **vot particular a l'article 1** i un altre a l'**article 4** (p. 4286). Intervé en contra el Diputat I. Sr. Molas, del G. Socialista (p. 4287).*

*Es vota el **vot particular** del G. p. d'Esquerra Republicana a l'**article 1** i es rebutja per 41 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció (p. 4287). Els **apartats 1, 3 i 4 de l'article 1**, text del Dictamen, s'aproven per unanimitat dels presents (p. 4287). L'**apartat 2** d'aquest mateix **article** s'aprova per 64 vots a favor, 46 en contra i cap abstenció (p. 4287).*

*L'**article 2**, text del Dictamen, s'aprova per 64 vots a favor, 46 en contra i cap abstenció (p. 4288).*

*Es produeix un breu diàleg entre el M. H. Sr. President i el Diputat I. Sr. Alay, del G. p. d'Esquerra Republicana, en relació amb l'article a què afecta el **vot particular núm. 2**, d'aquest Grup (p. 4288).*

*L'**article 3**, text del Dictamen, s'aprova per 64 vots a favor, 45 en contra i cap abstenció (p. 4288).*

Es produeix un breu diàleg entre el M. H. Sr. President i el Diputat I. Sr. Alay, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 4288).

*Es posa a votació l'**article 4**, text del Dictamen, i s'aprova per 64 vots a favor, 45 en contra i cap abstenció (p. 4288).*

*S'aproven els **articles 5, 6, 7, 8, 9, 10 i 11** per 96 vots a favor, 10 en contra i cap abstenció (p. 4288).*

Intervé el M. H. Sr. President (p. 4288). Intervé el Diputat I. Sr. Ribó, del G. p. del PSUC (p. 4288). D'acord amb la sol·licitud del Diputat I. Sr. Ribó el M. H. Sr. President suspèn la sessió durant mitja hora (p. 4288).

La sessió se suspèn a les dotze i tretze minuts del migdia i es reprèn a tres quarts i sis minuts d'una, sota la presidència de la I. Sra. Vice-presidenta Primera.

La I. Sr. Vice-presidenta Primera comunica que la Junta de Portaveus ha acordat que la votació final del Dictamen de la Reforma del Reglament del Parlament tingui lloc a la una (p. 4288).

*S'entra en el punt següent de l'ordre del dia, que és la **Proposta de la Mesa i la Junta de Portaveus perquè en la tramitació del Projecte de Llei per la qual s'autoritza un increment provisional en les retribucions del personal contractat per la Generalitat de Catalunya, la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost actuï en seu legislativa plena.** S'aprova per unanimitat dels presents (p. 4288).*

Intervé la I. Sra. Vice-presidenta Primera (p. 4289). Intervé el Diputat I. Sr. Subirà i Claus, del G. p. de Convergència i Unió (p. 4289).

Se suspèn la sessió a tres quarts i tretze minuts d'una del migdia i es reprèn a la una.

Es vota el text global de la Proposta de reforma del Reglament del Parlament de Catalunya i s'aprova per 69 vots a favor, 44 en contra i cap abstenció (p. 4289).

En el torn d'explicació de vot intervenen els Diputats I. Srs. Sánchez, no adscrit (p. 4289); Viñals, no adscrit (p. 4289); Molas, del G. Socialista (p. 4290); Alay, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 4291), i Ribó, del G. p. del PSUC (p. 4291).

*El punt següent de l'ordre del dia és la **Interpellació al Consell Executiu sobre el medi forestal.** La formula el Diputat I. Sr. Ganyet, del G. Socialista (p. 4292). Respon l'H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 4293). Interven en sengles torns de rèplica el Diputat I. Sr. Ganyet (p. 4295) i l'H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 4295).*

La sessió se suspèn quan manca un minut per a la una del migdia i es reprèn a un quart de sis de la tarda, sota la presidència del M. H. Sr. President.

*El punt següent és la **Interpellació al Consell Executiu sobre els habitatges de protecció oficial.** La formula el Diputat I. Sr. Oliart, del G. Socialista (p. 4296). Respon l'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 4298). Interven en sengles torns de rèplica el Diputat I. Sr. Oliart (p. 4299) i l'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 4300).*

*El M. H. Sr. President comunica una **modificació** en l'ordre del dia atès que les **Interpellacions** corresponents als punts 7 i 8 han estat ajornades per a la propera sessió i la que correspon al punt 9 ha estat retirada (p. 4300).*

*El punt següent és la **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'analfabetisme i l'educació permanent d'adults a Catalunya.** La formula el Diputat I. Sr. Lorda, del G. Socialista (p. 4300).*

*En el torn dels Grups que hi han presentat **esmenes** intervenen la Diputada I. Sra. Calzada, del G. p. del PSUC (p. 0000), i el Diputat I. Sr. Descals, del G. p. de Convergència i Unió (p. 4302).*

*En el torn dels Grups que no hi han presentat **esmenes** intervenen els Diputats I. Srs. Luna, del G. p. de Centristes (p. 0000), i Casanovas, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 4303).*

Intervé el Diputat I. Sr. Lorda, en nom del Grup proponent de la Moció (p. 4303). Es produeix un breu diàleg entre l'orador i el M. H. Sr. President (p. 4304).

*Es posa a votació el text de la **Moció** d'acord amb els termes expressats pel Diputat I. Sr. Lorda i s'aprova per unanimitat dels presents (p. 4304).*

*S'entra en el darrer punt de l'ordre del dia, que és **Preguntes amb resposta oral.** La primera, **Pregunta al Consell Executiu sobre l'empresa Mercedes Benz Hispania,** la formula el Diputat I. Sr. Frutos, del G. p. del PSUC (p. 4304). Respon l'H. Sr. Conseller d'Indús-*

tria i Energia (p. 4305). Intervenien en sengles torns de rèplica el Diputat I. Sr. Frutos (p. 4305) i l'H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia (p. 4305).

El Diputat H. Sr. Armet, del G. Socialista, formula la **Pregunta al Consell Executiu sobre el seu remodelatge i la dimissió de l'Honorable Conseller d'Economia i Finances** (p. 4306). Respon l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 4307). Intervenien en sengles torns de rèplica el Diputat H. Sr. Armet (p. 4308) i l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 4309).

El Diputat I. Sr. Torres, del G. p. d'Esquerra Republicana, formula la **Pregunta al Consell Executiu sobre uns acomiadaments de l'empresa Construcciones y Prefabricados de Urgel, de Linyola** (p. 4310). Respon l'H. Sr. Conseller de Treball (p. 4310).

El Diputat I. Sr. Ribó, del G. p. del PSUC, retira la **Pregunta al Consell Executiu sobre una nova distribució zonal de la Companyia Telefónica** (p. 4310).

El Diputat I. Sr. Folch, del G. p. del PSUC, formula la **Pregunta al Consell Executiu sobre la dimissió de quatre membres de la Comissió Assessora del Servei de Museus de la Generalitat** (p. 4311). Respon l'H. Sr. Conseller de Cultura (p. 4311). Intervenien en sengles torns de rèplica el Diputat I. Sr. Folch (p. 4311) i l'H. Sr. Conseller de Cultura (p. 4311).

El Diputat I. Sr. Padullés, del G. p. del PSUC, formula la **Pregunta al Consell Executiu sobre la situació dels treballadors de l'empresa Explosivos Río Tinto, de Sallent** (p. 4312). Respon l'H. Sr. Conseller de Treball (p. 4312). Intervenien en sengles torns de rèplica el Diputat I. Sr. Padullés (p. 4314) i l'H. Sr. Conseller de Treball (p. 4314).

La sessió s'aixeca a tres quarts de vuit del vespre.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 71

S'obre la sessió a dos quarts i deu minuts d'onze del matí. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i pels Llettrats Srs. Ferret i Vintró.

Al banc del Govern seuen el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers Adjunt a la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i d'Indústria i Energia.

Ordre del dia

1. Designació dels membres del Consell Assessor de RTVE a Catalunya, que cobriran les vacants que s'hi han produït.

2. Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre la Proposició de Llei de Modificació de la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat.

3. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Reglament de la Proposta de reforma del Reglament del Parlament de Catalunya pel que fa als Grups parlamentaris i als Diputats no adscrits.

4. Votació de la proposta de la Mesa i la Junta de Portaveus perquè en la tramitació del Projecte de Llei per la qual s'autoritza un increment provisional en les retribucions del personal contractat per la Generalitat de Catalunya, la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost actui en seu legislativa plena.

5. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el medi forestal.

6. Interpel·lació al Consell Executiu sobre els habitatges de protecció oficial.

7. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el sector financer a Catalunya.

8. Interpel·lació al Consell Executiu sobre les despeses previstes en els Capítols VI i VII dels Pressupostos de 1982.

9. Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació de l'article 9.33 de l'Estatut en el moviment cooperatiu.

10. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'analfabetisme i l'educació permanent d'adults a Catalunya.

11. Preguntes amb resposta oral.

Designació

dels membres del Consell Assessor de TVE a Catalunya

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió. El primer punt de l'ordre del dia és la designació dels membres del Consell Assessor de Ràdio-televisió Espanyola a Catalunya que cobriran les vacants que s'hi han produït, d'acord amb l'article 7.1 i 2, apartats 1 i 2, de la Llei Reguladora del Consell de Ràdio-televisió a Catalunya. Les vacants que s'hi han produït són tres; les comunicacions d'aquestes vacants han arribat de forma regular a la Mesa del Parlament. El senyor Secretari donarà lectura de l'article de la Llei que parla de la designació dels membres del Consell Assessor i del procediment a seguir en el cas que es produeixin vacants.

El Sr. SECRETARI PRIMER : «Llei 6/81 Reguladora del Consell Assessor de Ràdio-televisió Espanyola a Catalunya. Article 7.1. El Consell Assessor de Ràdio-televisió Espanyola consta de tretze membres designats pel Parlament en proporció amb el nombre de Diputats de cada Grup parlamentari pel sistema de majors restes sobre el total de membres del Parlament, i nomenats pel Consell Executiu per a la legislatura corresponent. Un cop acabada la legislatura, el Consell Assessor cessant continuarà exercint les seves funcions fins que els nous membres no hauran pres possessió del càrrec.

»2. Si es produeixen vacants, es cobriran d'acord amb el procediment establert en l'apartat primer d'aquest article i per al temps que resti de mandat.»

El Sr. PRESIDENT : Bé, d'acord, doncs, amb el text de la Llei al qual s'acaba de donar lectura, anem a procedir a la votació.

Les senyores i els senyors Diputats seran cridats per ordre alfabètic, com de costum, i en aquest moment s'està procedint a la distribució de les paperetes de vot. (Pausa.)

(El senyor Secretari Primer dona lectura dels noms dels I. Srs. Diputats i les I. Sres. Diputades els quals procedeixen a dipositar llur vot a l'urna.)

El Sr. PRESIDENT : Algun senyor Diputat o senyora Diputada no ha votat? (Pausa.)

Anem, doncs, a procedir a l'escrutini.

(Es procedeix a l'escrutini.)

El Sr. PRESIDENT : El resultat de la votació ha estat el següent : Salvador Coromina, 24 vots; Marina Brou, 24 vots; Alfons Bonals, 23 vots; Trini Neras, 1 vot; en blanc, 75 paperetes. Per tant, són elegits membres del Consell Assessor de Ràdio-televisió a Catalunya els senyors Coromina, Marina Brou i Alfons Bonals. *(Pausa.)*

Modificació de l'ordre del dia

Senyores i senyors Diputats, els voldria proposar una alteració de l'ordre del dia, que proposo a petició de tots els Grups parlamentaris, a fi d'incloure en l'ordre del dia d'aquesta sessió la designació dels membres del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio-televisió.

Per a aquesta designació, com veurem ara mateix en donar lectura a l'article de la Llei corresponent, es necessita una majoria de dos terços.

És que el Ple està d'acord amb aquesta proposta que fa la Presidència d'alterar l'ordre del dia de manera que s'introdueixi aquest nou punt : Designació dels membres del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio-televisió.

(El senyor Corral demana la paraula.)

Senyor Corral?

El Sr. CORRAL *(de l'escó estant)* : Sí, senyor President, simplemente para mostrar mi preocupación en torno a esta petición de la Mesa; solicitar que no sea incluido en el orden del día por considerar que hay una cierta rapidez y que en la medida que en estos momentos vamos a reestructurar la Cámara en función del Grupo Mixto, consideramos que una mejor representatividad de lo que es la Cámara actual en función de los Grupos parlamentarios exigiría que, efectivamente, esto no pasase en el Pleno de hoy, sino que se contemplase en función del nuevo Grupo Mixto.

Gracias, señor Presidente.

El Sr. PRESIDENT : Bé, jo tinc l'encàrrec dels Grups parlamentaris, la petició dels Grups parlamentaris, de fer aquesta proposta. La petició és unànime de tots els Grups i, per tant, jo mantinc la proposta i demano a la Cambra que es pronunciï.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquesta proposta d'alteració de l'ordre del dia, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que estan en contra de la proposta d'alteració de l'ordre del dia?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

Bé, la proposta d'alteració de l'ordre del dia ha estat aprovada per 101 vots a favor, 5 en contra i cap abstenció. Per tant, doncs...

El Sr. SÁNCHEZ *(de l'escó estant)* : Senyor President, voldria explicar el vot del meu Grup parlamentari.

El Sr. PRESIDENT : No hi ha Grup parlamentari, no hi ha hagut debat; per tant, em penso que no procedeix l'explicació de vot.

Em sembla que el senyor Corral, d'altra banda, ja ha indicat molt clarament els motius pels quals ell no estava conforme —i suposo que també són motius que el senyor Diputat comparteix— amb la proposta. Hi ha hagut una votació; crec que no procedeix explicació de vot.

El Sr. SÁNCHEZ : Senyor President, precisament per això

que vostè diu que no hi ha Grup parlamentari, jo, com a Diputat no adscrit, voldria explicar el meu vot.

El Sr. PRESIDENT : D'acord amb el Reglament, els Diputats no adscrits poden explicar el seu vot quan la Presidència ho considera oportú en debats d'especial transcendència. No hi ha hagut debat, de manera que em sembla que l'explicació de vot no procedeix.

Designació dels membres del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió

Bé, aleshores ha quedat aprovada la inclusió en l'ordre del dia, com a segon punt, la designació dels membres del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. El senyor Secretari donarà lectura a l'article de la Llei de Creació de l'Ens públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que fa referència a aquesta designació.

El Sr. SECRETARI PRIMER : «Llei 10/1983, de Creació de l'Ens públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de regulació dels serveis de radiodifusió i televisió de la Generalitat.

»Article 4, apartat 1 :

»El consell d'Administració es compon de dotze membres elegits pel Parlament de Catalunya, mitjançant majoria de dos terços, entre persones de rellevants mèrits professionals. Un cop nomenat, el director general assisteix a les reunions del consell d'administració, d'acord amb el que disposa l'article 8.3.»

El Sr. PRESIDENT : Bé, passem, doncs, a votació aquesta elecció. Recordarem que s'han d'elegir dotze persones, i que la majoria necessària és de dos terços.

Anem a procedir a la votació per paperetes, exactament igual com en el cas anterior.

El senyor Secretari donarà lectura dels noms de les senyores i senyors Diputats.

(El senyor Secretari Primer dona lectura dels noms dels I. Srs. Diputats i les I. Sres. Diputades els quals procedeixen a dipositar llur vot a l'urna.)

El Sr. PRESIDENT : Totes les senyores i els senyors Diputats han votat? *(Pausa.)* Anem a procedir a l'escrutini.

(Es procedeix a l'escrutini.)

El Sr. PRESIDENT : Senyores i senyors Diputats, el recompte ha estat laboriós, però finalment l'hem acabat amb acord de tota la Mesa.

Els resultats han estat els següents : Ferran Camps, 94 vots; Immaculada Cardona, 92 vots; Muriel Casals, 92 vots; Pere Oriol Costa, 92 vots; Jordi Daroca, 93 vots; Joaquim Ferrer, 94 vots; Jordi García-Soler, 92 vots; Joan Granados, 94 vots; Joaquim Munells, 93 vots, Miquel Reniu, 88 vots; Carles Sentís, 92 vots; Francesc Vallverdú, 93 vots.

Com que en aquest moment la Cambra està composta de 131 Diputats, la majoria de dos terços són 88 vots. Per tant, tots els noms que han estat llegits han assolit la majoria dels dos terços i, per tant, han quedat designats membres del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Hi ha hagut, a més a més, 15 vots en blanc, 15 paperetes en blanc.

**Proposició de Llei
de modificació de la Llei del Parlament,
del President i del Consell Executiu**

Bé, podem passar ara al punt següent de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre la Proposició de Llei de modificació de la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat, i dels vots particulars per a defensar en el Ple. És que la Comissió ha designat algun dels seus membres per fer la defensa del Dictamen? *(Pausa.)* En aquest cas, no havent-hi cap defensa global del Dictamen, anem a començar pel debat sobre els vots particulars a l'articulat, primerament a l'article 1. Aquest Dictamen té un article, una Disposició Derogatòria i una Disposició Final. A l'article 1 hi ha dos vots particulars: el del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana i el del Grup parlamentari de Convergència i Unió. Per a la defensa del vot particular del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana té la paraula el Diputat senyor Casas-Salat.

El Sr. CASAS-SALAT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en primer lloc em voldria adreçar a la Presidència per dir-li que, si no hi ha inconvenient, faré una sola intervenció per als tres vots.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, hi ha vots particulars també a les Disposicions Derogatòria i Final i, per tant, doncs, serà una sola intervenció.

El Sr. CASAS-SALAT: Una sola intervenció. Bé, senyores i senyors Diputats, el criteri que ha seguit el meu Grup parlamentari, com vostès veuen, ha estat el de mantenir el text que està en l'article 14 —que hi està en aquest moment— de la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu.

Els motius que nosaltres teníem són que, en aquest famós article, no hi vèiem que hi hagués aspectes que poguessin atemptar contra el bon funcionament, o sigui, la funcionalitat que ha de tenir qualsevol llei.

En primer lloc, si vostès llegeixen el text, l'examinen, veuran que es parla de la necessitat d'estar agrupat dintre d'un Grup parlamentari per a poder fer les tasques parlamentàries. Ara, això no representa que s'exclougui l'existència d'un grup mixt en aquesta Disposició. A més a més, com vostès podran veure, també es parla d'un grup de Diputats, els que es poden considerar no adscrits. A nosaltres ens semblava que aquesta figura —i ens ho continua semblant—, potser una mica original dins del terreny de les coses constitucionals, és perfectament vàlida, perquè pot haver-hi una persona que, portada d'allò que diu el nostre Estatut, que «el Diputat no estarà subjecte mai a mandat imperatiu», i per raons de caire, de vegades, personal, i per a poder tenir algunes possibilitats que sé que són molt migrades, prefereixi, doncs, estar en aquesta condició. Això no obstant, aquest criteri no ha estat seguit en general pels companys de Ponència, i jo m'he quedat sol en això.

Ara, parlant concretament de l'article primer que es proposa en el Projecte de Llei, a nosaltres ens preocupen unes paraules que els llegiré, i que són les següents. Diu: «Per lliure acció parlamentària, els Diputats s'integraran en Grups parlamentaris, els quals, llevat del Mixt, seran formats per un mínim de cinc membres.» Aquest mínim de cinc membres ens preo-

cupa, perquè pot donar-se —jo no dic que es doni mai, perquè quasi semblaria una aberració parlamentària— la possibilitat que hi hagués un Grup Mixt integrat per una sola persona.

Per aquestes raons nosaltres vam esmenar en aquell moment, i vam considerar que era millor la continuïtat. Ara bé, considerant l'assumpte en tota la seva profunditat i en tot el seu valor, creiem que, més que un assumpte de llei, potser és un assumpte de reglament, i, en conseqüència, nosaltres els comunico que retirem els vots particulars presentats i que som partidaris de votar el vot particular que presenta Convergència i Unió perquè considerem que aquesta qüestió ha de ser tractada en forma reglamentària.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra? En realitat, havent estat retirats els vots particulars, no escau el torn en contra. Passem ara al vot particular número 2, de Convergència i Unió. Per a defensar-lo, té la paraula el Diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, la defensa que ha fet el Diputat senyor Jordi Casas-Salat del seu vot particular, amb la retirada i demanant el suport al nostre vot particular, m'evita gairebé qualsevol defensa.

Ha estat un tema, tant a Ponència com a Comissió, important per a nosaltres el fet que l'Estatut Interior, norma fonamental de Catalunya, no es veïés successivament alterat, com és previsible, com s'està veient, mitjançant les diverses majories o les necessitats que una norma adjectiva com és el Reglament pugui imposar a la Cambra per al seu funcionament.

Ens sembla bo, que aquest és un gran tema, de què parlarem, segurament, en el següent punt de l'ordre del dia, però realment ha de circumscriure's a la norma adjectiva, al Reglament, i no a l'Estatut Interior, com a norma fonamental de Catalunya. També demanaria a la Presidència si em permet de defensar els vots particulars números 4 i 6.

El Sr. PRESIDENT: D'acord.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Moltes gràcies, senyor President. El vot particular número 4 és en plena coherència amb la nostra posició d'evitar parlar en l'Estatut Interior si Grup Mixt, si no Grup Mixt, si cinc, si quatre, si tres Diputats; deixar aquest tema al Reglament. El vot particular de derogació és coherent per a evitar un buit, ja que si s'hi donés suport, s'aprovés el nostre vot particular es crearia automàticament, encara que només fos durant uns instants o uns minuts, fins a l'aprovació del següent punt de l'ordre del dia, un buit reglamentari.

Pel que fa al vot particular número 6, que parla de la vigència, de l'entrada en vigor, nosaltres entenem que aquest vot particular no és important i, per tant, el retirem.

Per tant, demanem suport a la Cambra per als nostres vots particulars números 2 i 4.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra respecte als vots particulars defensats pel senyor Jaume Camps? *(Pausa.)* No hi ha torn en contra.

Bé, aleshores, passem a votació els vots particulars mantinguts, que són el número 2 i el número 4.

Primerament, doncs, al vot particular número 2, a l'article

primer del Dictamen.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquest vot particular, que es posin drets. *(Pausa.)*

Les senyores i els senyors Diputats... *(Pausa.)* Perdonin, sembla que hi ha hagut un error.

Els qui estiguin d'acord amb el vot particular, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen.

El vot particular número 2, del Grup parlamentari de Convergència i Unió, ha quedat aprovat per unanimitat dels presents.

Per tant, aquest vot particular substitueix l'article primer del Dictamen.

A la Disposició Derogatòria hi ha també el vot particular número 4, del Grup parlamentari de Convergència i Unió.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el vot particular, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El vot particular ha quedat aprovat per unanimitat dels presents.

Pel fet que el vot particular és de supressió de la Disposició Derogatòria, queda suprimit, doncs, aquest punt del Dictamen.

En fi, a la Disposició Final no hi ha cap vot particular mantingut. Per tant, queda només el text del Dictamen, i anem a votar, doncs, el text del Dictamen.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb la Disposició Final, text del Dictamen, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

La Disposició Final, d'acord amb el Dictamen, ha quedat aprovada per unanimitat dels presents.

Bé, ara, com que es tracta d'una de les Lleis en què el Reglament preveu que és necessària la majoria absoluta, és a dir, una votació final, anem a passar a votació el conjunt del text aprovat i procedirem al recompte, a fi d'assegurar-nos que tenim la majoria absoluta, com és obvi, d'altra banda.

Les senyores i els senyors Diputats, doncs, que estiguin d'acord amb el conjunt dels textos aprovats, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El conjunt dels textos aprovats en les votacions parcials ha quedat aprovat per 99 vots a favor, cap en contra i cap abstenció. Com que la majoria absoluta ha estat assolida queda, doncs, per tant, aprovada la Modificació de la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat.

Proposta de reforma del Reglament del Parlament de Catalunya

Passem ara al tercer punt de l'ordre del dia, que és el Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Reglament de la Proposta de reforma del Reglament del Parlament de Catalunya pel que fa als Grups parlamentaris i als Diputats no adscrits, i dels vots particulars reservats per a defensar en el Ple.

La Comissió no va designar cap dels seus membres per a defensar el Dictamen. Passem, doncs, directament, al debat i a la votació d'aquest Dictamen.

Als articles primer i segon hi ha un vot particular del senyor Albert Alay, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana. Per a defensar-lo, té la paraula el senyor Alay.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors Diputats, nosaltres tenim presentats dos vots particulars, el número 1 i el número 2, i jo, amb el permís del senyor President, els defensaré conjuntament...

El Sr. PRESIDENT : D'acord.

El Sr. ALAY : ... perquè, al cap i a la fi, els temes són indissolubles l'un de l'altre. Per nosaltres, el text que fins fa uns moments constituïa la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu, segons la qual per a formar un Grup parlamentari calien cinc Diputats, com a mínim, ens semblava el més correcte. Ens sembla que no és defensable que un Grup Mixt es pugui formar amb menys de cinc diputats. Un sol Diputat dissident d'un altre partit, d'un altre Grup, podria constituir-se en un Grup mixt ell sol; tindria tots els avantatges, els mateixos avantatges que un Grup format per trenta Diputats, inclosa també, naturalment, la subvenció per Grup. No es pot dir que això no és possible, com alguna vegada s'ha indicat —en tot cas, es pot dir que és poc probable que es produeixi, però no és impossible—; només depèn dels resultats de les eleccions, i els resultats de les eleccions, naturalment, ningú no els sap.

Per nosaltres, el Grup Mixt és distorsionador, perquè, en una Comissió, qui representa el dit Grup té els vots dels seus companys, als quals, naturalment, no representa. D'això, nosaltres en tenim experiència, a Madrid, i, per això, en podem parlar. Però també aquí, en aquest Parlament, es poden produir situacions grotesques de confusió de vot entre algun partit d'esquerra i algun partit de dreta o els Diputats que els representen. No ens oposem ara que es constitueixi el Grup Mixt, naturalment, perquè, sens dubte, el nombre de Diputats en aquesta Cambra —Diputats no adscrits— és avui molt diferent de quan es va començar, tot i que he de dir que fins ara no veig que hi hagi hagut cap mena de problema important ni pel que fa a les intervencions ni res, però volem que aquest Grup —això sí— reuneixi unes condicions mínimes determinades.

Nosaltres volem que continuï la figura del Diputat no adscrit, i ho volem, en primer lloc, no perquè sigui un invent —en altres països ja hi és i no passa res—, volem que hi hagi el Diputat no adscrit perquè té l'avantatge que té el seu vot i el de ningú més, però, a més a més, té possibilitats d'intervenir tantes vegades o més que un Diputat que pertanyi a un Grup qualsevol. Suprimir la figura del Diputat no adscrit implica, senzillament, que es condemna un Diputat a no poder sortir mai d'un Grup parlamentari que no li agrada, perquè és possible que el Grup Mixt, en el qual s'hauria d'integrar obligatòriament, encara li agradés menys. I això ens sembla que és una cosa que va en contra, precisament, de la sobirania que representa cada un dels Diputats d'aquesta Cambra. No es pot obligar un Diputat dissident a pertànyer a un Grup que no vol, i per això ens semblava perfectament vàlid que podia ser compatible l'existència d'un Grup Mixt amb l'existència del Diputat no adscrit.

La nostra proposta és ben clara. Estem d'acord amb aquest

Grup, però el que no volem és que se'l primi si són menys de cinc, és a dir, menys que qualsevol altre Grup parlamentari. I deixem, mantenim la figura del Diputat no adscrit per al qui s'hi vulgui acollir, i amb això no crec que perjudiquem ningú. Sembla més coherent, d'altra banda, que es passi primer a Diputat no adscrit i que després es passi al Grup Mixt, en el moment que el Diputat ho consideri adient. I creiem també que no ha d'ésser preceptiva la signatura del portaveu del Grup Mixt a fi i efecte que el Diputat no adscrit que s'hi vol inscriure hi pugui pertànyer.

Nosaltres hauríem acceptat, fins i tot, que, en qualsevol moment, en la Cambra, cinc Diputats de qualsevol Grup haguessin volgut formar Grup propi. Hi ha partits en aquesta Cambra que avui no tenen possibilitat de formar Grup, i malgrat no haver-se presentat com a tals partits en les eleccions de l'any 1980 no deixen de ser una realitat en aquest Parlament, i creiem que també era vàlid.

Però ara no és aquest el problema, sinó el de mirar si és possible que hi hagi un Grup Mixt, respectant, això sí, l'existència del Diputat no adscrit per a aquell Diputat que en vulgui ser.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Algun torn en contra? El Diputat senyor Molas té la paraula per al torn en contra.

(El senyor Vice-president Segon deixa el seu lloc a la Mesa per parlar des de la tribuna d'oradors.)

El Sr. MOLAS : Senyor President, breument, per a fer un torn en contra del vot particular, i sobre una qüestió de la qual, en aquesta Cambra, hem parlat tantes vegades que els arguments ja són, moltes vegades, repetitius, però per a recordar la posició que hem expressat nosaltres de forma continuada, que és que és bo que la Cambra tingui un criteri general de funcionament, que és el criteri avui general de funcionament en els Parlaments més renovats de l'Europa occidental, que és el Parlament basat en Grups, l'actuació en Grups.

En aquest criteri —amb el qual jo crec que tota la Cambra està d'acord, tant els qui defensin una posició com una altra— hi ha algun problema, i és : què passa amb aquells Diputats que difícilment encaixen en un dels Grups formats d'entrada o que no tenen el nombre suficient per a poder constituir Grup propi. Aquest problema és debatut arreu, amb solucions diferents, però, si adoptem el criteri que el Parlament és un Parlament de Grups, la forma de solucionar aquest problema és la forma de crear un Grup que, sense color polític específic i, per tant, sense disciplina de Grup —disciplina de vot dels membres que formen el Grup—, reuneix els Diputats que no poden integrar-se en els altres Grups parlamentaris. D'aquesta manera, la Cambra s'assegura que tots els seus Diputats funcionen a través del mecanisme central d'actuació que són els Grups parlamentaris. Per aquesta raó, nosaltres ens oposem, no creiem convenient —no ho vam creure abans i no ho creiem ara— l'existència de formes d'actuació dins del Parlament al marge dels Grups parlamentaris, per coherència amb el funcionament i, sobretot, perquè el funcionament general llisqui millor, amb independència que, a més a més, s'hi pot afegir —i en alguns casos així és; no en tots, certament— que els Diputats no assignats a Grups es puguin trobar amb drets i deures diferents dels dels Diputats assignats a Grups. No dic ara ni més ni menys, dic diferents. I això d'aquí sí que atempta

directament contra un dels principis centrals d'actuació de la Cambra, que és la unitat en l'exercici de tots els drets i totes les possibilitats dels membres de la Cambra, i no la seva diversitat. Sense qualificar si en tenen menys o en tenen més.

Per aquesta raó, nosaltres creiem que no és convenient que, en una Cambra que funciona sota el principi de l'actuació a través de Grups parlamentaris, hi hagi la categoria del Diputat no adscrit, sense la integració a un Grup parlamentari, sigui a un Grup parlamentari Mixt, sigui en formes d'aparentament obligat, que també hi ha en alguns països. No creiem, per tant, convenient que coexisteixin de forma mixta el Grup Mixt i els Diputats no adscrits, perquè això és afegir a una solució que nosaltres creiem que no és la convenient en aquest Parlament una altra solució que, barrejada amb l'anterior, no dona la unitat necessària d'actuació a aquest Parlament.

Per això, nosaltres votarem contra aquest vot particular que s'ha defensat anteriorment.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies. Bé, no hi ha cap més vot particular que els que han estat defensats i podem, doncs, passar a la votació del Dictamen.

Primerament, l'article primer del Dictamen.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'article primer del Dictamen, que es posin drets..., No, perdonin, primer hem de votar el vot particular —ha estat una equivocació meua— abans de passar a votació el Dictamen.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el vot particular a l'article primer del Dictamen, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El vot particular ha quedat rebutjat per 41 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Passem, doncs, ara a votar el text del Dictamen, l'article primer.

El Sr. ALAY : A l'apartat 2.

El Sr. PRESIDENT : A l'apartat 2.

Bé, aleshores passem a la votació del text del Dictamen, article 1, que és la modificació de l'article 18 del Reglament, però votant primerament els apartats 1, 3 i 4 d'aquest article.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb els apartats 1, 3 i 4, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

Els apartats 1, 3 i 4 d'aquest article han quedat aprovats per unanimitat dels presents.

Passem ara a la votació de l'apartat segon.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'apartat 2 ha quedat aprovat per 64 vots a favor, 46 en contra i cap abstenció.

Passem ara a la votació de l'article número 2 del text del Dictamen.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen, article número 2, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'article segon ha quedat aprovat per 64 vots a favor, 46 en contra i cap abstenció.

Bé, a l'article tercer no hi ha cap esmena ni vot particular.

El Sr. ALAY (*de l'escó estant*) : Senyor President, hi ha el vot particular número 2 d'Esquerra Republicana, que afecta l'article 3.

El Sr. PRESIDENT : Bé, perdonin-me l'equivocació, però aquí diu que afecta l'article 4, si no m'equivoco; potser és un error del text imprès.

El Sr. ALAY : En el *Butlletí* 138 jo llegeixo : «article 3. Hi ha presentat el vot particular següent : vot particular número 2.» (*Pausa.*)

El Sr. PRESIDENT : En realitat en el primer informe el vot particular afectava l'article 3, però en la nova ordenació afecta l'article 4.

El Sr. ALAY : Bé, senyor President...

El Sr. PRESIDENT : Perquè es va incorporar un article nou que li corresponia en l'ordre lògic, que era el 2 bis, que correspon en el text nou a l'article 3. Per tant, a l'article 3 no hi ha cap esmena.

El Sr. ALAY : Conforme, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'article 3, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'article 3 del Dictamen ha quedat aprovat per 64 vots a favor, 45 en contra i cap abstenció.

Hauríem de passar ara a votació el vot particular número 2, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, però em sembla que ha decaigut, d'acord amb el resultat dels vots anteriors.

El Sr. ALAY : Senyor President, de tota manera això vol dir que afectava, precisament, l'article 3.

El Sr. PRESIDENT : No, jo crec que afectava l'article 1 o el 2.

El Sr. ALAY : Sí, afectava tot, però, en realitat, em penso que estava ben inclòs a l'article 3.

El Sr. PRESIDENT : Bé, per tant, doncs, podem passar a votació l'article 4 del Dictamen.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'article 4... Potser, fins i tot, ja que estava afectat per un vot particular anterior, val més que votem separatament aquest article.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen, article 4, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'article 4 ha estat aprovat, segons el Dictamen, per 64 vots a favor, 45 en contra i cap abstenció.

I ara els articles 5, 6, 7, 8, 9, 10 i 11, als quals no hi havia cap esmena ni vot particular, proposo que siguin votats conjuntament.

No hi ha cap objecció?

Bé, aleshores, doncs, les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen per als articles 5 a 11, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

Els articles 5 a 11 del text del Dictamen han quedat aprovats per 96 vots a favor, 10 en contra i cap abstenció.

Bé, em sembla que aquesta proposició de reforma del Reglament no tenia títol, perquè és simplement una reforma d'una cosa que ja té títol, de manera que ja hem acabat les votacions, excepte que, d'acord amb les Disposició Final Segona del mateix Reglament, que diu : «Les reformes del Reglament es tramitaran pel procediment establert en els articles 108 i 109, però sense la intervenció del Consell Executiu» i tenint en compte que l'article 109 diu que es requereix el vot favorable de la majoria absoluta en una votació final sobre el conjunt del text, hem de passar ara a la votació... (*El senyor Ribó demana per parlar.*) Permeti'm acabar : hem de passar a votació el conjunt del text amb una votació final, per a la qual es requereix majoria absoluta. El senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*) : Senyor President, nosaltres, atès el que diu l'article 74 del Reglament, demanaríem una suspensió de la sessió perquè la Junta de Portaveus pogués considerar aquesta votació.

El Sr. PRESIDENT : Ah, molt bé, d'acord, perquè la votació es fes en una hora fixada.

Aleshores, doncs, d'acord amb la demanda del senyor Ribó, suspenem la sessió per un període de... I hi ha d'haver una reunió de la Junta de Portaveus, jo diria, doncs, per un període de mitja hora. La sessió es reprendria a tres quarts d'una.

(*Se suspèn la sessió a les dotze i tretze minuts del migdia i es reprèn a tres quarts i sis minuts d'una.*)

(*La Il·lustre senyora Vice-Presidenta Primera ocupa el lloc de la Presidència.*)

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA : Senyores i senyors Diputats, es prega que ocupin els seus escons.

La Presidència, escoltada la Junta de Portaveus, ha determinat que la votació final sobre el conjunt del text del Dictamen de la Reforma del Reglament del Parlament de Catalunya tingui lloc a la una del migdia.

Proposta de la Mesa i la Junta de Portaveus perquè la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost actui en seu legislativa plena

Passem, per tant, al següent punt de l'ordre del dia, que és aquesta votació de la proposta que fa la Presidència, d'acord amb la Mesa i la Junta de Portaveus, perquè en la tramitació del Projecte de Llei per la qual s'autoritza un increment provisional de les retribucions del personal contractat per la Generalitat de Catalunya, la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost actui en seu legislativa plena.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquesta proposta, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

La proposta ha estat aprovada per 110 vots a favor, cap en contra i cap abstenció; tenint en compte que eren necessaris els dos terços per a aprovar aquesta proposta, ha estat superada àmpliament.

Tenint en compte que encara falten cinc minuts per la una, passariem al següent punt de l'ordre del dia, que és la interpe·llació al Consell Executiu sobre el medi forestal, que ha de

formular el senyor Pere Ayguadé, del Grup Socialista. El que passa és que ha arribat un escrit a aquesta Mesa en el qual es demana que aquesta interpellació sigui formulada pel Diputat senyor Joan Ganyet. El senyor Ganyet té la paraula... *(Pausa.) (El senyor Subirà i Claus demana per parlar.)*

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA : Senyor Subirà, té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS *(de l'escó estant.)* : Senyora Presidenta, per a una qüestió d'ordre. En el rellotge d'aquest parlamentari és la una. A mi m'agradaria saber si és que tinc el rellotge malament o bé els altres portaveus tenen la mateixa hora que jo *(Rialles.)*

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA : Bé, el senyor Ganyet té la paraula; el que passa és que potser fóra millor esperar els cinc minuts que falten realment. D'acord.

El que demanàrem a les senyores i als senyors Diputats és que no es moguessin de l'hemicicle, precisament per a poder fer la votació al seu moment.

(La sessió se suspèn a tres quarts i tretze minuts d'una del migdia i es reprèn a la una.)

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA : Senyores i senyors Diputats, és ja la una del migdia. Passem, per tant, a votar el text global del Dictamen.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el Dictamen, amb el conjunt del Dictamen, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstinguin?

Bé, aquesta Proposta de modificació del Reglament ha quedat aprovada per 69 vots a favor, 44 en contra i cap abstenció.

Havent assolit, per tant, la majoria absoluta, queda aprovada aquesta modificació del Reglament.

Per a l'explicació de vot, té la paraula el senyor Isidre Molas, en nom del Grup dels socialistes.

Perdó, perdó, senyor Molas, és que havia estat rebuda alguna altra petició d'explicació de vot. Té la paraula, primer de tot, el Diputat senyor Corral. No, és el senyor Celestino Sánchez.

Li recordo, senyor Celestino Sánchez, que el temps és de tres minuts.

El Sr. SÁNCHEZ : Senyora Vice-presidenta, senyores Diputades, senyors Diputats, penso que avui és un dia important per al Parlament de Catalunya, i és un dia important per dos motius, per a nosaltres : el primer, perquè la realitat està por encima de las actitudes partidistas de algunas formaciones políticas, y que después de bastante tiempo este Parlamento ha resuelto una injusticia con Diputados que tenían las mismas, o que deberían de tener los mismos derechos y deberes que el conjunto de Diputados. Y la otra es porque hoy se han acabado de hacer las dos discriminaciones que se pueden hacer a los Diputados no adscritos : la primera de ellas ha sido la aprobación del Consejo de Administración de la Corporación Catalana, que al haber sido realizado en este mismo pleno ha impedido que el Grupo Mixto pueda tener representación en ella, pero junto a estas dos ideas había que plantear los elementos positivos, y es que el Parlamento de Cataluña ha resuelto, por fin, que su funcionamiento interno es a partir de Grupos.

Nuestra posición es que el Grupo Mixto debería de convertirse en la herramienta eficaz —y estamos convencidos de que así será— para que todos los Diputados que compongan el Grupo Mixto puedan ejercer de Diputados con plenos derechos y deberes; que sea posible resolver la falta de información que hasta ahora hemos tenido los Diputados no adscritos, que sea posible resolver la posibilidad de intervenir en todos y cada uno de los procesos legislativos que este Parlamento tiene, y que además, al margen de la composición heterogénea que necesariamente tiene un Grupo Mixto, el Parlamento de Cataluña pueda tener conciencia clara de todas y cada una de las opiniones que existen en el Parlamento.

Para acabar, porque el tiempo de explicación de voto es breve, vuelvo a repetir la misma idea : la realidad está por encima de las actitudes partidistas, y después de cerca de tres años, el Parlamento de Cataluña resuelve la discriminación que hizo en su momento, con la creación del Grupo Mixto.

Nada más, y gracias.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA : Té ara la paraula el Diputat senyor Ramon Viñals.

El Sr. VIÑALS : Senyora Vice-presidenta, senyores i senyors Diputats, és aquesta, ja, la quarta vegada que aquest Diputat surt a aquesta tribuna per a parlar d'aquest tema —que sempre ha estat punyent en aquesta Cambra— dels Diputats no adscrits *versus* el que és un Parlament tot ell constituït en Grups.

Avui hi ha hagut encara un altre debat sobre aquest tema; jo crec que ja s'han dit totes les coses en pro i en contra, quant a l'operativitat dels Diputats no adscrits, l'operativitat del Grup Mixt. I em penso que aquest no és pas ni el sentit ni la raó del que avui hem votat. Jo crec que avui hem votat quelcom molt més transcendent del que es veu a simple vista. Jo crec que avui hem votat pel que és l'autèntic sentit i concepte de democràcia.

Mirin, senyores i senyors Diputats : hi ha moltes persones que creuen que després d'assolida una constitució, després d'assolir un estatut, després de constituït un parlament, la democràcia ja es dona per ella mateixa, i llavors només cal seguir unes regles de joc. I no és això. La democràcia és quelcom que es fa a cops, que es fa cada dia; cada dia s'avança, perquè no hi ha cap fórmula que mai sigui perfecta per ella mateixa, i el que cal buscar és quina és l'autèntica i perfecta democràcia ètica a aplicar en un moment determinat.

I hi ha una cosa que és clara i punyent : com és possible que vostès, senyories —tots Diputats representants del poble de Catalunya, tal com diu la nostra llei institucional, si tenim com a això l'Estatut Interior de Catalunya—, com és que alguns podien tenir uns drets i els altres no? En una intervenció anterior meva, de fa uns mesos, vaig, almenys, constatar disset diferents possibilitats per als Diputats que formen part d'un Grup parlamentari —que l'exerceixin o no ja és de la seva consciència— de les que podien exercir els Diputats no adscrits. Aquest és el gran problema dels Diputats no adscrits. Tota la resta són opinions, serà millor o serà pitjor, però, com a mínim, podem dir que el Grup Mixt és generalment acceptat com una de les mecàniques possibles i bones per a anar un Parlament.

Jo, avui, aquest matí —a la vista d'aquest debat que ha estat, no tens en ell mateix, sinó tens en el seu desenvolupa-

ment i en aquesta hora tràgica de la una en punt, que no sabíem encara com aniria—, m'he mirat una mica el desenvolupament dins del temps, per a assolir el que avui s'ha assolit, i m'he adonat de com pot ésser de dura la lluita per la democràcia.

Perquè, des d'aquella discussió del juliol del 80, aquell altre debat del març del 82, passem al setembre de l'any passat, en què vaig tenir l'honor de presentar, en nom meu propi i dels Diputats del CDS, aquesta Proposició de Llei de Reforma de l'Estatut Interior de Catalunya, que ha servit avui de base a les votacions i al Dictamen. Però pensin vostès que després d'això i després d'ésser presa en consideració per la Cambra ha tingut tants entrebancs formals, polítics i personals com vostès puguin imaginar-se, perquè, una vegada presa en consideració per la Cambra, encara la Mesa es va saltar aquesta decisió de la Cambra i va retrocedir a una decisió de dos anys endarrere, la va aplicar, va invalidar aquesta decisió sobirana del Ple i va dir: «No, l'última no val; com que van dir abans, l'any 80, que havia d'ésser per iniciativa conjunta, que es constitueixi una ponència», la qual cosa ens va portar, directament, que la Ponència acceptés al mateix temps.

I així aniríem continuant, i els en faré gràcia, perquè, malgrat que el Grup Mixt ha estat constituït, el temps ja està en vermell, i la meua llista té dies i dies d'accions, de dictàmens, de ponències, d'informes, fins a arribar a un pacte entre cavallers —que sortosament s'ha mantingut, sobretot amb la gallardia d'algun Diputat— pel qual anàvem a la reforma del Reglament, i aquesta llarga elaboració ens ha portat a una cosa —elaboració que no és que els faci gràcia de llegir-los; m'hauria agradat molt de llegir-los-la, perquè era molt interessant de veure totes les cartes i tots els passos que hem fet, sinó en funció del temps—, ens ha portat que tinguéssim ja definitivament arranjat aquest problema.

I jo no voldria acabar aquesta intervenció sense dir, i llançar aquí, una idea que crec que pot ser útil, almenys per a la propera legislatura: hem arreglat una nafra que teníem dintre d'una institució que ha de ser exemple de democràcia davant de tots els ciutadans de Catalunya, a tots nivells, des dels Diputats fins a les seves relacions amb els seus funcionaris —ha de ser exemple—, i una vegada arreglada encara queden en el nostre Reglament una sèrie de disposicions que en la pràctica parlamentària —entre elles, aquesta que és en vermell, que és el temps— s'haurien d'arreglar, i jo crec que seria bo, senyores i senyors Diputats, que vostès consideressin que la Comissió de Reglament d'aquest Parlament es constituís una vegada més per a fer una última reforma del Reglament de la Cambra, per tal que els Diputats de la propera legislatura poguessin treballar amb les màximes facilitats, amb tota l'alegria que han de donar els debats i els temps en un debat parlamentari, que és l'essència del parlamentarisme, i això és un bon servei que no solament faríem a la propera legislatura, sinó al poble de Catalunya.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats; gràcies, senyora Vice-presidenta, per la seva tolerància en el temps.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Té ara la paraula, per a la seva explicació de vot, el senyor Isidre Molas, en nom del Grup dels socialistes.

(El senyor Vice-president Segon deixa el seu lloc a la Mesa per a ocupar la tribuna d'oradors.)

El Sr. MOLAS: Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats, el nostre vot i la nostra posició davant del tema que s'ha debatut, en la reforma de l'Estatut Interior i en la reforma del Reglament, és clara, coneguda i l'hem manifestat, i l'hem manifestat públicament en el mateix sentit en què ha estat finalment aprovat.

Quan es va aprovar la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu vam anunciar des d'aquí mateix, en l'explicació de vot, que havíem votat a favor de la Llei, però que en canvi presentàvem, des d'aquell mateix moment, la nostra voluntat de reforma de dos punts concrets de l'Estatut Interior, i en aquest moment s'ha procedit a la reforma d'un d'ells, és a dir, a l'eliminació, de l'Estatut Interior, dels Diputats no adscrits, deixant el tema, en aquest cas, únicament i exclusivament per al tractament reglamentari.

Nosaltres no esperàvem, possiblement, que això pogués ser tan aviat, però és que la composició de la majoria i els vaivens polítics han fet que hi hagués sectors que canviessin de criteri i necessitats polítiques importants, per altres acceptar que el canvi era necessari.

Possiblement alguns Diputats d'aquesta Cambra, grans defensors en el seu moment dels Diputats no adscrits, s'han vist afectats per l'invent que ells mateixos van proposar i al qual van donar suport, i han reflexionat. I això és bo perquè indica un canvi de criteri i una acceptació que hi ha uns criteris polítics que passen per sobre de les necessitats individuals, conjunturals o les actituds simplement apassionades del moment.

Nosaltres, des del primer dia, vam tenir un criteri polític respecte a la qüestió. No diem que sigui l'únic mantenible, però és aquest criteri que mantenim mentre no se'ns convenci que n'hi ha un altre de menys dolent o més bo que el que estem defensant; un criteri polític amb una conseqüència, que és intentar sobre aquesta qüestió pacificar el tema i, sobretot, desvincular-lo de les lleis fonamentals, remetent-lo al Reglament, com ja deia. Per això aquí, per aquesta raó, nosaltres vam buscar el màxim d'acords possibles —si no podia ser unànime, com a mínim que fos àmpliament majoritari—, i sobre la base de l'existència d'un amplíssim acord en aquest Parlament nosaltres vam procedir, aleshores, a adaptar la nostra actitud a allò que era, creiem, la necessitat política, ben resolta per la Cambra, de traslladar el tema al Reglament.

Hem estat, per tant, conseqüents amb la posició política inicial. Hem estat conseqüents, també, amb els acords polítics que han portat a desplaçar el tema de l'Estatut Interior al Reglament, i hem estat conseqüents amb la votació final sobre el tema, conseqüència que —salvades honroses i digníssimes excepcions— no han mantingut aquells Grups que havien arribat, o aquell Grup que havia arribat a posicions coincidents amb aquest criteri explícitament formulades.

Nosaltres considerem aquesta votació i l'aprovació de les dues reformes a què hem procedit com un acte pel qual hem desfet un tort que s'havia produït, pel qual hem superat una situació respecte a dues normes —l'una fonamental per a nosaltres, l'altra bàsica per al treball parlamentari— nosaltres voldríem que fossin normes de més àmplia volada que aquelles que havien sortit en alguns punts en concret de bell inici. Ho hem aconseguit; crec que hem millorat les dues lleis, crec sincerament que, a més a més de la posició política que jo he expressat i defensat, les dues lleis, l'Estatut Interior ha estat mi-

lloret àmpliament i també el Reglament, i crec que aquelles mesures dedicades —dedicades de vegades, fins i tot personalment, a persones que potser no es mereixien aquesta dedicatòria— han quedat en aquest moment apartades de la nostra normativa interna, i, d'això, jo crec que el Grup Socialista se'n felicita i crec que la Cambra també se n'ha de felicitar.

Per aquestes raons, nosaltres hem votat favorablement a les dues reformes. Per aquestes raons hem defensat els criteris que finalment la Cambra ha compartit, i nosaltres creiem que, a partir d'avui, la Cambra pot entrar en un procés de treball més coherent, en el sentit de l'ordenament interior, que el que s'havia produït anteriorment, i aquesta coherència esperem i desitgem que vagi en benefici d'un major treball que ningú no entrebancarà, perquè tots els Diputats són aquells que són els més interessats que aquest Parlament legisli, que aquest Parlament treballi, que aquest Parlament actuï i que aquest Parlament dirigeixi la política de Catalunya en allò que li correspon com a suprema institució de la Generalitat representativa del poble de Catalunya.

Gràcies, senyora Presidenta.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA : Per a una altra explicació de vot, el senyor Alay, en nom del Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula.

El Sr. ALAY : Senyora Vice-presidenta, senyores i senyors Diputats, molt breument, només per indicar que nosaltres, naturalment, amb el vot, en la votació final, hem mostrat la nostra disconformitat només amb allò que quedava reformat i amb el sentit com ha quedat reformat. Naturalment, no era de globalitat amb el Reglament sinó amb la reforma.

El que a nosaltres ens sap greu és que s'hagi suprimit la figura dels Diputats no adscrits. Ha de quedar ben clar que nosaltres no ens hem pas oposat que hi hagi un Grup Mixt, perquè aquí sembla que es vulgui donar la impressió que uns volen el Grup Mixt i altres no el volien. En realitat, aquí, em penso que tots hem coincidit que el Grup Mixt havia d'existir.

És evident que quan es va iniciar aquesta legislatura la configuració d'aquesta Cambra era una, i avui, si no estic errat, hi ha divuit Diputats no adscrits. És una situació anormal i, per tant, calia fer quelcom sobre això. I això es feia. Però a nosaltres ens va semblar que el que no era correcte era eliminar la figura del Diputat no adscrit, perquè això era coartar la llibertat d'un Diputat que ara pot ser un del Grup Mixt, però un dia pot ser qualsevol altre Diputat d'aquesta Cambra que, per disconformitat amb el seu propi Grup, vulgui anar-se'n i no pugui entrar al Grup Mixt perquè no s'hi trobi bé.

S'ha parlat que la democràcia es fa cada dia —estic totalment d'acord que la democràcia es fa cada dia— i que els resultats del març del 80 no són plausiblement els resultats que es donarien avui, ni segurament els que es puguin donar el maig del 84, quan se celebrin les pròximes eleccions, perquè la configuració política en totes les Cambres va variant, i a això també s'ha de donar forma, però que no es digui que el fet que hi hagi un Grup Mixt això abona la democràcia, perquè no té res a veure una cosa amb una altra. El Grup Mixt és simplement la constitució d'un Grup, i, en aquest cas, és totalment heterogeni. I que no se'm digui que el Diputat farà una acció perfectament democràtica, vàlidament democràtica, quan en una Comissió votarà amb els vots d'uns senyors que res no tenen a veure amb la seva pròpia ideologia. Això em sembla que és

una mica agafat pels pèls.

La realitat actual d'aquest Parlament, nosaltres hauríem estat perfectament d'acord —i ho he dit quan he defensat els dos vots particulars del nostre Grup—, que nosaltres hauríem estat perfectament d'acord que hagués quedat reflectida fins i tot per aquells Diputats que, sortint d'un Grup en nombre de cinc o més, haguessin pogut constituir el seu propi Grup, encara que no haguessin format part d'una sola llista electoral. I això ens sembla que sí que hauria reflectit més la situació actual de Catalunya. Concretament avui hi ha dos partits que es troben en aquesta situació, prou importants, ja, i això es podria haver reflectit perquè és una situació que es pot produir avui, però es pot produir en la pròxima legislatura.

En aquest sentit, penso que la intervenció que s'ha fet parlant de la democràcia, justificant el Grup Mixt, no és correcta, i, en tot cas, el que sento és que la figura del Diputat no adscrit no hagi quedat perfectament establerta en aquest Reglament, que s'hagi suprimit, perquè això, sens dubte —i això sí que no es podrà negar— és coartar la llibertat de tots els Diputats d'aquesta Cambra.

Moltes gràcies, senyora Vice-presidenta, senyores i senyors Diputats.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA : El senyor Ribó té la paraula en nom del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

El Sr. RIBÓ : Senyora Presidenta, senyores Diputades, senyors Diputats, nosaltres veiem amb serenitat però amb alegria com avui hem millorat dos textos importants de la legislació catalana, l'Estatut Interior —la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu— i el Reglament de la Cambra.

Nosaltres hem votat a favor del vot particular de Convergència i Unió sobre la reforma de la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu perquè hem estat plenament d'acord, i ens van convèncer ja els arguments del ponent de Convergència i Unió en la fase de Ponència, sobre la necessitat que en l'Estatut Interior no s'entrés en aquests detalls propis d'un Reglament —i no m'hi estenc perquè estaria d'acord amb aquells arguments que s'han repetit avui i amb els que ha utilitzat també el Diputat senyor Isidre Molas.

Pel que fa al Reglament, a mi m'hauria estat molt fàcil agafar el *Diari de Sessions*, recordar la història de l'any 80, intentar fer el que es diria vulgarment la rebregada parlamentària sobre el que avui ha estat la votació i el que avui ha estat el canvi concret d'actitud. M'hauria estat molt fàcil recordar com, en un moment determinat, potser a algú no li podia plaure que Josep Benet tingués una veu singularitzada en aquesta Cambra, o, com algú podia haver pensat, que donar veu a algun Grup determinat, amb unes intencionalitats a Catalunya, podia haver contribuït a crear una desorientació entre l'esquerra; recordar que es va canviar de posició, per exemple, entre la Ponència i la Comissió, etcètera.

A mi només m'interessa recordar que fou fruit de majories conjunturals el fet que es col·locà en el Reglament del Parlament de Catalunya la figura del Diputat no adscrit i la desaparició del Grup Mixt, i que és fruit de majories conjunturals que avui desapareix la figura del no adscrit i s'hi col·loca el Grup Mixt. Que hi ha hagut una laxitud —jo diria molt puntual, però que es podia percebre— davant dels Diputats no adscrits, en els darrers temps, laxitud que nosaltres saludem, perquè servia, en certa forma, per a paliar els defectes que tenen

aquells Diputats, o que tenien per a poder actuar, però que no podia servir per a convèncer ningú de la millora que representava el no adscrit —quan no era tal millora—, o per convèncer ningú que votés en contra de tornar a situar el Grup Mixt en el Reglament. Fins i tot, alguns Diputats d'aquesta Cambra —onze, si els comptes no em fallen—, i alguns dels quals m'han precedit en l'ús de la paraula, votaren al seu dia a favor dels Diputats no adscrits i votaren al seu dia en contra del Grup Mixt, i potser ha estat l'experiència de patir després què és ser Diputat no adscrit que ha ajudat a canviar d'opinió i avui a votar amb una majoria a favor del Grup Mixt. Avui s'ha respectat un pacte de cavallers, s'ha respectat malgrat els estira i arronsa, un pacte que ha permès treballar amb serenitat i amb profunditat en els dos textos, i jo vull felicitar públicament aquells que l'han mantingut malgrat totes les pressions, donant una petita lliçó de serietat i de responsabilitat parlamentàries, que és elemental perquè puguem treballar tots plegats en un clima que faci les enteses de debò en allò que el Reglament pot facilitar l'entesa parlamentària.

En aquest sentit, el Grup del PSUC ha mantingut una posició de fons, per la qual va ser belligerant i per la qual avui ha estat belligerant. No ho ha estat en la forma, ho ha estat en el fons; ho ha mantingut per coherència política, per coherència parlamentària, sense supeditar-ho a cap majoria d'aquesta Cambra. El tema polític —senyor Alay— no és el Grup Mixt, totalment d'acord. El tema polític de fons és el Reglament del Parlament de Catalunya, i el Reglament a tots els parlaments és el símbol de la independència del Parlament, és el símbol del fet que el Parlament s'autoorganitza. Cap Parlament no pot admetre que el seu Reglament li facin des del Consell Executiu, o des d'un Govern; per això els reglaments mai no són encetats amb projectes de llei; per això quan el senyor Jordi Pujol, aleshores candidat a la Presidència de la Generalitat, des d'aquesta tribuna va cometre la petita relliscada de dir-nos que estaven disposats a portar-nos un projecte de reglament del Parlament, li vàrem picar una miqueta les crestes dient: «senyor President, això no és feina de l'òrgan de govern; això és feina del Parlament». És un àmbit on ningú, fora dels 131 Diputats —aleshores 135— dels que érem en aquesta Cambra, no pot entrar perquè —ho repeteixo— representa la independència de cos d'aquesta Cambra. I mai, però mai, no es pot admetre que aquest text vagi a remolc de cap majoria, fins i tot que serveixi per a donar suport a un òrgan forà en aquesta Cambra.

El Reglament pot ser sempre millorat. El PSUC està disposat a contribuir a tota millora, en el futur, d'aquest Reglament, sempre que sigui per a fer-lo, en aquest sentit, més àgil, més democràtic i més institucional.

Gràcies, senyora Presidenta.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA : Alguna altra explicació de vot? *(Pausa.)*

Interpellació al Consell Executiu sobre el medi forestal

Passem, doncs, al punt sisè de l'ordre del dia, la interpellació que abans ja havíem esmentat. El senyor Ganyet, definitivament, té la paraula per a formular la seva interpellació.

El Sr. GANYET : Honorable senyora Presidenta, senyores

i senyors Diputats, avui estan cremant boscos a deu comarques de Catalunya. Quina trista coincidència amb el motiu de la interpellació! Pujo a aquesta tribuna amb la voluntat de plantejar amb claredat un dels problemes més aguts de la Catalunya contemporània : l'espiral de desertització en la qual ha entrat el nostre país d'ençà d'algunes dècades. El bosc desapareix a Catalunya i amb ell, amb el bosc, un dels sistemes fonamentals per a l'equilibri físic, climàtic i ambiental. Qui s'atrevirà a dir que aquesta afirmació és agosarada? Si prenem com a botó de mostra el descens de la superfície forestal durant el període de la Generalitat estatutària, és a dir, del 79 ençà, i només comptant les pèrdues degudes al foc, s'han cremat a Catalunya 83 931 hectàrees, és a dir, el 7,33% del total, i a la província de Tarragona s'han cremat 35 558 hectàrees, és a dir, el 37,56% del total.

Això vol dir, ras i curt, senyores i senyors Diputats, que si continuem així, en dotze anys haurà desaparegut el bosc de l'horitzó català, i que en tres anys més la província de Tarragona serà com un desert.

Aquestes xifres fredes fan estremir-se, però és que en l'anterior quantificació no s'ha tingut en compte la pèrdua constant de superfície forestal produïda per les urbanitzacions, per les rompudes agrícoles, per la construcció de grans obres d'infraestructura no compensades, per les explotacions mineres, etcètera. A la vista de les dades anteriors, ens hem de preguntar, senyors Diputats : és que Catalunya és un país del tercer món? Que Catalunya sigui avui un país urbanitzat, industrialitzat i mediterrani implica tres característiques bàsiques elementals, que exigeixen una protecció extraordinària del seu medi físic, de les seves masses forestals. Si Catalunya és un país europeu, cal admetre que Catalunya és el país d'Europa que perd més ràpidament el seu bosc. Aquesta és la trista realitat que ens entronca amb els països més subdesenvolupats del món. Quan es proclama que som la desena regió industrialitzada del nostre continent, s'ha d'afegir que estem posant les bases per a ser la primera potència d'Europa quant a l'avenç de la desertització física. Davant d'aquesta situació límit, davant d'aquesta qüestió d'Estat —si és que hi ha qüestions d'Estat a la política catalana—, quina resposta ha donat el Consell Executiu de la Generalitat?, quin capteniment del Govern autònom de Catalunya davant d'aquest immens repte de present i, sobretot, de futur? El panorama és desolador : no s'ha fet pràcticament res en comparació amb la dimensió del problema. Una política gairebé inexistente, apàtica, tímida, continuista, continuista respecte a la ineficaç i burocratitzada Administració heretada, ha estat la resposta pública catalana en lloc de fonamentar el futur.

El pressupost del 1982 destinava menys del 0'5%, menys del mig per cent, al medi natural. Estem davant les xifres més significatives d'un oblit que el país pot pagar molt car, que està pagant molt car, unes xifres demostratives de la importància que es confereix a l'equilibri físic del nostre país des de la perspectiva del Govern de Catalunya.

Això és el tercer món, ho hem de denunciar, i ho denuncio avui en nom del Grup Socialista, amb tota la força en favor de la Catalunya de l'any 2000. Després de tres anys, enmig d'una absència gairebé total de dades estadístiques fiables, sense un coneixement mínim del mercat, sense l'establiment de metes clares de producció, sense personal suficient —jo voldria repe-

tir aquí que a Suïssa hi ha un enginyer forestal cada 4 000 hectàrees, i a Catalunya n'hi ha un cada més de 80 000 hectàrees; és evident que els boscos suïssos són diferents, amb una productivitat molt més alta, però aquestes xifres són prou eloqüents—, després de tres anys no es prepara encara el terreny per a garantir un bé tan essencial com és el de l'equilibri ecològic i paisatgístic al nostre país.

En els tres anys de vigència del Consell Executiu no s'ha protegit la superfície forestal a Catalunya ni controlant estrictament la redacció i l'aplicació del planejament urbanístic —es continuen vulnerant encara avui les normes urbanístiques més elementals—, ni lluitant contra el foc amb un autèntic pla de prevenció d'incendis, ni evitant el canvi de destinació i l'abandó —per exemple, la desforestació per les grans obres públiques sense compensació—, ni s'ha iniciat, encara, cap línia d'investigació i de recerca suficient per a fomentar una política coherent.

No es duen a terme una gestió ni una planificació exemplars en el bosc públic, aquest 20% a Catalunya; no s'ha encetat encara una política que garanteixi la creació de llocs de treball fixos a les comarques forestals, ni s'han volgut territorialitzar els serveis tècnics. Vull recordar la declaració, l'any 80, de cinquanta-quatre ajuntaments del Pirineu que demanaven que els enginyers estiguessin a prop de les masses forestals i no ubicats a més de 150 quilòmetres.

Per als boscos privats, aquest 80% a Catalunya, no hi ha l'inici d'una política eficaç que permeti d'avançar cap al foment de l'agrupació de propietaris, cap a l'establiment de mesures planificadores, cap al control dels aprofitaments, cap al coneixement i l'organització del mercat, cap a la millora de la seva rendibilitat i del seu nivell tecnològic.

Davant d'aquesta llarga sèrie de constatacions cal concloure, senyores i senyors Diputats, amb tristesa, que la Catalunya autònoma no té política forestal. Ho dic amb el màxim de respecte per a les persones que individualment han fet potser el que han pogut, però Catalunya no té, avui, política forestal. Sense dades, sense protecció del sòl forestal, sense incentivació del bosc, ni com a activitat productiva, ni com a activitat de lleure, sense control efectiu de la propietat privada, sense personal suficient, sense que aquest estigui ben situat, sense l'estructura necessària ni la voluntat política, hem de concloure que la Generalitat no fa front a aquest importantíssim repte. No hi ha política forestal a la Catalunya de l'any 83.

Davant dels grans objectius de construcció del país del futur, de defensa a ultrança de la persistència de la superfície forestal, de millora de la seva productivitat potenciant la funció social del bosc, objectius que només s'aconseguirien amb la creació d'un servei forestal efectiu, ampliant a fons i reforçant els equips humans existents, destriant les funcions administratives, que són les úniques que es fan en aquest moment, de les pròpies de la gestió forestal, creant una escola de tècnics de grau mitjà, fent un gran esforç d'ensenyament i de capacitació, territorialitzant el servei, fomentant la investigació i l'experimentació sobretot en el pobre bosc mediterrani, facilitant la participació dels ajuntaments en la gestió del bosc comunal, davant d'aquest repte fonamental del país, es prefereixen les accions aïllades, les accions puntuals de curta volada.

S'abandonen irreflexivament les mesures de llarg abast, es-

tructuradores del país de demà, amb rendibilitat, aquestes sí, a mitjà i a llarg termini. Els voldria recordar, vostès ja ho saben, que el cicle del bosc és d'un segle de durada. Aquest ha estat un pobre servei al país que comporta una greu responsabilitat per al primer Govern estatutari de la nova Generalitat de Catalunya.

És bo que descendim de les golfes de la Catalunya ideal i milenària per considerar de cara, a tots els efectes, la Catalunya real, la que en tres anys ha perdut el 10% dels seus boscos, d'aquest patrimoni del qual se sentien orgullosos els nostres avantpassats.

La pregunta doncs, al Consell Executiu, motiu d'aquesta interpellació és quins són els propòsits de capteniment respecte al medi forestal del Consell Executiu de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyores Presidenta; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

La Sra. VICE-PRESIDENTA : Per a respondre a la interpellació, té la paraula l'Honorable Conseller d'Agricultura, senyor Carol.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA : Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats... *(L'H. Sr. Conseller pronuncia uns mots inintelligibles.)* Il·lustre senyor Diputat, el propassat dia 18 de març vaig tenir l'honor de comparèixer davant la Comissió permanent legislativa d'Agricultura per informar sobre la política forestal del Govern de la Generalitat. La interpellació a la qual avui dono resposta es fonamenta bàsicament a relacionar alguns, no tots, dels problemes que ja en aquella ocasió vaig esmentar en fer una exhaustiva anàlisi de la realitat física, econòmica, social i jurídica del sector forestal, i als quals el Govern de la Generalitat, a través dels Departaments que incideixen en el tema i molt en particular el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, dona les solucions viables. Vull, doncs, davant d'aquesta Cambra exposar quina ha estat l'actuació del Consell Executiu en matèria forestal per tal de justificar el que acabo de dir.

Primer. Organització de l'administració forestal catalana. L'exercici de les competències que en aquesta matèria corresponen estatutàriament a la Generalitat de Catalunya va ésser encomanat al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, que estructurarà orgànicament la Direcció General del Medi Rural, amb aquest fi, segons el Decret 149/81, del 4 de juny, per tal de definir l'administració forestal al nostre país. Els serveis del Medi Natural són : Servei Forestal, Serveis de Caça i Pesca, Servei de Protecció de la Natura, amb tasques que en el referit decret es relacionen. Cal, però, destacar, d'una banda, la creació de la Secció de Boscos i Pasturatges, amb la clara intenció de fer compatibles els aprofitaments ordenats d'aquests per la ramaderia extensiva amb l'existència de les masses forestals en llocs adients; i, de l'altra, la Subdirecció General d'Acció sobre el Medi Rural, que coordina i programa les accions que abans portaven a terme dos organismes autònoms estatals, l'ICONA i l'IRYDA, sense gairebé connexió i amb conseqüències negatives per a l'òptim rendiment desitjable.

A nivell d'unitats territorials hem hagut de comptar fins ara amb les disponibilitats derivades estrictament dels serveis de l'Estat transferits a la Generalitat. Per això, les seccions territorials del Medi Natural a Catalunya funcionen amb els mitjans humans i materials que tenien abans de ser traspassats. Però és indubtable la gran millora que representa per a actuar cohe-

rentment que les esmentades seccions s'han reunit als anteriors serveis d'ICONA i de producció forestal, així com el personal de la guarderia forestal procedent d'un i altre organismes. Hi ha prevista, tan aviat com ho permetin les disponibilitats pressupostàries, la ubicació de serveis tècnics forestals a les comarques, a les quals ja és permanent la presència de la guarderia forestal, mitjançant la creació d'unitats tècniques comarcals. De fet, per a vacants de personal tècnic produïts a Catalunya des dels traspassos, hi ha en tràmit la seva cobertura en el concurs estatal i hem fixat la residència d'aquests funcionaris en diferents poblacions fora de les capitals catalanes, concretament Berga, Vic, la Seu d'Urgell, Viella i Ripoll.

Ara bé, a part d'aquestes reformes s'han lliurat les corresponents instruccions al personal avui disponible per tal de : a) intensificar les relacions de l'administració forestal amb la població rural que viu al voltant de les masses forestals del nostre país; b) fomentar el grau de coneixement de la problemàtica forestal catalana mitjançant la col·laboració amb entitats i associacions interessades en aquest tema i amb centres d'ensenyament d'administració i d'investigació; c) intensificar les relacions entre l'administració forestal i els ajuntaments i altres entitats locals propietàries de boscos per a aconseguir la més eficaç gestió d'aquestes. Penso que és de destacar que s'està celebrant a l'Escola de Capacitació Forestal de Santa Coloma de Farners el primer curs de transformació de capataços agrícoles en capataços forestals. És a dir, aquest ensenyament ja està posat en marxa, s'ha posat en marxa ràpidament, està al segon mes de formació, i esperem que abans de quatre mesos la primera promoció de capataços forestals de Catalunya surti ja al carrer degudament capacitada.

Així es pot concloure, com a principi general d'organització de l'administració forestal a Catalunya, que s'ha adoptat el següent : reunir en un únic centre directiu tota l'administració forestal catalana; coordinar totes les accions que s'executin sobre el medi rural, considerant el medi natural, i, evidentment, el medi forestal, al qual es refereix el senyor Diputat en la seva interpellació, part important del medi rural; facilitar l'accés de la guarderia forestal al jovent de Catalunya sense necessitat de sortir fora per a assolir la formació de capatàs forestal, cosa que no es produïa fins ara; voluntat de territoritzar els serveis, apropant-los a les comarques a mesura que sigui possible legalment i pressupostàriament.

Principis d'actuació en matèria forestal. Des del primer moment s'ha actuat d'acord amb els principis següents : principi de no-disminució de la superfície forestal arbrada a Catalunya, cercant, com a mínim, l'equilibri de balanç entre les superfícies forestals arbrades, perdudes per diferents causes, i les superfícies repoblades artificialment a nivell comarcal, tant en terrenys públics com en terrenys de propietat privada, mitjançant inversió pública o pel sistema de consorcis, convenis o subvenció, aplicant la Llei de foment de la producció forestal. Així, referint-me al paràgraf del preàmbul de la interpellació, que diu textualment : «Encara no tenim coneixement dels criteris i mitjans aplicats pel Consell Executiu per tal d'assegurar la compensació de les masses forestals destruïdes per la construcció d'obres públiques i explotacions mineres», pot estar tranquil l'interpellant, ja que, per a situar-nos en ordres de magnitud, una hectàrea de terreny repoblat artificialment és equivalent, en superfície arbrada, a la que pot afectar un

quilòmetre de carretera de nova construcció que travessi una massa forestal. Hem repoblat arreu de Catalunya més de 3 000 hectàrees, quants quilòmetres de carretera caldria haver construït a través de terrenys boscosos? Tanmateix, quantes hectàrees d'explotacions mineres han afectat arbres forestals? La compensació que demana està, doncs, en marxa i més que assegurada.

Precisament, en aquesta línia, el dit a la nafra, el posem quan ens referim als incendis forestals, i també aquí queda palès el propòsit d'aplicació del principi que estem comentant, a través de l'aplicació del Decret 279/82, del 5 d'agost, sobre Mesures urgents per a la restauració de les zones afectades pels incendis forestals de Tarragona i Barcelona durant els mesos de desembre del 81 i juliol del 82. Estan aprovats i iniciats.

Primer : pla d'actuació urgent a la zona de Begues, que afecta una superfície superior a les 8 000 hectàrees, a les comarques del Baix Llobregat i el Garraf.

Pla d'actuació urgent a Tarragona per a una superfície de 7 000 hectàrees a les comarques de Baix Camp, Ribera d'Ebre i Baix Ebre.

Pla d'actuació urgent a la zona de Jorba-Igualada, comarca de l'Anoia.

Pla d'actuació urgent a la zona de Montcada i Reixac, comarques del Vallès Oriental i Occidental.

Pla d'actuació urgent a la zona de Sant Feliu de Codines, comarca del Vallès Occidental.

Finalment, és d'aplicació d'aquest principi que les rompudes de terrenys forestal per al seu ús agrícola —rompudes agrícoles—, quan tècnicament són viables, s'autoritzen, i s'exigeix al sol·licitant la repoblació d'una superfície igual o més gran que la que ha de desforestar.

Quant a les infraccions urbanístiques que afecten els boscos, és indiscutible que, pràcticament, es podria dir que és història passada, ja que actualment, tant l'administració municipal com l'administració corresponent a les altres administracions catalanes, vigilen això amb molta més cura, i jo diria que l'ordre decreixent farà arribar igual a zero aviat aquestes anomalies urbanístiques.

Principi de compatibilització entre la ramaderia extensiva i les masses forestals, mitjançant el millorament i la regulació dels pasturatges, dins dels criteris de protecció del medi físic, per tal d'evitar-ne l'erosió, considerant beneficiaris en l'adjudicació de pasturatges els monts públics, els veïns ramaders del terme municipal on s'ubiquen, per a afavorir l'estada d'aquests en els llocs que avui dia ocupen, adequant també la infraestructura de la ramaderia extensiva i la protecció en tancats de masses forestals de nova instauració.

Principi de conservació del capital vol en els aprofitaments forestals. S'autoritza exclusivament l'aprofitament de la possibilitat. Les llicències es lliuren condicionades a disminuir el risc d'incendis, retirant les restes de les tallades que incrementin aquest risc. Els desemboscats han d'ésser efectuats segons les prescripcions tècniques adequades a cada particular, i l'administració forestal ha de controlar la construcció de vies o camins forestals que afectin masses forestals o agreugin el perill d'erosió.

Principi de tutela de la propietat pública i de vigilància de les propietats forestals privades. Atès que es considera que el pa-

trimoni forestal del país és un patrimoni de caràcter generacional, els seus propietaris públics o privats són exclusivament, usufructuaris de les rendes, tenint en compte, quant als terrenys forestals públics, que la seva tutela és una de les missions fonamentals de l'administració forestal.

La producció forestal i la indústria transformadora, que també forma part de les seves preguntes. En l'informe que vaig presentar a la Comissió permanent legislativa d'Agricultura, el dia 18 de març d'enguany, deia : «El sector forestal està fortament descapitalitzat. Els costos d'explotació progressivament creixents han fet que els principals productes forestals —fusta, suro i llenya— donin uns rendiments nets en clara regressió. Les inversions de nova implantació tenen uns terminis d'amortització desmesuradament llargs, els treballs culturals uns costos excessius. Tot el foment de la producció forestal, cal ajudar-lo des de les instàncies públiques». I, així mateix, afegia : «La indústria de primera transformació de fusta i suro està, en molts casos, endarrerida i disseminada. És necessari un coneixement més aprofundit del sector.» Doncs bé, s'ha fet un esforç de sistematització, que donarà, sens dubte, a mitjà termini, i, en ocasions, de manera immediata, la informació necessària per a la correcta gestió del sector. Fruits immediats són : inventari de superfícies forestals arbrades a Catalunya, a nivell municipal i comarcal, amb la ubicació de les principals espècies forestals, conclòs l'abril del 82; inventari i característiques de les indústries de primera transformació de productes forestals, amb col·laboració amb el gremi de serradors i rematants de Catalunya, en l'elaboració. L'atenció a la producció forestal ha estat constant. En aplicació de la Llei de foment de producció forestal, han estat resolts favorablement, l'any 1982, un total de 1 260 expedients amb una subvenció global de 114 milions de pessetes, que ha generat una inversió de 354 milions de pessetes a finques forestals de titularitat privada. Estan molt avançats els treballs per a presentar a aquesta Cambra la Llei d'aprofitaments forestals a Catalunya amb els objectius de : obtenir una ordenació de l'oferta de productes forestals; crear àrees d'integració d'aprofitaments forestals, especialment en fusta i suro, amb el suport de la Generalitat de Catalunya; crear consells comarcals forestals amb participació d'entitats locals i particulars propietaris de boscos, rematants i administració forestal; obtenir, a l'últim, una racionalització en tota mena d'aprofitaments forestals.

Una altra direcció en aquest apartat és el foment de l'aprofitament dels residus forestals i de la neteja de boscos. Fa més d'un any, conjuntament amb els Departaments de Treball i d'Indústria i Energia, treballem en el programa que, simplificant, podríem titular «Neteja de boscos». S'han fet importants experiències que, des del punt de vista forestal, penso que poden donar lloc a importants expectatives de cara al futur. La retirada de restes de tallades i la neteja de vegetació del sotabosc en aquells indrets on la condició dels terrenys ho aconsellen produeixen els beneficis següents : millorament de la massa arbòria quant a creixement de diàmetres i qualitat de la fusta; millorament de la repoblació natural; disminució del risc de propagació d'incendis forestals; disminució del perill de focus de plagues forestals, en particular d'insectes perforadors. La quantitat de biomassa que es pot obtenir en moltes finques forestals d'aquests residus és de l'ordre de 28 tones per hectàrea. L'energia calorífica que poden proporcionar és a raó de 3

termis i mig per quilo de producte i de 98 000 termis/hectàrea. En aquestes xifres, producte d'experiències reals obtingudes en diversos equips, amb un total de 70 homes procedents de l'atur, que ara ja són 400, als quals ha estat donada la formació adequada de tècnics del medi natural i de la guarderia forestal, s'ha treballat en més de 100 hectàrees i ha produït més de 3 000 tones de material. Hi ha un nombre creixent d'indústries, ja que això s'ha fet combinadament, interessades per aquests productes per a substituir el fuel-oil o altres combustibles. Es pensa, doncs, amb moderat optimisme, en la possibilitat d'assolir llocs de treball, estalvi de fonts d'energia, que s'han d'importar, i neteja de boscos que, especialment a l'àrea del bosc mediterrani, és necessari, però actualment és prohibitiu pel seu cost.

Si s'aconsegueix d'abaratir aquest, i, fins i tot, eliminar-lo, s'hauria fet un pas molt important. El Decret 75/1983, del 3 de març, regula aquestes accions, perquè siguin tutelades per l'administració forestal, i introdueix un important element en el món forestal, que és el d'assolir que tingui un cert grau d'especialització el personal que faci els treballs, especialització que ajudarà a assolir el mateix Departament d'Agricultura i Pesca.

Amb tot el que acabo de dir penso haver donat una resposta adequada a la interpellació del senyor Diputat.

Senyor President, senyores i senyors Diputats.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA : Per al torn de rèplica, té la paraula el Diputat senyor Ganyet.

El Sr. GANYET : Moltes gràcies, senyora Presidenta. Senyores i senyors Diputats, vull agrair també el to de la resposta de l'Honorable Conseller, dir que he escoltat amb interès la formulació de principis teòrics, però principis teòrics que, lamentablement, no sempre arriben a la pràctica, perquè tot això, tots aquests principis, amb quin pressupost del 83? Amb quins tècnics? Ubicats on, aquests tècnics? En fi, nosaltres, el Grup Socialista, estem molt preocupats pel futur de l'espai forestal de Catalunya i per l'absència també, durant aquests tres anys, i durant els darrers quaranta anys —ho hem de dir així—, d'una autèntica política forestal al nostre país, aquest país industrialitzat, sec, mediterrani i molt urbanitzat.

Per què no es posen ara ja les bases de la protecció i foment eficaç de les masses forestals per al futur? Vostès tenen una greu responsabilitat perquè vostès són el govern de Catalunya. Nosaltres tenim una responsabilitat com a membres de l'oposició, però aquesta és una qüestió d'abast nacional, d'autèntic abast nacional català.

La resposta crec que ha estat insatisfactòria, com ho va ser la resposta en la sessió informativa que el mateix Grup Socialista va demanar fa uns mesos sobre el mateix tema. Anunciem, doncs, la presentació d'una moció, una moció constructiva en el sentit que pugui contribuir a guanyar temps en aquesta direcció de protecció del bosc en el nostre país, guanyar temps fins i tot dins de la present legislatura.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA : El senyor Honorable Conseller d'Agricultura té la paraula per al seu torn de rèplica.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (*de l'escó estant*) : Des de l'escó mateix, senyor President. Jo li he precisat ja unes ubicacions a través dels funcio-

naris que ens vindran d'aquest concurs que es fa via Estat, ja que n'hi ha que són funcionaris transferits.

D'altra banda, vull comunicar-li que en el pressupost actual es compta, si és que aquest Parlament ho creu adient, amb l'ampliació de deu places de tècnics forestals, que aniran tots ells ubicats a les zones on realment es troba el bosc.

De tota manera, vostè ha citat la clau de volta d'aquest problema : és el tema pressupostari. Indiscutiblement, sense un pressupost que contempli molt àmpliament les inversions que en aquest camp s'han de fer i l'ampliació important de personal tècnic serà impossible tirar endavant qualsevol programa des dels llocs en què... Jo em penso que el que vostè ha dit al final de la seva explicació i el que jo he dit en el transcurs de la meua són molt coincidents en la forma d'organitzar-lo, però tenim aquest taló d'Aquiles que se'n diu pressupost i està a mans de vostès ajudar a tirar-lo endavant i poder-lo realitzar.

Res més.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA : Acabat aquest punt de l'ordre del dia, suspendrem la sessió fins a les cinc de la tarda.

Se suspèn la sessió.

(La sessió se suspèn quan manca un minut per a la una del migdia i es reprèn a un quart de sis de la tarda.)

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre els habitatges de protecció oficial

El punt següent de l'ordre del dia és la interpel·lació al Consell Executiu sobre els habitatges de protecció oficial, que formularà el Diputat senyor Joan Oliart, del Grup Socialista. Per al torn d'exposició, té la paraula el senyor Oliart.

El Sr. OLIART : Senyor President, senyores i senyors Diputats, el procediment per a incrementar la renda dels habitatges objecte d'aquesta interpel·lació, és a dir, els acollits a règim anterior al Reial Decret Llei 31/78, es regula per l'article 122 del Reglament d'habitatges de protecció oficial.

L'apartat primer d'aquest article preveu que es pot aplicar a la renda contractada la quarta part del percentatge d'augment que existeixi entre el mòdul vigent a la data de la qualificació definitiva i el que ho estigui quan la revisió sigui procedent. Però cal dir, senyores i senyors Diputats, que l'aplicació literal d'aquest precepte no ha estat mai generalitzada. Efectivament, l'Administració va considerar que una interpretació exclusivament gramatical d'aquesta regla donaria lloc a uns resultats pràctics incongruents amb la finalitat social i l'esperit protector de la legislació reguladora dels habitatges emparats per l'Estat.

Consegüentment, es varen adoptar els següents criteris interpretatius : considerar que es produeix augment de renda cada vegada que s'estableix un nou mòdul; establir el sistema d'incrementar acumulativament la renda, aplicant el percentatge d'augment a l'última renda resultant, i quantificar l'increment calculant la quarta part de l'augment experimentat entre el mòdul vigent en el moment de la revisió i el mòdul vigent immediatament anterior.

I subratllo això del mòdul vigent immediatament anterior perquè aquí resideix el *quid* de la qüestió, ja que és evident que menor serà l'increment com menor sigui la diferència entre els mòduls comparats.

Es pot afirmar, senyores i senyors Diputats, que en el decurs de més de deu anys aquests criteris han estat defensats de forma unitària per tots els serveis dependents de l'Administració. Han estat aplicats sense interrupció per part dels propietaris, i han estat acceptats sense problema per part dels llogaters. Però, a partir de 1980, sorgeixen algunes vacil·lacions interpretatives, les quals tenen la seva expressió més concreta l'any passat en la circular d'alguns organismes dependents del MOPU, en virtut de les quals l'interpretació que es fa de l'article 122 del Reglament d'habitatges de protecció oficial és pràcticament la literal, és a dir, que es pren com a mòdul de referència el vigent en la data de la qualificació definitiva.

I és precisament en aquest moment de confusió quan la Conselleria d'Obres Públiques i Urbanisme, per motius que es desconeixen i que seria interessant de saber, aprofita per a donar la seva pròpia alternativa explicativa, i, en conseqüència, la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge emet, amb data 30 de juny de 1980, la circular 4/82, mitjançant la qual es fixa, com a mòdul primer de referència, el vigent en el moment d'iniciar-se l'arrendament.

Aquesta doctrina és molt pròxima a la lletra de l'article 122, i en qualsevol cas molt més favorable a la part propietària, si se la compara amb la que tradicionalment ha estat acceptada. Cal afegir, senyores i senyors Diputats —i, a la vegada, recalcar—, que, pel que fa a l'Administració central, la unitat de criteris s'ha restablert. Efectivament, amb l'entrada del Govern socialista s'ha retornat a la interpretació acceptada durant molts anys i més congruent amb la finalitat de la Llei de considerar, com a mòdul base de referència, el vigent i immediatament anterior al moment de la revisió.

Així es fa constar a la Circular de la Direcció General de l'Institut de Formació Pública de l'Habitatge, del 24 de gener d'enguany, dirigida a tots els serveis dependents d'aquest organisme, i en la qual es deixen expressament sense efecte totes les circulars i informes anteriors que la contradiguin.

El resultat de tot això és que avui, a casa nostra, els interessos dels arrendataris d'habitatges de protecció oficial estan pitjor defensats, administrativament i políticament parlant, que a la resta de l'Estat. Efectivament, tal com era previsible, les empreses propietàries, emparades en la Circular 4/82, no varen tardar gens a calcular els increments de renda d'acord amb els nous criteris establerts per l'Administració de Convergència i Unió. A més a més, cal remarcar que contra els llogaters que no han acceptat els nous augments, les empreses més importants del ram, com Darsa, Cebasa i la Caixa de Pensions, han interposat demandes judicials on aporten com a prova de la legitimitat dels increments la ja famosa Circular 4/82.

Però la majoria dels llogaters, aclaparats pels criteris de la nostra Administració autonòmica, amenaçats il·legalment de desnonament pels propietaris i en no poder afrontar les despeses que suposa la defensa judicial dels seus interessos, s'han vingut a l'augment demanat, amb la qual cosa s'ha produït un mal irreparable, atès que els augments són fermes, segons assenyala l'article 106 de la LAU, si en el termini de tres mesos de la notificació no han estat objecte de recurs per alguna de les parts.

Tot això defineix una situació d'indefensió que afecta desenes de milers de famílies; situació que, a tots nosaltres, ens ha de preocupar; situació, senyores i senyors Diputats, que els

organismes competents de la Generalitat han contribuït a crear en bona mesura, no sols i principalment per l'emissió de la notable Circular 4/82, sinó també pels seus gestos i la seva actitud clarament favorables a la part propietària; gestos i actituds a les quals ara em referiré.

Si bé, senyores i senyors Diputats, la llei remet als tribunals ordinaris la competència de dirimir les diferències entre arrendadors i arrendataris, també la llei dona a l'Administració facultats sancionadores contra aquells que incompleixen la normativa d'habitatges de protecció oficial. Doncs bé, fins ara no es té notícia que s'hagi incoat cap expedient per a determinar les responsabilitats de les empreses que han calculat els augments amb efectes retroactius, o que han aplicat dos augments en el mateix any, o que han amenaçat improcedentment amb desnonar els inquilins que no es plegaven a les seves demandes; n'hi ha uns quants casos. Un altre exemple : el 10 de juny de 1982, vint dies abans de la data de la Circular 4/82, va aparèixer a *La Vanguardia* un article firmat pel senyor Josep Maria Muntaner Martínez, fill del president de la Cambra de la Propietat Urbana. En aquest escrit assenyala que la interpretació correcta de l'article 122 és la literal i que l'Administració és incompetent per a fixar la quantia dels augments; totes dues tesis molt favorables als propietaris i, pel que sembla, compartides també pel Consell Executiu. I dic això perquè una fotocòpia d'aquest article, conjuntament amb una còpia de la Circular 4/82, ha estat distribuïda com a única explicació a molts ciutadans que anaren a la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge a cercar informació i protecció.

Si se'm permet una opinió personal marginal diré que el fet que un organisme oficial reparteixi un escrit on s'expressa una opinió particular, per molt respectable que aquesta sigui, és d'una gran frivolitat i d'una remarcable lleugeresa.

Sigui com sigui, senyores i senyors Diputats, la situació creada comporta unes conseqüències i uns efectes que qualifico de regressius i que lesionen els interessos d'un sector de la població feble econòmicament.

Profundament preocupat per aquests fets, el 7 de desembre proppassat vaig dirigir una pregunta per escrit a l'Honorable Conseller de Política Territorial i Obres Públiques. La resposta de la Conselleria no va ésser satisfactòria. L'única contesta satisfactòria hauria estat una explicació adient i el compromís de deixar sense efecte la circular 4/82, retornant a criteris més favorables als llogaters per tal de no continuar contribuint a una situació contrària als interessos d'aquells, als quals paradoxalment va dirigida tota la legislació d'habitatges de protecció oficial.

I, finalment, senyores i senyors Diputats, dir que tot això necessita clarificació i necessita també la redefinició d'una política més congruent amb la finalitat social dels habitatges emparats per l'Estat. Aquest Diputat espera que el Consell Executiu hagi tingut temps de reflexionar sobre un tema tan transcendent.

Amb aquesta confiança li formulo la següent interpellació : «Quina política pensa seguir el Consell Executiu en relació amb el procediment per a incrementar les rendes d'aquests habitatges de protecció oficial?»

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Per a respondre, en nom del Consell

Executiu, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Finances.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES : Senyor President, senyores i senyors Diputats, com molt bé ha dit el senyor Oliart, la regla primera de l'article 122 del vigent Reglament d'habitatges de protecció oficial, aprovat per Decret 2114/68, del 24 de juliol, disposa que les quantitats fixades en el contracte d'arrendament, d'acord amb l'establert en les normes primera, segona i tercera de l'article 120 d'aquest mateix Reglament, es poden augmentar a partir de la data de la cèdula de qualificació definitiva en la quantia que resulti d'aplicar a tals quantitats la quarta part del percentatge d'augment que hi ha entre el mòdul vigent en la data de qualificació i el que ho estigui quan la revisió procedeixi.

L'aplicació de l'esmentat precepte en la seva literalitat estricta donaria lloc que l'arrendament d'un habitatge de protecció oficial —també ho ha explicat el senyor Oliart—, pactat després d'uns quants anys des de la qualificació definitiva, fos incrementat, en establir-se la comparació entre el mòdul de l'esmentada qualificació i el vigent en el moment de produir-se l'augment, a percentatges molt superiors als habitatges no acoïllits a la protecció oficial, que regeixen pel que disposa la Llei d'Arrendaments Urbans, i també els protegits pel règim establert en el Reial Decret-Llei 31/78, del 31 d'octubre, i el Reial Decret 3148/78, del 10 de novembre.

Per tot això, i per a evitar l'aplicació de la norma indicada de manera contradictòria, amb la finalitat social intuïtiva, que consisteix la raó legal de l'específica legislació protectora, la circular 4/82 —esmentada pel senyor Diputat— de la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge entén que, a fi de calcular el percentatge d'augment sobre la renda base dels habitatges de protecció oficial, el mòdul inicial de comparació haurà de ser, no el vigent en la data en què fou definitivament qualificat l'habitatge de què es parla, sinó el que ho sigui en el moment de pactar-se l'arrendament, atès que aquest és l'element fonamental en funció del qual es calcula, d'acord amb el que disposa l'article 120, la renda inicial.

Seria incongruent i notablement perjudicial per als llogaters que, mentre que la renda inicial s'obté d'acord amb el mòdul vigent en arrendar-se l'habitatge, el percentatge d'increment sobre aquests es calculés en relació amb el mòdul vigent en la data de qualificació definitiva, que manca de tota connexió amb els factors variables tinguts en compte en calcular el preu de l'arrendament.

Consegüentment, no es tracta d'una interpretació clarament favorable —com ha dit el senyor interpellant— a la propietat, en detriment dels arrendataris —com també figura en la pregunta de vostè. Les conseqüències perjudicials es derivarien de l'aplicació estricta de la lletra de la Llei pels motius exposats i continguts en la mateixa circular. L'atenuació d'aquesta literalitat, per raons lògiques d'equitat i d'aplicació en el sentit finalista de la legislació reguladora dels habitatges oficialment protegits, constitueix precisament la finalitat de la circular.

La interpretació que la pregunta assenyala com a mantinguda anteriorment amb caràcter constant per l'Administració —càlcul de l'augment hagut entre el mòdul vigent a la data de l'increment arrendatari i l'immediatament anterior—, a més a més de ser insostenible, senyor Oliart, a la vista de l'esmentada regla primera de l'article 122 del Reglament d'habitatges de

protecció oficial, tenia precisament la finalitat de possibilitar l'increment de les rendes en aquells supòsits en els quals no hi hagi mòdul inicial.

És incorrecta, per tant, l'afirmació que determinades empreses, a l'empara de la circular 4/82 de la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge, van procedir a revisar les rendes dels seus habitatges, atès que, anteriorment a l'aparició de l'esmentada circular, havien practicat els augments corresponents, i no sobre la base dels criteris mantinguts per l'Administració de la Generalitat, sinó amb el criteri d'efectuar la revisió referint-se al mòdul vigent en el moment de la qualificació definitiva.

Aquest és el criteri, era el criteri mantingut pel MOPU, tal com queda reflectit en els escrits dels Sots-director General d'Administració, de data 3 de setembre del 80, en resposta a una consulta particular, i del Sots-director General d'Ordenació de l'Habitatge, amb data 26 de gener del 81, dirigit al Delegat del MOPU a Barcelona, en el qual s'indica que aquest criteri no és contradictori, en practicar l'increment referint-se a la diferència de mòduls, d'un any a l'altre, atesa que aquesta era l'aplicació en aquells casos en què no existís mòdul en la qualificació definitiva, la qual cosa, com ha quedat indicat, resultava molt perjudicial, senyor Oliart, molt perjudicial per als llogaters, i es donava el cas d'haver-se incoat un expedient sancionador contra una de les empreses abans referides. Que, aquesta dada, vostè l'ha de conèixer, ho demostra, de fet —i ho hauria de demostrar—, que una pregunta dirigida a aquesta Conselleria ho fou com a Diputat del seu Grup, senyor Joaquim Jou i Fonollà, on es fa al·lusió a la negativa dels llogaters a fer efectius els increments realitzats per una de les empreses esmentades des del març del 1980, així com les denúncies presentades al seu dia davant la Delegació del MOPU i posteriorment al Servei Territorial de la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge, i l'expedient sancionador abans citat. Aquestes comunicacions del MOPU no han tingut caràcter vinculant, com ho prova la circular de la Direcció General d'Arquitectura de la qual vostè ha fet referència, amb data molt posterior i amb un contingut no gens similar quant al resultat final.

Són igualment incorrectes, per tot el que s'ha exposat anteriorment, les afirmacions que es fan quant a una nova interpretació que representaria un canvi radical de la política de rendes d'habitatges de protecció oficial de la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques, ja que, en qualsevol cas, el criteri aplicat per aquesta Conselleria intenta omplir un buit legal amb un criteri de justícia netament favorable als llogaters.

Sense discutir les competències dels tribunals de justícia per a la interpretació i aplicació de les normes jurídiques, l'Administració desenvolupa les seves en l'exercici de les facultats que li han estat conferides per la vigent legislació reguladora dels habitatges de protecció oficial, i, d'altra banda, hem de recordar que els tribunals han emès el seu criteri sobre aquesta qüestió en diferents sentències, que, o bé han entès que l'increment ha de fer-se calculant el percentatge d'augment entre el mòdul vigent en la data del contracte i el que ho estigui quan sigui procedent la revisió —anàleg al de la Circular 4/82, de la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge—, o bé que el terme inicial de la dita comparació ha de ser el mòdul de la qualificació definitiva de més perjudicials conseqüències per a

l'arrendatari. El segon dels criteris exposats ha estat mantingut per la sentència ferma, en no haver estat objecte de recurs, dictada el 6 d'octubre de 1982 pel Jutjat del Districte número 4 de Barcelona en el procés de comminació 272/82, i pel Jutjat de Districte número 16 de Madrid en sentència dictada el 29 de desembre de 1982. També similar a la Circular 4/82 de la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge, per a la sentència del 18 de novembre de 1982 del Jutjat de Districte de Cornellà de Llobregat, en procés de comminació 161/82, i per la Secció Primera de l'Audiència Provincial de Barcelona en sentència del 25 de gener de 1983, confirmant la del Jutjat del Districte número 3 de Barcelona del 13 de maig de 1982.

Com es pot veure, en cap cas fins al moment present, els tribunals no han considerat sostenible el criteri que, segons s'afirma a la pregunta, era el de l'Administració. L'afirmació que s'aprecia una activitat del Govern de la Generalitat clarament favorable a la propietat, perquè, no es té notícies que s'hagi incoat cap expedient per a determinar les responsabilitats dels qui s'han excedit en els increments, ha de ser qualificada per qui els parla, senyor Oliart, de totalment gratuïta i frívola, en aquest cas.

Gratuïta i frívola perquè, tal com el senyor Oliart no pot desconèixer, l'article 123 del Reglament d'habitatges de protecció oficial estableix que el procediment per a portar a terme els increments de renda a què es refereix l'article anterior —el 122, a què vostè ha fet referència— serà l'establert en aquest aspecte en la vigent Llei d'Arrendaments Urbans, i per a resoldre, si s'escau, les diferències entre propietaris i arrendataris serà competent la jurisdicció dels tribunals ordinaris. Gratuïta i frívola, senyor Oliart, perquè en els casos en què existeixen conflictes entre propietaris i arrendataris quant a la quantia dels increments de lloguer en habitatges de protecció oficial, l'Administració ha intervingut, no fent cas del que estableix l'article 123 del Reglament que acabem de citar, no fent cas d'aquest article, sinó fent cas de la jurisprudència del Tribunal Suprem en dues sentències recents —6 de febrer del 82, 22 de setembre del 82—, que estableixen, sense cap dubte possible, que l'Administració només podrà sancionar per sobrepreu una vegada els tribunals de justícia s'hagin pronunciat sobre la quantitat de l'increment a aplicar i la renda resultant. I gratuïta i frívola, senyor Oliart, perquè quan han existit denúncies per increments de lloguers s'han obert expedients, però aquests han hagut de ser arxivats sense més conseqüències perquè l'Administració de la Generalitat no pot oblidar el que estableix l'article 123 i està obligada a respectar la jurisprudència del Tribunal Suprem.

En aquests moments hi ha una greu polèmica sobre l'increment de renda a aplicar en els habitatges de protecció oficial, ocasionada, certament, per l'aplicació en el passat per l'Institut Nacional de la Vivienda de criteris sense cap fonament jurídic.

El Departament de Política Territorial entén, i comparteix la seva preocupació, que la resolució en aquesta situació passa per una cosa molt senzilla, senyor Oliart, i suposo que ens podem posar d'acord de seguida. Passa per la modificació de l'article 122 del Reglament d'habitatges de protecció oficial, i així ho ha manifestat aquest Departament en diverses ocasions a l'Administració central, que és el competent per a realitzar tal modificació, i mentre aquesta no es porti a terme no con-

dueix a res, ans al contrari, mantindrà uns criteris que res no tenen a veure amb el contingut de l'article 122, atès que tots aquells casos —com jo l'hi he dit abans—, com s'ha explicat, que han estat portats als tribunals de justícia, s'ha fallat contra els llogaters, els quals se senten enganyats per considerar que estaven emparats per la legalitat, i, a més a més, han de satisfer les despeses i costes derivades del judici.

Insistim, per tant, senyor Oliart —i compartint la seva preocupació—, en això : l'actitud del Departament de Política Territorial i Obres Públiques és de respecte, evidentment, estricta a la legalitat vigent i als tribunals de justícia, tot mantenint dintre d'aquests principis el criteri més favorable per als llogaters. Nosaltres, el Govern, estariem molt contents i el Grup que li dona suport estaria molt satisfet que aquesta Cambra prengués la iniciativa de demanar al Govern de Madrid la modificació de l'article 122 del Reglament, i, d'aquesta manera, a través d'una actitud de rigor, seriosa, no frívola, poder, realment, donar satisfacció als llogaters i treure del pas totes aquelles situacions que els perjudiquen.

No entenem, sincerament, com aquesta solució, repetidament demandada al Govern central —que no presenta problemes jurídics, perquè el Reglament ha estat modificat, d'altra banda, en diversos moments mitjançant decret—, encara no ha estat portada a terme pel Govern central, malgrat que, repetidament, ho repeteixo, ha reconegut la necessitat d'adoptar aquesta solució.

Per tant, en l'esperança d'aquest reconeixement que ha de ser modificat l'article 122 pel Govern central, i en l'esperança que el seu Grup comparteix la mateixa inquietud que el Govern de l'Administració de la Generalitat de la modificació d'aquest article 122, de cara a obtenir una regulació pel que fa referència als increments d'habitatges més favorables per als llogaters, senyores i senyors Diputats, esperem poder trobar una solució conjuntament amb vostè.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Oliart té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. OLIART : Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats, he escoltat amb tota l'atenció del món les paraules de l'Honorable Conseller, i la veritat és que no he estat capaç d'entreveure-hi la menor voluntat de canviar el sentit de la política duta a terme fins ara. És clar que, ben mirat, no es podia esperar altra cosa. Aquest és un govern de dretes i es deu a interessos molt concrets.

La qüestió principal, senyores i senyors Diputats, és si el Consell Executiu fa anullar la Circular 4/82 i assumeix, accepta, criteris similars als sostinguts pels organismes de l'Administració socialista, no per fer seguidisme, no, sinó per adequar els criteris interpretatius a l'esperit de la legislació d'habitatges de protecció oficial per congruència, diguem-ne, social.

Però és que tampoc el senyor Conseller no ha contestat satisfactòriament a un conjunt d'interrogants subjacents a la qüestió principal. Per exemple : quines raons han motivat que la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge emetés una circular que canvia totalment la doctrina administrativa sobre increments de la renda d'habitatges de protecció oficial? Va fer la Conselleria una valoració de les conseqüències socials, polítiques i jurídiques que tal acció comportaria, com així ha succeït realment? Si hi ha dubtes interpretatius, no era més raonable esperar una sentència definitiva, vinculant, dels tribunals su-

periors, abans d'aventurar-se a una nova interpretació de la normativa vigent?

Però, per contra, en lloc del que volíem sentir, el senyor Conseller —com ja és norma, no solament en el senyor Conseller, sinó en tots els components del Govern— ha volgut passar la pilota al Govern socialista.

Miri, senyor Conseller, l'Administració socialista ha fet el que calia, ha retornat a una doctrina tradicional que no s'havia d'haver deixat mai. Vostè sap molt bé que l'aplicació gramatical de la norma pot donar lloc a increments superiors als habitatges no sotmesos a protecció oficial. Vostè mateix ho ha dit. Aquesta realitat es reconeix en la mateixa Circular 4/82; siguem, doncs, conseqüents. D'altra banda, he de dir que és propòsit de l'Administració socialista ordenar el sector de l'habitatge. Com vostè sap, senyor Conseller —ho ha de saber—, el Ministre del ram s'ha compromès davant el Congrés de Diputats a presentar a final d'any els projectes d'una nova LAU i d'una llei de protecció pública de l'habitatge. És a dir, que s'està per una política global i no per una política de cataplasmes, que és el que seria si es fes recurs al decret cada cop que una norma presenta problemes d'interpretació.

A qui afavoreix la Circular 4/82? Evidentment, senyor Conseller, que ni vostè ni jo som qui hem de jutjar si els criteris de la Circular 4/82 afavoreixen uns o afavoreixen altres. Són els fets, per si mateixos, els que decideixen aquesta qüestió, i els fets parlen per si mateixos. Són els llogaters i no els propietaris els qui es queixen de la Circular. Són els propietaris i no els llogaters els qui fan els seus càlculs basant-se en la Circular, i són també ells els qui la porten com a prova de legitimitat als jutjats. Aquest any els increments calculats d'acord amb els criteris de la Circular 4/82 signifiquen una mitjana de tres vegades els obtinguts aplicant el criteri tradicional, i no parlem ja de les seqüeles deixades de l'any passat, efectes retroactius ja fermes, dos augments en un any, etcètera.

També m'ha semblat entendre en el decurs del seu discurs que no es van revisar rendes a l'empara de la Circular 4/82. Miri, senyor Conseller, aquest plec de cartes són solament una mostra de les 1 080 notificacions que l'empresa CEVASA va dirigir als seus llogaters dels blocs de la Meridiana. En aquestes notificacions es fan els càlculs dels augments d'acord amb els criteris de la Circular 4/82; a més a més, s'esmenta expressament com a prova de la legitimitat dels increments. Aquesta mateixa empresa la porta també com a prova documental, acompanyant les demandes judicials que presenta.

I sobre aquestes cartes, encara he d'afegir una cosa més. Com ja ha estat dit, la Circular 4/82 es va emetre el 30 de juny de l'any passat; doncs bé, el mateix dia 30, a primeres hores del matí, les 1 080 notificacions eren distribuïdes a les bústies dels llogaters. Els interrogants, senyores i senyors Diputats, sorgeixen sols. És que CEVASA coneixia amb anterioritat a la seva publicació el contingut de la Circular?, és que fins i tot potser va col·laborar a la seva redacció?, i sobre la distribució de l'article del senyor Muntaner, no ha dit res el senyor Conseller. Espero que em digui alguna cosa.

Sobre les sentències. Quant a les sentències conegudes dels tribunals, cal dir que no presenten tampoc una unitat doctrinal. La majoria no entren en el fons de la qüestió; tampoc no es coneixen sentències de tribunals superiors que fallin definitivament el tema. El que sí que és cert és que els jutjats de Cata-

lunya són plens de demandes contra els llogaters que no accepten els nous augments, i que la majoria d'aquests jutjats han acceptat com a prova documental —presentada pels propietaris, és clar— la coneguda Circular 4/82.

Puc fer referència també a algunes sentències conegudes. La del Tribunal Suprem del 6 02 82, que ha estat esmentat moltes vegades pels propietaris. Aquesta sentència simplement falla que l'Administració no pot sancionar basant-se en la seva pròpia interpretació de la norma.

Jutjat número 5 de Barcelona, procés de comminació 272/82, 6 10 82, esmentat pel senyor Conseller. Accepta, és veritat, que la diferència entre mòduls es trobi a partir del vigent en el moment de la qualificació definitiva, és a dir, d'interpretació literal, no la que fa la Conselleria. Per a arribar a aquesta conclusió, però, es basa precisament en les vacil·lacions interpretatives de l'Administració, i assenyala les contradiccions entre les circulars del MOPU i la Circular 4/82 de la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge.

Jutjat número 6 de Barcelona, procés de comminació 434/82, del 21 de gener d'aquest any : falla que es desestima la demanda presentada per CEVASA, per defecte de forma.

Jutjat número 13, procés de comminació 440/82, del 18 d'abril del 83 : desestima la demanda de CEVASA contra diversos llogaters. Falla que els càlculs fets per aquesta societat impliquen una retroactivitat que no és procedent. Són, precisament, aquells càlculs que s'han fet sobre la base de la Circular 4/82. Cal assenyalar que en totes aquestes demandes a Barcelona la part demandant, la propietària, aporta com a prova documental la Circular 4/82, i que els tribunals l'accepten.

Resumint, no hi ha encara cap sentència crebàtòria definitiva, però la veritat és que mentre va existir una unitat de criteri administratiu no es varen presentar demandes judicials. La prova és que en aquest espai de temps tan dilatat no es coneix cap sentència.

I, per acabar, el meu Grup estudiarà la possibilitat de presentar una Moció dins del Reglament i dins de la llei.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Per al torn de rèplica, té la paraula l'Honorable senyor Conseller d'Economia i Finances.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (*de l'escó estant*) : Sí, senyor President, només per... Bé, a mi em sembla que no ofereix cap dificultat el fet que aquesta Cambra accepti realment —i no és cap política de posar «parches»— la modificació de l'article 122 del Reglament, que és la que ens dóna a tots plegats la possibilitat d'actuar amb tranquil·litat respecte a qualsevol actuació enfront de la justícia. Jo crec que les sentències que nosaltres —que es tenen, que vostè ha esmentat abans aquí—, com a mínim són contradictòries, com a mínim són contradictòries, que totes elles recolzen, realment, en l'article 122, i, per tant, jo ja reconec que, realment, el Govern socialista té aquesta intenció de portar a terme aquesta nova llei de la LAU, i portar a terme una política sobre l'habitatge, i em sembla molt bé, però no costa gens, per reial decret, com tantes vegades s'ha fet, modificar l'article 122 immediatament, i d'aquí a vuit dies, d'aquí a vuit dies, tothom té una interpretació clara respecte a l'increment de les rendes dels habitatges de protecció oficial i, per tant, en aquest tema, no cal cap mena d'interpretació de l'Administració, dels lloga-

ters, dels propietaris, i crec que, evidentment, això també posa fi a les diferents interpretacions que les diferents parts de la justícia puguin haver hagut de prendre.

Per tant, és evident que jo estaria —ho repeteixo, ja ho he dit abans—, que el Govern contempla amb molta simpatia que, realment, s'insti el Govern central i que està absolutament d'acord, crec jo, amb el fet de modificar urgentment l'article 122 del Reglament d'habitatges de protecció oficial.

Modificació de l'ordre del dia

El Sr. PRESIDENT : Pel que fa a les interpellacions que corresponien als punts 7 i 8 de l'ordre del dia d'aquesta sessió, s'ha rebut a la Mesa una demanda del Grup proposant de posposar-les per a la sessió vinent.

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'analfabetisme i l'educació permanent d'adults a Catalunya

Quant a la interpellació que corresponia al punt 9 de l'ordre del dia, ha estat retirada pel Diputat senyor Padullés, que l'havia proposat. Per tant, doncs, podem passar directament al punt 10, Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'analfabetisme i l'educació permanent d'adults a Catalunya, presentada pel senyor Felip Lorda, en nom del Grup Socialista.

El senyor Lorda té la paraula per a la defensa de la Moció.

(*El senyor Secretari Segon deixa el seu lloc a la Mesa per a ocupar la tribuna d'oradors.*)

El Sr. LORDA : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, efectivament, es tracta de la Moció subsegüent a la interpellació adreçada al Consell Executiu durant la sessió plenària anterior. El tema, analfabetisme, semianalfabetisme i educació d'adults a Catalunya.

En les tres ocasions anteriors en què s'ha discutit aquest tema davant la Cambra, s'ha establert entre el Diputat que els parla i el Conseller d'Ensenyament una mena de diàleg, en bona mesura de sords. Només en bona mesura, perquè hi ha hagut un acord total, entre el senyor Conseller i jo mateix, en l'estimació negativa d'aquest fenomen sociocultural que és l'existència de l'analfabetisme, i estem tots dos d'acord a qualificar aquest fenomen d'execrable i que Catalunya s'hauria de veure, al més aviat possible, neta d'aquesta plaga. Ara, ha estat un diàleg de sords quant a la importància que concedim nosaltres a l'educació permanent d'adults i la que, a deduir de les seves manifestacions, li concedeix el Consell Executiu.

I, per tant, també ha estat una mena de diàleg de sords quant als esforços que cal fer per tal que l'educació permanent d'adults es pugui fer d'una manera eficaç per tal d'assolir els objectius propis i molt importants d'aquesta mena d'educació.

En primer lloc, l'eradicació, al més aviat possible, de les bosses d'analfabetisme absolut existents encara a Catalunya. Respecte a aquesta qüestió, darrerament he obtingut encara una dada addicional a les moltes que s'han presentat des d'aquesta tribuna. Una dada que facilita l'oficina d'Estadística del Ministeri d'Educació, corresponent al 1981, on diu que la província de Barcelona és aquella on hi ha un més gran nombre

d'analfabets absoluts que a la resta de les províncies espanyoles.

Hi ha, a la província de Barcelona, 60 000 analfabets entre els quaranta i els seixanta anys; és a dir, una edat que permet encara la recuperació d'aquestes persones. Això és una dada que, realment, hauria d'averkonyir-nos. Ja he parlat jo d'aquesta vergonya nacional de tenir encara bosses d'analfabetisme. Aquesta és una dada més, perquè realment sentim aquesta vergonya.

Un altre objectiu important de l'educació permanent d'adults és l'elevació del nivell cultural d'una gran part dels ciutadans de Catalunya, que tampoc no han arribat a adquirir uns coneixements que, efectivament, els permeti un desenvolupament considerable —ja no vull dir total— de la seva personalitat. I, després, un altre objectiu en el qual vam insistir molt durant la nostra darrera intervenció va ser la contribució de l'educació permanent d'adults a la reconstrucció nacional de Catalunya, és a dir, a la catalanització i recatalanització dels catalans.

En aquest diàleg de sords, en part, el que s'ha posat en evidència, o almenys jo ho he detectat, és una manca de voluntat política o —si volem ser més benignes— una feblesa política respecte a aquest fenomen de l'analfabetisme i de l'educació permanent d'adults.

Això ja es va posar de manifest, probablement —i no voldria entrar-hi massa—, quan es van realitzar les transferències respecte a ensenyament, en què l'educació d'adults no va ser ben rebuda pels negociadors de la Generalitat, i que va ser gairebé una imposició de Madrid dient que si s'admetien les transferències de l'educació primària també havíem d'admetre la d'adults; és a dir que es va admetre com una mena de torna i, des d'un bon començament, doncs, aquest sector de l'educació, que nosaltres considerem molt important, no ha disposat dels recursos suficients per a portar a cap una tasca que s'havia d'haver estimat en molt més del que ha fet l'Executiu de la Generalitat.

Aquesta voluntat política es manifesta en altres aspectes: per exemple, en el tercer canal de televisió. La voluntat política de la Generalitat és enèrgica, és gairebé, diria jo, trepidant, i a nosaltres ens sembla perfectament bé; el que passa és que el combat de l'analfabetisme i la dotació convenient de l'educació permanent d'adults hauria de ser objecte d'una mateixa voluntat política, perquè, si és important el dispositiu d'emissió d'imatges i sons, amb expressió i continguts catalans, és també important que aquesta emissió trobi una audiència ben disposada, disposada a sintonitzar-la en competència amb altres canals subsistents, d'expressió i continguts diferents.

Si aquesta educació permanent d'adults s'hagués aplicat des d'un bon començament, és molt probable que avui dia tinguéssim una audiència que escoltaria el nostre tercer canal amb molt bona disposició i potser no cediria ja a la fàcil temptació de sintonitzar altres canals. Importantíssim, per tant —insisteixo— per a la catalanització i recatalanització i, en definitiva, per a la reconstrucció nacional de Catalunya.

La nostra Moció no té altre objecte que tonificar, diríem, o enfortir aquesta voluntat política del Govern respecte a la lluita contra l'analfabetisme existent encara a Catalunya, i el paper preponderant que ha de jugar l'EPA —l'educació permanent d'adults— en l'exercici del dret a la cultura dels nostres

conciutadans i en la reconstrucció nacional de Catalunya —ho repeteixo.

Els punts de què consta la nostra Moció vénen a reflectir el que acabo d'exposar. El primer insta el Govern de la Generalitat perquè assigni partides pressupostàries pròpies i específiques per a l'alfabetització, destinades a les zones que en aquest sentit estan més deprimides. És a dir, insta el Govern a fer un esforç propi, utilitzant, si cal, la imaginació, utilitzant, si cal, transferències de recursos per a combatre realment aquesta xacra.

El segon punt no demana més que que s'incorpori a l'educació permanent d'adults la llengua i la literatura catalanes, que era una manca molt sentida, perquè realment, si nosaltres mantenim la tesi que, per la via de l'educació d'adults, es pot anar a la catalanització, el que no es tingués aquesta matèria —la llengua i la literatura catalanes— era realment abocar aquesta educació, en aquest sentit, a una ineficàcia absoluta.

El tercer punt es refereix a una acció del Govern amb els municipis, per tal que concerti convenis amb els ajuntaments per a atendre tots els analfabets o els qui volen aprendre la llengua catalana, no tant amb inversions de diners —naturalment que sempre en calen, de diners—, però creant un clima de forma que els habitants dels respectius municipis trobin facilitats, totes les màximes facilitats per tal de superar el seu nivell de cultura o aprendre com és degut la seva llengua pròpia.

I, a l'últim, nosaltres hem volgut demanar que tot el dispositiu de l'educació permanent d'adults arribi, naturalment, a coneixement —altrament, això no tindria tampoc cap eficàcia— de totes aquelles persones interessades, de forma que el Govern faci un esforç de difusió de tots aquells mitjans que estan a disposició dels analfabets, semianalfabets i dels qui vulguin aprendre català, pertot arreu, i que això es faci d'una manera oportuna i clara, per tal que ningú no es pugui excusar dient que si es troba en aquella situació és perquè no se li han proporcionat els mitjans per a sortir-ne.

Senyores Diputades, senyors Diputats, aquest és el contingut de la nostra moció, i jo penso que la Cambra és suficientment sensible perquè aquestes propostes nostres siguin acceptades.

Moltes gràcies, senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Passem ara a les intervencions dels Grups que hi han presentat esmenes. En primer lloc, el Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya. En el seu nom, té la paraula la Diputada senyora Teresa-Eulàlia Calzada.

La Sra. CALZADA : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, les nostres esmenes presentades a la moció sobre alfabetització d'adults no intenten modificar cap dels aspectes fonamentals formulats per la proposta, per la moció presentada pel senyor Lorda. Solament hi aportem un complement, un complement en el punt 1. Creiem que amb aquest complement podem buscar recursos complementaris per a fer possible la solució d'un dels problemes importants de la nostra societat i, després, presentem una altra esmena, al punt 4, que ve a ser una modificació o una substitució formal a la presentada per la moció.

Ens felicitem d'aquesta moció —així mateix de la interpellació formulada pel senyor Lorda en l'última sessió— perquè nosaltres coincidim amb la seva preocupació sobre aquest

tema i perquè jo mateixa, aquesta Diputada que els parla, en el mes de desembre de 1980, ja va preguntar al senyor Conseller d'Ensenyament sobre alguns dels aspectes de l'educació permanent d'adults, on s'inclou també l'alfabetització. Posteriorment, en aquest Parlament, en altres debats, ha sorgit aquest tema —el senyor Lorda ha citat les seves pròpies intervencions— i ha semblat que hi havia una coincidència entre el Govern i els Grups parlamentaris sobre la necessitat de superar aquesta malaltia social que la nostra societat catalana pateix encara a finals del segle XX. Aquesta voluntat, manifestada a través de les paraules, en aquesta Cambra, ha mancat de les accions necessàries per a iniciar una via de solució a aquest problema.

Jo voldria portar aquí un exemple concret : en els pressupostos, en el Projecte de Llei de Pressupostos de 1983, en el Capítol II, de la Direcció General d'Educació Primària, hi ha una partida destinada a centres d'educació d'adults, que és —tal com està en el projecte— de 9 028 800 pessetes, quantitat inferior a l'aprovada per aquest Parlament en els pressupostos de 1982. Vet aquí una dada important, on es veu que les paraules de l'Honorable senyor Conseller no van acompanyades per les accions de Govern necessàries per a aquesta qüestió.

En aquest sentit, nosaltres creiem que el punt 1 de la moció presentada pel senyor Lorda és encertat, perquè reconeix dues coses importants : l'una, les competències que la Generalitat té en aquest tema, tal com reconeix l'Estatut; dues la responsabilitat del Govern i, per tant, del Consell Executiu, tal com s'estableix en el Decret de Transferències de l'Ensenyament. Però, a més, aquest punt 1 d'aquesta moció del senyor Lorda estableix que aquestes competències i aquesta responsabilitat s'han d'exercir donant-li, el Govern de Catalunya, una atenció especial, fixant-hi les partides pressupostàries adients per a donar resposta a aquest problema.

Per tant, nosaltres creiem que aquest és un punt just, necessari i que és aquí on podem iniciar aquesta voluntat amb l'acció política de buscar una solució a aquesta malaltia social. És —em sembla que s'ha dit aquí— un problema nacional i, per tant, nosaltres estem d'acord que els esforços del Consell Executiu i del Departament d'Ensenyament potser encara seran insuficients partint del fet que han d'augmentar aquestes partides pressupostàries. I per això nosaltres hi posem una esmena, que complementa aquest punt 1, dient que cal buscar recursos complementaris per a aquest problema nacional i, per tant, cal fer acords o convenis especials amb l'Administració central. Per tant, seria el complement que hi aportaríem de la nostra esmena a aquest punt 1.

Ara bé, per a nosaltres aquesta esmena no pot ser mai substitutiva del punt 1 que presenta el senyor Lorda, perquè seria, si més no, renunciar a la nostra obligació, renunciar al nostre dret de govern, de donar resposta a un problema real de Catalunya.

Nosaltres acceptem, evidentment, el punt 2 de la moció, acceptem el punt 3 i hi aportem una modificació, una esmena número 2, al punt 4. Nosaltres, aquesta modificació del punt 4, l'únic que voldríem indicar és que qualsevol acció que es faci per a l'educació d'adults i per a l'alfabetització ha d'anar acompanyada amb la informació suficient i adequada per tal de fer d'aquestes accions unes accions eficaces.

Per resumir : nosaltres creiem que el punt 1 de la moció és

fonamental, perquè si en aquesta Cambra no som capaços d'aprovar aquest punt 1 vol dir que renunciem a la nostra obligació de govern en aquesta qüestió, acceptem el punt 2, acceptem el punt 3 i pensem que amb la nostra esmena per al punt 4 queda, potser, més complementada aquesta moció.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Pot intervenir ara l'altre Grup que hi ha presentat esmenes, el Grup de Convergència i Unió. En el seu nom, el Diputat senyor Descals.

El Sr. DESCALS : Honorable senyor President, senyories, bé, en primer lloc voldria dir al senyor Lorda, molt cordialment, que els diàlegs de sords sovint depenen de la sintonització, i que aquesta depèn, també, de l'emissió. En segon lloc, voldria dir-li també que dades i diners sovint tampoc no sintonitzen, o sintonitzen malament, i és clar, això, pensem que difícilment pot ser feblesa política o manca de voluntat política. I, en tercer lloc, voldria dir-li, i amb això hi estic d'acord, que el tercer canal sí que és un mitjà extraordinari, idoni per a l'educació permanent d'adults, i és per això que s'hi té tant d'interès.

D'altra banda, voldria fer dues consideracions prèvies. En primer lloc, les partides pressupostàries dedicades a l'educació permanent d'adults són consignades d'una manera global, i contemplem les necessitats arreu de Catalunya. Es reflecteixen en aquest moment per 273 professors : 48 a Barcelona, 13 a Girona, 11 a Lleida i 21 a Barcelona, un increment substancial. I hi ha també pensat un crèdit de despeses de funcionament que puja a 9 200 000 pessetes i també material docent que, per primera vegada l'any passat, fou posat al pressupost per un valor d'1 550 000 pessetes.

En segon lloc, aquest pla és introduït en un projecte més general que preveu el repartiment de les dotacions en un sistema de prioritats, que passen pel desdoblament d'aules de més de 35 alumnes, per l'escolarització dels nens de quatre i cinc anys, per les funcions de direcció, perquè el director pugui deixar de ser unes determinades hores a totes les classes i es dediqui a la coordinació dels centres, professors per a educació especial i, també, una atenció especial a l'escola rural. I és a partir d'aquest cobriment, d'aquestes necessitats, que són prioritàries i que corresponen a l'àmbit obligatori de l'ensenyament, que s'han pogut utilitzar dotacions per a educació permanent d'adults.

Però bé, el primer punt es refereix, concretament, al tema de l'alfabetització, inclosa en l'EPA. Nosaltres presentem una esmena, i amb aquesta esmena pretenem acollir-nos al que preveu el Reial Decret 1174/1983, del 27 d'abril, sobre educació compensatòria, i que diu, en el seu primer article, que «el Ministeri d'Educació i Ciència desenvoluparà, a partir del 83, un programa d'educació compensatòria en benefici d'aquelles zones geogràfiques o grups de població que, per les seves especials característiques, requereixen una atenció educativa preferent». I, en el seu article 1, apartat b), diu : «desenvolupament de campanyes d'alfabetització per a l'eradicació de l'analfabetisme encara existent, d'acord amb les característiques dels alumnes». Però, a més, en el seu article 4, en el punt 3, diu : «El Ministeri d'Educació i Ciència podrà formalitzar convenis amb aquelles Comunitats Autònomes que, tenint plena competència en matèria d'educació, i havent rebut tras-

passos de funcions i serveis, desitgin participar en el programa d'educació compensatòria». I, finalment, en l'article cinquè diu : «El programa d'educació compensatòria a què es refereix el present Reial Decret es finançarà amb càrrec a les partides que per al programa figurin als pressupostos generals de l'Estat».

Doncs bé, tenint en compte aquest Reial Decret, la nostra esmena intenta d'aconseguir aquests recursos per a una campanya d'alfabetització a zones especialment afectades, les quals cal, per llurs característiques, reforçar, perquè l'acció general abans esmentada és insuficient. És per això que creiem que aquesta esmena, si fos acceptada, suposaria donar força a l'Executiu per a la consecució del conveni, ja que seria una instància parlamentària unànime.

Quant al segon punt, si tenim en compte que els programes de català per a adults castellanoparlants i catalanoparlants que no desitgin d'obtenir una titulació reglada estan elaborats des de l'any 1981; si tenim en compte que en totes les proves per a l'obtenció del Graduat Escolar per a més grans de 14 anys la prova de llengua i literatura catalanes hi és inclosa; si tenim, també, en compte que l'obligatorietat del català a l'ensenyament dels adults es contempla en el Reial Decret 2092/78, del 23 de juny, del *Butlletí Oficial de l'Estat* del 2 del IX del 78, que regula la incorporació de la llengua catalana al sistema d'ensenyament a Catalunya pel que fa referència a l'EGB; si també podria dir-vos i comentar que en el camp de l'experiència de l'escola catalana per a adults tenim un exemple a Salt, on col·laboren, a més dels Serveis Territorials de Girona, l'Ajuntament i l'ICE de la Universitat Autònoma de Barcelona, i els resultats de l'experiència estan a punt de ser avaluats; si també s'ha iniciat una experiència d'adults a Tarragona, o també uns cursos de l'ICE i de l'Ajuntament; si, a més, que des de l'acció de la política lingüística s'han subvencionat cursos de català en diverses escoles d'adults que també estan obertes a la població en general, sembla, doncs, que el que caldria realitzar o reglamentar en aquest aspecte de l'alfabetització és el que posem en la nostra esmena quan diem que ha de ser referent al cas concret de l'alfabetització.

Quant als punts 3 i 4 de la moció presentada pel Grup Socialista, els acceptem perquè el Departament d'Ensenyament ha ultimat ja un decret que contempla i que recull tots aquests punts i que, pensem, abans d'acabar el mes serà publicat al *DOG*. Voldria també, per acabar, dir que el que nosaltres proposem en l'esmena al punt 1 no es tracta pas de recursos complementaris sinó que es tracta de recursos bàsics imprescindibles per a tirar endavant aquesta tasca que, realment, és dramàtica.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Poden intervenir els Grups parlamentaris que no havien esmenat. En primer lloc el Grup de Centristes. Té la paraula el Diputat senyor Luna.

El Sr. LUNA : Desde el escaño, señor Presidente, solamente para decir que la moción presentada por el señor Lorda nos parece una moción justa en todos los sentidos y la votaremos afirmativamente, tanto si se presenta tal como ha sido elaborada por el Grupo Socialista, como si se incorpora cualquier enmienda de las que han sido presentadas.

Muchas gracias, señor Presidente.

El Sr. PRESIDENT : En nom del Grup d'Esquerra Repu-

blicana, el Diputat senyor Casanovas.

El Sr. CASANOVAS : Senyor President, senyories, nosaltres, evidentment, a aquesta moció no hem fet cap esmena, i quan no es fa una esmena a una moció és per dues raons : o perquè s'accepta o perquè es rebutja. Nosaltres, no esmenar-la, aquesta vegada ho hem fet perquè l'acceptem, perquè veiem amb molt bons ulls que es faci d'una vegada per totes una moció en aquest sentit, sobretot quan nosaltres creiem que no és mai prou d'hora per a emprendre mesures eficaces per a millorar la minsa educació, l'alfabetització de molts adults, que hem de recordar —no hem de perdre la memòria— que aquí, solament a la província de Barcelona, es compta que hi ha uns 60 000 adults que no saben ni llegir ni escriure.

Això creiem que és un problema molt important i que s'ha de resoldre al més ràpidament i més eficaçment possible. Per això votarem afirmativament aquesta moció. Ara bé, nosaltres la votarem afirmativament, però, evidentment, creiem que el redactat de la moció en si no és pas dels més feliços; per exemple, per què es parla només de Cornellà, o d'Hospitalet, Girona i Lleida quan hi ha tot un cinturó industrial al voltant de Barcelona amb moltes més poblacions que no són aquí esmentades; s'hi posen totes o no se n'hi posa cap, etcètera. De coses d'aquestes en podríem dir, però nosaltres no volem entrar en aquests detalls, l'essencial és que s'obtinguin el màxim de recursos i el màxim d'eficàcia per a intentar alfabetitzar tota aquesta gent. És per això també que demanaríem als Diputats presentants de la moció que tinguessin en compte l'aportació que representen les esmenes que han presentat els altres Grups; realment, creiem que totes són benèfiques perquè aporten una major part per a poder tenir més recursos per a lluitar contra aquesta manca d'alfabetització. I no volem dir res més perquè ja tot el que es pot dir des d'aquí ha estat dit pels meus predecessors, i diem que, amb molt de gust, votarem afirmativament aquesta moció, i encara més si s'hi incorporen les esmenes presentades.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputat, moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Té ara la paraula el Diputat presentant de la moció per un temps màxim de cinc minuts per a indicar si accepta totalment o parcialment les esmenes que han estat presentades als punts 1, 2 i 4 de la seva moció.

El Sr. LORDA : Senyor President, senyores Diputades i senyors Diputats, estudiades les esmenes presentades a la moció, nosaltres hi estem força d'acord. Començant per la darrera, acceptem l'esmena presentada pel Partit Socialista Unificat de Catalunya tal com ha estat redactada : «...dirà la informació adequada i pública sobre l'inici de cursos, campanyes d'inscripció i altres notícies adients per tal que aquesta informació arribi clarament i oportunament a coneixement dels interessats» Aquí es reuneix el nostre desig que, efectivament, aquesta informació arribi a tot arreu.

El punt 3 queda tal com nosaltres l'hem formulat; sembla que hi ha un consens general per a acceptar-lo.

Al punt 2 estem d'acord amb l'esmena presentada per Convergència i Unió, perquè si nosaltres demanàvem la introducció de la llengua i la literatura catalanes a l'educació permanent d'adults i se'n diu que en alguns sectors ja està introduïda però que, acceptant l'esmena com part de la moció, el Govern

es compromet a introduir la llengua i la literatura catalanes a la resta dels sectors, nosaltres hi estem totalment d'acord.

Quant al primer punt, que és el que podria ser més conflictiu, nosaltres, estudiada l'esmena que hi ha presentat el Partit Socialista Unificat i Convergència i Unió, hem fet un esforç per elaborar un text en què es reunissin la nostra proposició, l'esmena de Convergència i Unió i l'esmena del Partit Socialista Unificat. I, aquest text, el tinc aquí, senyor President, i es podria considerar com un text transaccional.

El Sr. PRESIDENT : D'acord.

El Sr. LORDA : Si els Grups esmenants hi estan d'acord.

El Sr. PRESIDENT : És a dir, no és necessari l'acord dels Grups esmenants, senyor Diputat; vostè pot presentar per a aprovació de la Cambra el text que vostè cregui convenient, naturalment si és realment una síntesi del text primitiu i de les esmenes.

El Sr. LORDA : Però si hi estan d'acord els Grups esmenants em donaran el vot. (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT : Té tota la raó.

El Sr. LORDA : El text seria el següent. Jo demanaria una mica d'atenció per a veure si, realment, està incorporat aquí tot el que es demana. Un pla de mesures urgent que contempli, primer, una campanya d'alfabetització a zones especialment afectades —com ara Cornellà, l'Hospitalet, Girona, Lleida i altres— en el marc del desenvolupament comunitari i la participació ciutadana mitjançant l'assignació de partides pressupostàries amb la realització de convenis o acords amb l'Administració central, entre altres el que preveu el Real Decret 1174/1983, del 27 d'abril, sobre educació compensatòria, per tal d'obtenir els recursos complementaris que permetin fer cara a aquesta qüestió amb la major urgència.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies.

El Sr. LORDA : Aquesta seria la moció.

El Sr. PRESIDENT : La moció. Molt bé, jo em penso...

El Sr. LORDA : Gràcies, senyor President, moltes gràcies, senyores Diputades i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Em penso que han quedat clars els termes del text que proposa el Diputat senyor Lorda per a la votació de la Cambra. Podem, doncs, passar a la votació de la moció i, si tothom hi està d'acord, passariem a votació la totalitat de la moció tal com ha quedat definitivament redactada.

No hi ha objecció? (*Pausa.*)

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb la moció, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El text definitiu de la moció ha quedat aprovat per unanimitat dels presents.

I amb això hem acabat l'ordre del dia, excepte pel que fa al darrer punt, Preguntes amb resposta oral.

Preguntes amb resposta oral

Pregunta al Consell Executiu sobre l'empresa Mercedes Benz Hispania

La llista d'aquestes preguntes ha estat distribuïda a les senyores i als senyors Diputats. I passem, doncs, a la primera de

les dites preguntes, la que formularà al Consell Executiu el Diputat senyor Francesc Frutos, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, sobre l'empresa Mercedes Benz.

El senyor Frutos té la paraula per a formular la pregunta.

El Sr. FRUTOS : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, aquesta pregunta al Consell Executiu, globalment, he estat a punt de retirar-la perquè, quasi, quasi, em conec la resposta concreta que se'm donarà. Bé, això és una cosa que, en tot cas, ateny el Govern de l'Estat; nosaltres no hi podem fer res. Hi ha l'incompliment per la Mercedes Benz de les inversions a què es van comprometre l'any 80 —un compromís global—, inversions que haurien pressuposat el manteniment i fabricació de 60 000 motors anuals, entre Barcelona i Navarra, i, aleshores, tot això, ha pressuposat ara en la Mercedes Benz Hispania, en no haver-hi el compliment per la Dayler Benz alemanya, el plantejament d'un expedient de regulació d'ocupació al·legant l'incompliment, precisament, de l'empresa alemanya en tot el que representa inversions.

Bé, aleshores, sabem efectivament, que no hi ha res a fer; sabem també que hi ha una Llei al Parlament espanyol de cara a la designació dels representants oficials de la Generalitat a les empreses amb participació pública, amb participació de l'INI. Per tant, pràcticament, coneixem, de fet, quina serà la resposta del Consell Executiu. Però, de totes formes, la pregunta té un significat que desvora, pensem, el que poden ser les atribucions concretes del Consell Executiu, del Govern de la Generalitat en aquest tema. La pregunta és que davant d'aquesta nova arbitrarietat que una gran empresa multinacional alemanya fa en relació amb uns compromisos acordats en un moment determinat d'inversió per a la fabricació de *x* motors o maquinàries, etcètera., davant d'aquest incompliment, quina actitud política té el Consell Executiu de la Generalitat davant d'aquest fet; és a dir, quina és l'actitud política com a Consell Executiu de la Generalitat davant del fet que una multinacional no compleix els seus compromisos. Efectivament, se'ns pot al·legar que això és una cosa, que aquesta pregunta ha estat feta també al Parlament espanyol; es pot al·legar que això és una cosa que ha de respondre el Govern central, però nosaltres pensem que el Consell Executiu, és a dir, el Govern de la Generalitat, també ha de tenir la seva opinió política davant d'això. Perquè si no, com va passar, o com ha passat ja en els precedents debats sobre política econòmica general, o política industrial, ens trobarem sempre que no hi ha res a fer, des de Catalunya —desmentint, naturalment, el que hagin estat els programes del partit que dona suport al Govern de la Generalitat—, que no hi ha res a fer per tant en el terreny econòmic des de Catalunya, que no tenim competències, que això depèn del Govern de l'Estat i que, aleshores, en fi, farem les gestions oportunes davant del Govern de l'Estat per a veure què és el que es pot fer. Nosaltres pensem que aquí, independentment que no es pugui fer res en concret des del punt de vista jurídic, des del punt de vista de les nostres competències, des del punt de vista del nostre Estatut, pensem que sí que hi hauria d'haver una posició política del Govern de la Generalitat —ara amb un Govern socialista que sembla que en determinats aspectes de política econòmica industrial, en fi, aquí hi ha el cas de Sagunto, últimament té la mateixa posició que ha defensat el Govern de Convergència i Unió fins

aquí—, però davant d'aquest fet, quina posició política pensem nosaltres o pensa el Consell Executiu que s'hauria de defensar davant del Govern de l'Estat, que coneixessin, naturalment, tots els ciutadans de Catalunya en la defensa dels llocs de treball a Catalunya, de la capacitat industrial a Catalunya, en definitiva, dels interessos generals de Catalunya.

Res més, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a contestar la pregunta té la paraula l'Honorable senyor Conseller d'Indústria i Energia.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, tal com ha assenyalat el Diputat senyor Frutos, jo podria dir que aquest expedient de regulació d'ocupació és competència del Govern de l'Estat. Podria dir també que, en definitiva, nosaltres hem presentat una Proposició de Llei a fi d'estar presents en aquelles empreses i entitats econòmiques i financeres, l'actuació de les quals té una rellevància a Catalunya, i, amb això, d'alguna manera donar per resposta la pregunta.

Ara, el senyor Diputat, certament, es mereix una altra resposta, i, per altra part, el que ell em demana és la posició política, demana al Consell Executiu que es defineixi políticament. Jo vull dir al senyor Frutos el següent. Aquesta empresa, Mercedes Benz, va perdre, l'any 80, 450 milions de pessetes. L'any 81, va perdre 352 milions de pessetes. El 82, 2 500 milions de pessetes. En total, en tres anys, ha perdut 3 380 milions de pessetes.

Per altra part, aquesta empresa, del 81 al 82, ha doblat l'estoc de vehicles de motors acabats, i, del 80 al 81, va també doblar l'estoc de producte acabat —concretament, el 80 en tenia 1 000, el 31-12-80; el 31-12-81, 2 900, i el 31-12-82, 4 045.

D'altra part, ens trobem que el 1983 aquesta empresa té un estoc inicial de 4 000 unitats i unes previsions de venda, després de fer tota una sèrie d'esforços en el camp de l'exportació i en el camp intern, de 14 000 motors, i, a més, té 3 000 treballadors, una mica més de 3 000 treballadors, 3 800 treballadors. Què li sembla que hem de fer, senyor Frutos? Posar en perill l'existència de 3 800 treballadors? S'han perdut 3 800 milions de pessetes, que s'han reposat mitjançant aportacions de capital. Què creu que hem de fer, senyor Frutos? Demanar a l'empresa que inverteixi més, amb un estoc de 4 000 vehicles? Creu que és millor això, o creu que és millor, amb aquesta situació ja molt difícil, no apurar més les coses, no trobar-nos que dins de tres mesos o sis mesos o un any em digui a mi, no em parli d'un expedient de regulació, sinó que en parli de 3 000 treballadors, 3 000 llocs de treball que es puguin perdre? És millor això, o és millor afrontar les coses quan ja s'han perdut 3 000 milions i quan ja hi ha 4 000 vehicles d'estoc? Què és millor? Jo, senyor Frutos —em definiré políticament—, estic per la consolidació dels llocs de treball, la qual cosa requereix que les empreses prenguin decisions en el moment en què encara es poden prendre i no en el moment quan no hi ha res a fer.

I, per tant, jo crec —després, si ho vol, ho podrem comentar més a fons— que la millor decisió que podia adoptar l'empresa per a la consolidació de llocs de treball, que és el que a mi em preocupa, el que a mi realment em preocupa, és la que ha pres.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Frutos desitja replicar o repreguntar?

El Sr. FRUTOS (*de l'escó estant*) : Des de l'escó, senyor President. Bé, aquestes dades, les coneixíem, no les hem citat perquè han estat a bastament publicades, agràim, de tota manera, al senyor Conseller que les hagi citat aquí; però, efectivament, nosaltres continuem sense tenir cap garantia que posteriorment a aquest expedient de regulació es mantinguin els 3 800 llocs de treball; no en tenim cap garantia. Perquè el problema fonamental de tot això és que Catalunya està cada vegada més endeutada a una política no autònoma en el terreny econòmic, a nivell internacional, i, pel que sembla, a nivell espanyol, a nivell del Govern central, s'està seguint la mateixa política.

És a dir, el que hem dit nosaltres reiteradament en els debats sobre política econòmica continua sent vàlid : que, des de Catalunya, des de la nostra perspectiva industrial, des de la perspectiva de manteniment i creació de nous llocs de treball, no hi ha cap tipus de política, cap programació, que ens permeti dir ara, en aquests moments, a aquests 3 800 treballadors, o a altres milers de treballadors, que si en aquests moments les coses són dures hi haurà un moment que aquestes coses es podran arreglar perquè, efectivament, hi ha una programació econòmica, perquè hi ha tots uns plans de treball i perquè davant del Govern de l'Estat, sigui quin sigui el Govern de l'Estat, des de Catalunya no hi ha, no una pressió en abstracte, sinó que hi ha una sèrie d'iniciatives i d'idees que facin front a la crisi general, la crisi industrial, la crisi general que patim Catalunya i el conjunt de l'Estat, i que des de Catalunya, també, es puguin portar unes iniciatives i unes idees perquè el Govern de l'Estat hagi de tenir-les en compte, i no esperar únicament que vinguin miracles econòmics a nivell internacional, les cèlebres locomotores, que ens facin sortir de la crisi.

Per tant, nosaltres reiterem la nostra preocupació per aquests 3 800 llocs de treball, pensem que continua sense haver-hi una actitud política del Consell Executiu davant d'aquests problemes, i pensem, en definitiva, que aquesta actitud ens portarà a més desastres en el terreny econòmic, en el terreny social, en el terreny de la pèrdua de llocs de treball.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable senyor Conseller desitja intervenir novament? Té la paraula el senyor Conseller.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (*de l'escó estant*) : Sí, també des de l'escó.

Vostè diu, senyor Diputat, que estem pendents de les multinacionals, i, en part, és cert. Vostè prefereix potser que se'n vagin la Ford, la General Motors, que se'n vagi la Mercedes Benz? Veu vostè un altre camí? Li va saber greu que la FIAT se n'anés? Jo preferiria, certament, que nosaltres produíssim tot això aquí, però no n'hem estat capaços. Aleshores, pel que a fa a la meva persona, he pres una decisió política abans, pot no agradar-li, però l'he pres. He dit que sí, i ara la continuo prenent. Multinacionals, sí, sempre que siguin en condicions que ens donin més treball, més treball realment sòlid, realment consolidat, i amb possibilitats de creació de treball derivat. Això sempre, evidentment, com a solució no la més volguda, ni de bon tros, però sí com a solució que en aquests moments em sembla que hem d'acceptar.

Assegurar els llocs de treball? Vostè diu : és que no podem.

Vostè no em pot dir que realment aquests 3 800 llocs de treball estiguin assegurats, i té raó també. Miri, l'any 77, la producció en aquest sector era de 100, índex 100. L'any 82 és de 63. Si realment dins de cinc anys més és de 30, serà molt difícil conservar els llocs de treball. El problema és molt difícil. Requereix, com vostè diu, imaginació. Nosaltres hi aportem tota la possible; pensem que del que es tracta —ja ho he dit moltes vegades des de la tribuna— és de ser competitius al món i que sent competitius al món es té la suficient demanda per a crear la suficient oferta i, per tant, tenir els llocs de treball corresponents; aquesta és la nostra política. Això és el que crec que es pot fer per a, realment, consolidar llocs de treball, i això és el que, des de fa temps, estem proposant al Govern de l'Estat, que, amb més o menys fortuna, ho va intentant també i de vegades ho aconsegueix, de vegades no tant. Però, senyor Frutos, l'important —en això estem d'acord— és la consolidació dels llocs de treball, i, per descomptat, en la mesura que aquests llocs de treball puguin ser emprats per empreses d'aquí, molt millor, per descomptat.

Pregunta al Consell Executiu

*sobre les raons que han produït el seu remodelatge
i la dimissió de l'Honorable Conseller d'Economia i Finances*

El Sr. PRESIDENT : Passem ara a la següent pregunta, que és la que formularà al Consell Executiu l'Honorable senyor Lluís Armet, Diputat del Grup Socialista, sobre les raons que han produït el remodelatge del Consell Executiu de la Generalitat i la dimissió de l'Honorable Conseller d'Economia i Finances.

Per a la formulació de la pregunta, té la paraula el senyor Armet.

El Sr. ARMET : Senyor President, senyores i senyors Diputats, la darrera sessió d'aquest Parlament donà lloc a un important debat sobre política econòmica i lluita contra l'atur. Les resolucions d'aquest debat significaren una derrota important per al Consell Executiu en el sentit que una majoria d'aquesta Cambra assenyalà que al llarg de tres anys de govern minoritari de Convergència i Unió no hi havia hagut una política econòmica, i, evidentment, una política econòmica que tingués com a objectiu prioritari la lluita contra l'ocupació.

Davant d'aquesta situació, important en la vida del Parlament, transcendental en la història recent del nostre Parlament, perquè és la derrota més important que tenia el Consell Executiu, hi ha una resposta del President de la Generalitat, que ni volgué intervenir en aquest debat, en el sentit que no tenia cap importància la resolució d'aquest Parlament. Fins i tot, sense esperar la lògica explicació dels Grups parlamentaris en relació amb el que havien votat, el President de la Generalitat convocava una conferència de premsa : «Aquí no passa res. L'important és el debat de pressupostos. El que es diu aquí no fa canviar la nostra política», quan és la voluntat expressada pel poble de Catalunya que assenyalava al Consell Executiu, i especialment al President, que calia canviar de política.

Davant d'aquest tema ens trobem que el mateix dia es presenten uns pressupostos que no tenen l'element fonamental que aquesta Cambra va votar, en el sentit de parlar d'una concertació econòmica i social basada en l'instrument fonamental

de govern que té el Consell Executiu, que són els pressupostos; és a dir, es donava una resposta política de supèrbia davant de l'evidència d'una derrota. Sovint en política quan hi ha derrotes es medita i es prenen conseqüències lògiques, democràtiques, en funció dels resultats, però ens adonem que el Consell Executiu, i especialment el President de la Generalitat, que avui no hi és present, té una reacció no d'humilitat i de reflexió política, sinó de supèrbia política davant d'un fet transcendental en la història d'aquest Parlament.

Curiosament, nosaltres ens adonem de forma immediata que es produeix un remodelatge, el que alguns mitjans de comunicació han assenyalat com a crisi del govern, coincidint amb un debat del qual el mateix President deia : «aquí no ha passat res». I ens trobem davant d'un tema important per al prestigi d'aquesta Cambra. Sabem perfectament que la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu assenyalava que el Consell Executiu «donarà compte». El «donar compte» no vol dir una notificació administrativa dels canvis que s'han produït; «donar compte» al Parlament vol dir una explicació política administrativa de per què s'ha produït determinat remodelatge i a quins principis obeïa. Perquè amb aquest remodelatge, i això ha sortit en alguns mitjans de comunicació, i aquest aspecte em sembla especialment greu, es diu que del que es tracta és que el President de la Generalitat tingui més temps lliure, quan el que s'havia assenyalat en aquest debat, que significà una derrota per al Consell Executiu, és que no hi havia una política de coordinació en l'àrea econòmica i no hi havia una política de coordinació i de prioritats en el Consell Executiu. El que cal, evidentment, és una actitud del President, situant-se per damunt de les contingències, tensions i prioritats concretes de cadascun dels Departaments de la Generalitat. El que calia era un President que fes de President i que situés els problemes nacionals de Catalunya i les seves prioritats en primer pla de la seva actuació política.

Aquest «donar compte» no significa una notificació administrativa. Sovint el Consell Executiu de la Generalitat, en tot el que són tasques de control de l'Executiu, dona una resposta d'autosuficiència que no correspon a un mínim sentit democràtic i de respecte parlamentari. Quan nosaltres hem enviat més d'un centenar de preguntes, que volíem saber com s'han gastat els diners d'inversions, la resposta és dir : vostè veurà la liquidació del pressupost, vostè veurà la liquidació del pressupost. Prop de dues-centes preguntes que qüestionaven sobre centenars de milions de pessetes. Això vol dir control de l'acció de govern. Com sabrem com s'han gastat vostès els diners? Quan nosaltres preguntem qui ha fet els estudis i dictàmens : una resposta del President de la Generalitat dient que entrem en una matèria confidencial i que podria posar en dubte determinat tipus d'accions que s'han emprats. És molt important saber qui ha fet els estudis i dictàmens. És a dir, aquesta resposta de notificació administrativa davant de l'obligació de retre comptes, bé sigui pels mecanismes de control parlamentari via preguntes o via sol·licituds, que assenyalava el Reglament, no es pot convertir en una absència d'explicació política a la Cambra catalana.

Vàrem restar perplexos quan va dimitir o cessar o es va canviar el titular de Justícia o el titular de Governació. I crec que molts Grups parlamentaris van assenyalat la seva indignació davant de la manca d'explicacions. Però en aquest cas no és un

remodelatge de persones, que podries entrar en el judici d'intencions de si eren més o menys adients, més o menys competents. En aquest cas es tracta d'un remodelatge governamental que ve després d'un important debat parlamentari en què el Consell Executiu queda en minoria parlamentària. Per tant, aquest «donar comptes» és un «donar comptes» en relació amb un fet important de la història del nostre Parlament de Catalunya. I nosaltres quan observem aquest remodelatge, i només cal seguir el *Diari Oficial de la Generalitat*, contemplem sobtats un conjunt d'iniciatives que es prenen en el temps, i aquestes iniciatives són les següents —algunes d'elles insòlites en la perspectiva de qualsevol Estat i qualsevulla Administració— : el Decret 201/1983, en el seu article primer, diu : «Es creen en el si del Govern de la Generalitat les comissions... d'assumptes polítics, socials i parlamentaris, i assumptes econòmics», i es diu : «i es delega la facultat de convocar-les, respectivament, als Consellers Macià Alavedra i Josep Maria Cullerell.» Trobin vostès algun peça jurídica que no assenyali els titulars de Departament, els que coordinen comissions, bé sigui la d'affers econòmics, o bé sigui qualsevulla comissió de característiques polítiques o socials. Sempre és el titular del Departament el qui encapçala aquesta lògica, i quan en aquest mateix Decret contemplem nosaltres a l'article quart que diu : «A aquestes comissions, hi assistirà també qualsevol Conseller, quan així ho determini la convocatòria, i, en tot cas, el de Política Territorial i Obres Públiques a la comissió d'assumptes polítics i el de Governació a la d'assumptes econòmics, per tal d'assegurar una millor comunicació, unitats de criteris entre ambdues comissions.»

Llavors, aquí s'està parlant de titularitats no personals, sinó de Conselleria, la qual cosa vol dir que, en aquests moments, el senyor Bigatà, si és nomenat Conseller, podrà assistir a la comissió que assisteix el senyor Macià Alavedra, i el senyor Macià Alavedra a la que presideix el senyor Cullerell. És a dir, no es pot fer un plantejament que, en última instància, el mateix Decret demostra que no s'estava pensant en un remodelatge amb criteris administratius, sinó que s'estava donant una sortida personal en funció més de criteris de visió de partit que amb criteris de formulació de racionalitat de Govern. I aquest sí que em sembla que és un tema greu, i que nosaltres volem avui aquí assenyalar.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Diputat, hem passat de molt ja el temps assignat per a les preguntes amb resposta oral.

El Sr. ARMET : Gràcies, President, per la seva proverbial paciència en relació amb aquest Diputat. (*Rialles.*) Per a acabar, es produeix una dimissió, i aquest dimissió sempre, evidentment —l'elegància de les persones i el sentit de la institució—, sempre s'assenyala que és allò, per motius propis. Està molt bé, i això ho farem tots i per molts anys ha d'anar per aquesta via, però és evident que nosaltres volem saber les raons de la dimissió del Conseller d'Economia i Finances, per la seva importància, per la importància de la seva Conselleria, per la importància d'uns pressupostos que acaben de presentar-se al Parlament de Catalunya, i ell ha estat l'encarregat de la seva difusió, elaboració i coordinació, i que lògicament no solament no és un Conseller qualsevol, sinó que és una de les peces clau del Govern. Per tant, volem saber els motius del cessament del Conseller d'Economia i Finances.

Res més, i gràcies per la seva paciència, i perdó senyor Presi-

dent per haver-me allargat.

El Sr. PRESIDENT : Per a la resposta, en nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Diputat senyor Armet no ha tingut quasi temps de formular la pregunta perquè s'ha estès per a preparar-la, per a preparar el clima, amb altres consideracions. Ens ha rel·ligat amb el debat econòmic, i jo diria, del debat econòmic; evidentment, no reproduiré el debat aquí, perquè simplement em limitaré a contestar la pregunta del senyor Diputat. Però sí que li vull dir que respecte a la supèrbia, simplement les declaracions del President de la Generalitat van ser de dir que el gran debat econòmic anual, en un Parlament, és el debat del pressupost, i que el mateix dia que es feia el debat econòmic havia entrat el pressupost al Parlament, i que el gran debat el tindrem quan debatrem i aprovarem el pressupost. I això no és cap mena de supèrbia; això és una realitat a tot arreu del món.

També ha citat, com a exemple, segons ell, de falta de respecte al Parlament, que dues-centes preguntes, que em semblen moltes preguntes, sobre les partides del pressupost es contestessin d'una manera sistemàtica, dient que això es veuria en el moment de la liquidació del pressupost. Curiosament, cadascú interpreta la falta de respecte a la seva manera, senyor Armet; això forma part del pluralisme i del debat parlamentari, però jo li haig de dir, sincerament, que si en una ocasió he vist falta de respecte a aquest Parlament és quan el Grup Socialista ha presentat aquestes dues-centes preguntes. Perquè, senyor Armet, vostè s'ha descuidat de dir una cosa : eren dues-centes preguntes ciclostilades, deixant en blanc el número de la partida; dues-centes preguntes ciclostilades que no tenen absolutament res a veure amb la filosofia del que és una pregunta al Consell Executiu, i que sí que té molt a veure amb un entorpiment de la labor de l'Executiu, i em sembla que aquest tema sí que és insòlit, que un Grup parlamentari, en qualsevol Parlament del món, s'atreveixi a presentar preguntes ciclostilades.

Senyor Armet, sobre el respecte al Parlament, vostè ha escollit un mal exemple, i crec que la resposta de l'Executiu és perfectament correcta, de no deixar-se portar a una situació de falta de respecte a aquesta institució. Per tant, respecte al Parlament, li asseguro que, per part de l'Executiu, tot, i per part del Grup Socialista, en aquest cas, molt poc.

Jo ara voldria entrar, simplement, a respondre la pregunta. L'article 76 de l'Estatut Interior diu que el Govern pot constituir comissions en el seu si, amb caràcter permanent o bé temporal, per a coordinar l'elaboració i execució de directrius i de disposicions, programar la política interdepartamental, examinar assumptes d'interès comú i preparar les reunions del Consell. El funcionament de les comissions s'ha de regir pels mateixos criteris de les normes que regeixen per al Govern. En virtut d'aquest Estatut Interior, aprovat per majoria absoluta d'aquesta Cambra, el Decret que vostè esmentava, publicat en el *DOC* del dia 3 de juny de 1983, crea dues comissions amb aquestes finalitats, previstes a l'article 76 de l'Estatut Interior.

I com que en virtut de l'article 64 de mateix Estatut Interior, o del dit Estatut Interior, el President de la Generalitat pot delegar en un o més Consellers la convocatòria i la presidència

d'aquestes comissions, el President de la Generalitat, pels motius clarament especificats en l'article 76 que acabo de llegir, delega en els Consellers Macià Alavedra i Josep Maria Cullerell la facultat de convocar i de presidir aquestes comissions.

Vostè cita una anomalia en l'article quart; l'article quart, efectivament, preveu que aquestes dues persones —en el moment del Decret, Conseller d'Obres Públiques i Conseller de Governació— poden assistir a la comissió que presideix l'altre per a unir més fàcilment la coordinació entre les dues comissions. I vostè diu que el senyor Bigatà podria, per tant, assistir a la Comissió que jo presideixo, perquè vostè ha tingut la notícia avui, em sembla, que era nomenat Conseller d'Obres Públiques. Doncs bé, efectivament, en el dia d'avui el senyor Bigatà ha estat nomenat Conseller de Política Territorial i Obres Públiques i, al mateix temps, es modifica, en el dia d'avui, l'article quart d'aquest Decret, canviant la denominació de «Política Territorial i Obres Públiques» per «Economia i Finances», perquè evidentment la finalitat és que el senyor Cullerell pugui assistir a la Comissió que jo presideixo i jo pugui assistir a la Comissió que presideix el senyor Cullerell.

Però això té molt a veure amb la pregunta que vostè no ha formulat : el perquè de la dimissió del senyor Planasdemunt. Vostè no ha tingut temps, vostè volia fer una crítica global al Govern i no ha pogut fer la pregunta. Doncs jo li contestaré la pregunta que vostè no ha pogut formular.

El senyor Planasdemunt ha dimitit —i ho ha dit en els mitjans de comunicació—, perquè ell creia que aquesta comissió d'affers econòmics havia de ser presidida pel Conseller d'Economia i Finances. Ell ho ha especificat, era la seva idea. Em sembla que és la idea que el senyor Armet ha defensat breument aquí, en aquesta tribuna; i en aquests moments; efectivament, aquest canvi que jo li dic de l'article quart fa que aquesta comissió d'affers econòmics quedi presidida pel Conseller d'Economia i Finances.

El motiu d'aquesta dimissió és simplement aquest : l'ex-Conseller Jordi Planasdemunt va presentar la seva dimissió per aquest motiu, i això ha fet que hi hagués d'haver un nou nomenament de Conseller d'Economia i Finances i un nou nomenament de Política Territorial i Obres Públiques.

Jo li haig de dir que tot això ha estat comunicat al Parlament. Aquests nomenaments de presidents de les dues comissions ja han estat, a més, publicats en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*, número 142, i els nomenaments dels dos nous Consellers també han estat comunicats al Parlament.

Donar compte al Parlament és simplement fer una comunicació i, d'altra banda, hi ha mitjans parlamentaris suficients per als Grups de l'oposició per a debatre aquests temes, com, per exemple, s'està veient en aquests moments amb la pregunta que vostè formula, o com, per exemple, una interpellació que jo acabo de veure que ha entrat del Grup comunista, també plantejant, a través d'una interpellació, el mateix tema.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Armet, desitja replicar o repreguntar? (*Pausa.*) El senyor Armet té la paraula.

El Sr. ARMET : Senyor President, senyores i senyors Diputats, la resposta que ha fet el Conseller de Governació, jo, evidentment, esperava que fos del President de la Generalitat,

del Conseller Adjunt a la Presidència, i el que sí que m'agradaria, en aquesta resposta, és un retorn a la cordialitat habitual que sempre hi ha hagut entre el senyor Macià Alavedra i Lluís Armet, i que el senyor Macià Alavedra no agafi, diguem-ne, una certa estètica de superconseller. (*Rialles.*) Jo voldria dir-li, amb molta cordialitat : en aquest Parlament s'espera un debat de política econòmica, quan el senyor Trias Fargas era Conseller, i diu : «Escolti, no hi ha hagut política econòmica.» El senyor Trias Fargas continua en la seva cadira. Hi ha un debat importantíssim en el qual s'assenyala que l'acció de govern durant tres anys ha estat presidida per un principi que, amb trenta o quaranta resolucions, havia estat aprovat per aquest Parlament. A qualsevol Parlament del món això té unes conseqüències democràtiques. Jo li puc dir que si algun dia sóc titular d'alguna cosa, de la que sigui, i no estic parlant evidentment de la perspectiva de la Generalitat, el que puc dir jo és que si a mi em fan una sanció en relació amb una responsabilitat departamental, jo, almenys i per dignitat personal, presento la dimissió.

És evident que el tema se centrava en un aspecte que no corresponia a un Conseller, sinó que corresponia al Govern, i que, per tant, era un tema important des de la perspectiva de govern.

Segon aspecte de la rèplica. Quan un Grup parlamentari, en els pressupostos, diu que no li agraden tantes subvencions, diu que vol saber què passa amb els estudis i dictàmens, diu que vol saber què passa amb la política de compres d'immobles, té sospitosos dubtes en relació amb un conjunt de consideracions en aquest sentit quan acaba l'any pressupostari i el mes de gener es pregunta com s'han gastat els diners. I aquí han sortit molts Consellers que sempre ens han assenyalat : «si vostès dubten de la política de 1 000 milions d'habitatges, facin preguntes parlamentàries que els ho direm; si vostès dubten» —i realment nosaltres dubtem— «de tot aquest conjunt de consignacions pressupostàries, especialment al que s'anomena l'àmbit de llibertat monopolística del Govern.» La política de subvencions i de transferències de capital; volem saber a qui ha anat a parar, i volem fer una valoració política d'una acció de Govern, i això és control parlamentari. I el fet que siguin ciclostilades és perquè acaba l'any, acaba el pressupost i es pregunta «com s'han gastat els diners?», i es pregunta «com s'han gastat els diners?» en els capítols que nosaltres ho volem saber. La resposta és la resposta que jo he assenyalat al principi. I vull dir que això és una actitud que no correspon a una responsabilitat democràtica de resposta a un dret parlamentari, i aquest no és un tema que afecti el Grup Socialista; és un tema que afecta el conjunt de la Cambra. Això vull aclarir-ho.

Jo crec, senyor Macià Alavedra, que vostè, amb la seva resposta, ha donat una mica la clau i la solució i l'explicació. Aquí, el que hi ha és el nomenament de dues persones, Macià Alavedra i Josep Maria Cullerell, que dona la coincidència que en aquell moment són Conseller de Governació i Conseller de Política Territorial. Llavors, aquí es produeix una mena de situació estranya entre les persones i els responsables titulars d'alguns Departaments. Què vol dir? Que hi havia una voluntat política de situar unes persones en unes àrees de responsabilitat. Aleshores, resulta que el Conseller d'Economia diu una cosa òbvia, lògica, plena de sentit comú, que té tot tipus de re-

ferències a qualsevol govern del món : que els afers econòmics els coordini i els controli el Conseller d'Economia i Finances, quan vostès havien fet ja un decret que situava les persones, i és per això que jo he volgut assenyalar que no és bo que el remodelatge del Govern de Catalunya estigui en funció de situacions personals, que jo no haig d'entrar si són equilibris partidistes o no. No és bo que siguin aspectes subjectius i no aspectes objectius els qui inspirin un remodelatge del Govern.

I quan nosaltres demanem la dimissió, o els motius de la dimissió, volem saber, si realment és aquest, per què el Conseller d'Economia i Finances no surt en el debat de política econòmica i lluita contra l'atur, si es tenia o no es tenia confiança en el Conseller d'Economia i Finances, per què al Conseller d'Economia i Finances se'l va segrestar des del primer moment, atribuint a un càrrec d'assessor d'assumptes econòmics del President de la Generalitat aspectes que eren propis de la Conselleria d'Economia i Finances. Per què s'ha situat un responsable important del Govern de Catalunya davant d'aquesta situació, i creguin-me que defenso —com sempre defensaré— l'honorabilitat i la conseqüència política i personal de l'actitud d'un Conseller.

Però, aleshores, aquests motius de dimissió són importants, perquè quan es fa un govern, es fa un govern amb totes les conseqüències, no per equilibris personals, no per equilibris de si són d'aquest partit, de l'altre o d'aquesta sensibilitat. Es fa en funció que un Conseller d'Economia és el Conseller d'Economia, que un Conseller d'Economia coordina els pressupostos, que mana sobre la resta de Conselleries, que, lògicament, són abocades a una despesa desenfrenada, i hi ha d'haver algun Departament que faci de tutela i coordinació, i que pugui, juntament amb Presidència —cosa que tampoc no ha fet—, prioritzar les tasques parlamentàries. Perquè, sap què passa en aquest Govern quan no hi ha una coordinació, quan no hi ha una jerarquització clara en funció dels Departaments? El que es tracta és que un Departament faci un avantprojecte al més exagerat possible, vénen les proporcions de retall, i, aleshores, el més agosarat és el que surt guanyador en relació amb el que seria una avaluació calmada, sistemàtica, planejada, d'on són els dèficits i les necessitats de Catalunya.

Es per això...

El Sr. PRESIDENT : Senyor Diputat, li prego que acabi ràpidament.

El Sr. ARMET : Acabo, senyor President. És per això que jo crec, senyor Macià Alavedra, que vostè amb la seva resposta ens ha donat raó a la nostra sospita, i aquí s'ha clarificat que sobta per una situació personal, que després es fa un transformisme departamental per a donar sortida a una situació personal que s'havia iniciat com a qüestió personal, i que, realment, la dimissió de l'Honorable Conseller d'Economia i Finances l'entendem perfectament des d'una lògica elemental de conseqüència administrativa, conseqüència política administrativa, que no tingué, en el moment fins i tot del nomenament del Conseller, el Consell Executiu.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable senyor Conseller desitja intervenir novament? Té la paraula el senyor Alavedra.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Bé, senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument, des de la

cordialitat que sempre he tingut, i tinc i tindrè, amb el senyor Armet, que m'ha semblat que també parlava quan parlava del dia que jo sigui titular, i de seguida ha rectificat, «titular de qualsevol cosa, però no de la Generalitat», que també parlava des d'una estètica.... (*rialles*), del que ha sortit en els mitjans de comunicació, de possible candidat, no solament a Conseller, no solament a superconseller, sinó a Conseller en cap, que és una estètica, evidentment, molt més forta encara. Però des d'aquesta cordialitat, senyor Armet, jo crec que efectivament tots els Grups parlamentaris tenen el dret de saber com s'han gastat els diners, és una de les funcions del Parlament i és una de les causes del naixement dels parlaments en la vida democràtica. El que passa és que en la liquidació del pressupost, evidentment tot això se sabrà, que és el que hem contestat des del Consell Executiu. I després hi poden haver unes preguntes concretes, una interpellació concreta, exercint les funcions de control sobre un cas determinat. A mi em sembla que una sèrie de preguntes ciclostilades, que afecten totes les partides, o quasi totes les partides del pressupost, és una manca de respecte a la institució en la qual estem en aquests moments, i ho repeteixo.

Vostè diu que el senyor Planasdemunt ha dimitit pels motius que vostè intuïa, perquè creia que aquesta Comissió havia de ser presidida pel Conseller d'Economia i Finances. Això és evident, ho ha dit ell, i això és la resposta que jo li he fet. Aquest és el fet, no hi ha aquí, en absolut, cap crisi que provingui del debat econòmic, no hi ha en absolut, no hi ha hagut cap manca de confiança del President de la Generalitat en el senyor Planasdemunt. Jo voldria aprofitar aquesta breu rèplica per dir que la consideració que té el President de la Generalitat i la consideració que té el Govern de l'actuació del senyor Planasdemunt mereixen els més alts qualificatius, i la seva dimissió ha respost a uns criteris organitzatius, que ell ha entès així, i, per tant, ha dimitit del Govern explicant clarament el perquè.

Jo, finalment, volia fer una última referència. Les preguntes, les respon el Consell Executiu, i el Consell Executiu delega un Conseller, el que creu més adient. Aquesta sí que és una funció del Consell Executiu, i hem de respectar les diverses funcions; el Parlament en té unes, però el Consell Executiu també és una institució i té les seves, i les ha d'exercir. Jo crec que cada vegada que surt un Conseller i el Diputat digui «ens hauria agradat més que ens contestés aquell o l'altre», sempre, evidentment, el que no contesta, perquè cada vegada que surt el Conseller Adjunt a la Presidència, l'Honorable senyor Miquel Coll i Alentorn, se li diu que és un Conseller «totterreny», que surt aquí a contestar tota mena de preguntes, i el dia que el senyor Coll i Alentorn, per casualitat, no contesta una pregunta se li diu que era preferible que la contestés ell.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre uns acomiadaments de l'empresa
Construcciones y Prefabricados de Urgel, de Linyola*

El Sr. PRESIDENT : La pregunta següent és la que formularà al Consell Executiu el Diputat senyor Víctor Torres, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, sobre uns acomiadaments de l'empresa Construcciones y Prefabricados de

Urgel

Per a la formulació de la pregunta té la paraula el senyor Torres.

El Sr. TORRES : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, constato i em felicito que hi ha molta més generositat en aquest Parlament que al Senat de Madrid, quan es tracta de la interpretació del temps reglamentari en matèria de preguntes escrites; aquí hi ha un company senador i no em rectificarà si dic que allà són molt més estrictes que nosaltres, i pràcticament el President del Senat ens deixa just el temps de formular la pregunta, motivant immediatament després la resposta del senyor Ministre.

Vaig a ser, doncs, molt breu, i adreçant-me ja al Conseller de Treball evocar-li aquest petit problema, petit problema per la seva dimensió, però punyent —crec jo— per la seva intensitat, d'una petita fàbrica situada en una localitat al límit de la Noguera i de l'Urgell, que fa un parell de mesos va fer un expedient de llicenciament d'obers, una trentena d'obers, i que aquest expedient va ser refusat per la Direcció Provincial de Treball, dient que els motius allegats no eren suficients per a corroborar aquests llicenciaments.

Jo vaig estar informat d'aquest petit problema; vaig anar a Linyola —és el poble on és aquesta petita fàbrica—, vaig tenir l'ocasió de parlar amb aquesta trentena d'obers que són cada dia presents davant la fàbrica, esperant que es pugui resoldre aquest conflicte.

Segons diuen —no ho he pogut comprovar— sembla que malgrat tot aquesta fàbrica continua les seves activitats i que fins i tot hi ha una temptativa de canvi de nom, per a poder dissimular la legalitat de certs llicenciaments.

És un problema de poca envergadura en la seva dimensió, però —com deia al començament— punyent perquè es tracta de trenta famílies que avui dia són privades de tota possibilitat econòmica, per tal de subsistir els treballadors i les seves respectives famílies.

Jo sé quina és la bona disposició del Conseller de Treball, he tingut ocasió de parlar amb ell en problemes similars, i sé quina és la seva voluntat per a intentar, si no resoldre, almenys apropar els punts de vista i trobar unes vies de solució.

He llegit a la premsa d'avui que, gràcies a una visita del Conseller Rigol a Madrid, s'han obtingut certes transferències suplementàries en matèria de treball.

Jo no sé fins a quin punt això ens donarà atribucions suplementàries per a la resolució d'aquests petits conflictes, però la meua pregunta és molt senzilla i la formulo tal com està escrita en el *Butlletí* del Parlament :

Senyor Conseller, amb tota humilitat, però, a la vegada, amb tota sinceritat, voldria dir-nos com veu vostè aquest petit problema de Linyola?

Creu vostè que hi ha alguna possibilitat de solucionar-lo? Perquè, realment, és un problema que val la pena de dedicar-s'hi, val la pena de tractar-lo amb simpatia perquè no és un gran problema de zona industrial, no és un gran problema de centenars d'obers, no és el problema de Sagunt, és un problema de trenta famílies, però tan dignes de respecte com qualsevol altre, per tant, tot el que faci la Generalitat, i el seu Conseller en aquest problema, serà benvingut i serà molt agraït per aquestes famílies completament dignes de respecte.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per a la resposta té la paraula, en nom del Consell Executiu, l'Honorable senyor Conseller de Treball.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, jo portava formulat i ben escrit un informe exhaustiu sobre aquesta empresa en concret, que suposo que el senyor Diputat Víctor Torres no m'ho demana en aquest moment.

Si vol, després li parlaré, possiblement per breuetat serà millor dir-li que ho tinc. El Departament de Treball, també amb tota la senzillesa amb què ell s'ha expressat, li haig de dir que no havia entrat en aquest conflicte encara, només per una via indirecta a través de l'IMAC; però la pregunta que ha formulat el senyor Diputat ha servit perquè jo passés les instruccions oportunes al meu Cap de Servei perquè hi entrés d'una manera directa. Perquè sempre havia anat a través de la Delegació Provincial de Treball de Lleida, en el sentit següent.

És a dir, l'empresa, d'un cantó, deia que tenia pèrdues; de l'altra els treballadors deien que això no es justificava; la Inspecció del Treball diu que els *ratios* financers encara donen suficiència financera perquè l'empresa pugui tirar endavant.

D'altra part, els treballadors donen informació que hi ha un canvi de rètol i un canvi de nom.

Després, en recurs d'alçada, la Direcció General fa esment d'això mateix, i diu que, si hi ha un soci de l'empresa antiga que realment té pèrdues, com en una mateixa activitat i en un mateix lloc de treball posa diners en una altra que tingui, diguem-ne, futur? És a dir, hi ha tota aquesta colla de contradiccions, i, evidentment, sembla que aquí hi ha una contradicció en aquest sentit i que cal aprofundir en això.

En aquests moments és a Magistratura, estan pendents de la sentència de Magistratura, però li voldria dir al senyor Diputat que jo ja he passat aquestes ordres perquè la Generalitat hi pugui entrar. Aquest era un cas en què ells no ens han demanat que intervinguéssim d'una manera directa, però penso que, tot i que no ens ho hagin demanat, nosaltres hi hem de ser.

En aquest sentit, em comprometo davant la Cambra a informar el senyor Diputat de les gestions aquestes que anem fent nosaltres.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Diputat desitja replicar o repreguntar?

*Pregunta al Consell Executiu
sobre una nova distribució zonal
de la Companyia Telefónica*

Passem, doncs, a la pregunta següent que és la que formularà al Consell Executiu el Diputat senyor Antoni Lucchetti, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, sobre una nova distribució zonal de la Companyia Telefónica.

El senyor Lucchetti té la paraula. (Pausa.)

(El senyor Ribó demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT : Sí?

El Sr. RIBÓ (de l'escó estant) : Senyor President, retirem aquesta pregunta.

El Sr. PRESIDENT : Retirada.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre la dimissió de quatre membres de la Comissió Assessora
del Servei de Museus de la Generalitat*

Passem, doncs, a la pregunta següent, que és la que formularà al Consell Executiu el Diputat senyor Xavier Folch, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, sobre la dimissió de quatre membres de la Comissió Assessora del Servei de Museus de la Generalitat. El senyor Folch té la paraula per a formular la pregunta.

El Sr. FOLCH : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, a través dels mitjans de comunicació ens vam assabentar la setmana passada de la dimissió de quatre membres de la Comissió Assessora del Servei de Museus de la Generalitat, els senyors Joan Ainaud de Lasarte i Frederic-Pau Verrié, i les senyores Carme Huera i Andrea García. Tenint en compte la competència i el prestigi d'aquestes persones, la seva dimissió pot tenir conseqüències, i conseqüències no petites, sobre les tasques de la Comissió Assessora del Servei de Museus. Ens agradaria saber quins són els motius que han portat aquestes personalitats a dimitir. Es tracta de persones, no només molt qualificades, com ara deia, sinó també molt responsables —tots les coneixem—, disposades sempre a col·laborar amb les institucions. Si han dimitit, sens dubte és que tenien motius seriosos per a fer-ho. I també ens agradaria saber quines mesures ha pres el Consell Executiu, tenint en compte aquestes dimissions, per a garantir el bon funcionament de la Comissió Assessora.

Voldria, també, de passada, lamentar que una vegada més hagi esclatat un conflicte en el si del Departament de Cultura. Va ser primer el cas del Servei del Teatre, amb la dimissió del Cap del Servei —Cap del Servei que, per cert, una moció del Parlament demanava que fos nomenat en el termini més breu possible, i aquest nomenament no s'ha produït, al cap de molt de temps—; va ser després el cas del Servei de Biblioteques, amb la destitució de les dues persones de més responsabilitat dins del Servei —vull recordar, també, que en aquest cas hi va haver una moció crítica del Parlament, lamentant la destitució—, i és ara el cas del Servei de Museus. És per tot això que formulo la pregunta següent al Consell Executiu : quina és la posició política del Consell Executiu entorn d'aquest afer? Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a respondre la pregunta, en nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Cultura.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, respecte a la pregunta que formula l'Il·lustre Diputat senyor Folch, he de dir que, efectivament, jo he rebut una carta de dimissió de quatre membres del Consell Assessor del Servei de Museus, els quatre membres que són funcionaris de l'Ajuntament de Barcelona.

Bé, evidentment, tota persona és lliure de dimitir i, per tant, això és un acte normal que entra dintre de l'actuació de les llibertats democràtiques. D'altra banda, he de dir que, malgrat tot, hi ha dues d'aquestes persones, el senyor Verrier i la senyora Andrea García, que, de fet, estaven no a títol personal, sinó com a representants i nomenades per l'Assemblea de Treballadors de Museus, i aquesta Assemblea de Treballadors de Museus ha fet en una carta les següents consideracions.

Perdoneu la meua veu, que estic una mica afònic.

«La renúncia de dos membres de la Comissió Assessora del Servei de Museus, que hi eren en representació de l'Assemblea de Museus de Catalunya, no té validesa des del moment en què es va produir la dissolució de l'Assemblea de Museus de Catalunya, substituïda per una associació des de fa uns dies abans de la dimissió.

»Tal com vàrem manifestar, creiem necessari que es nomenessin els representants de l'Associació de Comissió Assessora, que no hi són, els nous. En cap moment el consell executiu de l'Associació de Treballadors no ha tingut coneixement de la renúncia de les dues persones, i menys en qualitat de representants de l'Associació.»

L'Associació de Treballadors de Museus de Catalunya no s'ha manifestat en cap moment ni a favor ni en contra de la llei de museus que ha originat aquests fets. Jo, malgrat tot, accepto la renúncia d'aquests dos membres, perquè no vull entrar en consideracions de si ho fan o no d'acord amb l'Assemblea de Museus; en tot cas, l'únic que jo dic és que és un fet que no té més transcendència que la d'una actuació que és lliure de prendre qualsevol persona. En definitiva, un consell assessor és un consell assessor i res més que això; que les decisions importants les pren, o bé l'Executiu, quan li pertoca —en aquest cas, el Conseller de Cultura—, o bé el Parlament, quan es tracta de fer lleis, i que, per tant, aquí, em sembla, és on s'han de debatre els fets importants.

Malgrat tot, jo només volia deixar precisada la consideració sobre dues d'aquestes quatre persones, que són funcionaris de l'Ajuntament de Barcelona.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Diputat desitja replicar o repreguntar? *(Pausa.)* El senyor Folch té la paraula.

El Sr. FOLCH : Molt breument. El Conseller de Cultura no ens ha dit quins són els motius que han portat aquestes persones a dimitir; ell té una carta d'elles en què expliquen els motius... Jo tinc entès que la qüestió central d'aquesta dimissió ha estat la discrepància sobre la llei de museus, vull dir sobre l'Avantprojecte de Llei de Museus.

L'avantprojecte, pel que jo tinc entès, és un text molt insatisfactori. Nosaltres hem criticat sovint la manca d'iniciativa legislativa del Govern, i ho hem fet sobretot en matèria de cultura, perquè en cultura tenim la competència exclusiva per a legislar; però hi ha una cosa pitjor que no fer lleis, i és fer lleis mal fetes. La llei de museus, l'Avantprojecte de Llei de Museus, en la seva redacció actual, no serveix; no ho dic jo, senyor Conseller. Si ho digués jo, tindria molt poca importància, però ho diuen —segons llegim als mitjans de comunicació— els professionals, els qui millor coneixen els nostres museus i aquells qui han d'aplicar la llei.

Si em permet un consell amical, senyor Conseller, li demanaria que no presentin al Parlament l'actual avantprojecte. Abans de presentar-lo, reelaborin-lo d'acord amb els professionals dels museus.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller té la paraula per a una nova intervenció.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA *(de l'escó estant)* : No, simplement dir que el text de l'Avantprojecte de Llei de Museus no és la qüestió d'aquesta carta, sinó els treballs

previs a la redacció d'aquest avantprojecte; per tant, difícilment, aquests quatre dimissionaris poden referir-se a un text que no concixien, perquè els projectes de llei els fa el Consell Executiu, no les comissions assessores. Simplement, volia aclarir això, i, al mateix temps, també volia dir una cosa: és evident que les quatre persones —i totes les altres, que en són bastants més— del Consell Assessor em mereixen tots els meus respectes, i que, per tant, les seves opinions han estat tingudes en compte, fins i tot les dels quatre dimissionaris —he tingut sessions de treball amb ells després d'haver dimissit, per a poder millorar el projecte de llei de museus.

Moltes gràcies.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre la situació dels treballadors de l'empresa
Explosivos Río Tinto, de Sallent*

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a la següent pregunta, que és la que formula al Consell Executiu el Diputat senyor Francesc Padullés, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, sobre la situació dels treballadors de l'empresa Explosivos Río Tinto, de Sallent.

El senyor Padullés té la paraula per a formular la seva pregunta.

El Sr. PADULLÉS: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, la pregunta és, en principi, sobre un tema que tots vostès coneixen molt bé, perquè la premsa n'ha portat suficient informació.

És un conflicte que hi ha en aquests moments a les mines de Sallent i Balsareny, on hi ha avui cinquanta-vuit persones tancades a sis-cents metres de profunditat; n'hi havia seixanta-dues, però quatre, amb una situació d'un procés de desnutrició, de malaltia, etcètera, ja n'han hagut de sortir.

Té, diríem, tres aspectes, aquest conflicte, i jo m'atreveria a dir que tres lectures, que valdria la pena de retenir, perquè a mi m'interessa molt situar la pregunta al Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, i no traslladar-la a altres llocs.

D'una banda hi ha el procés del conflicte: el dia 31 del mes passat, a cavall de l'1 d'aquest mes, seixanta-dues persones es tanquen a la mina, reivindicant negociació de conveni col·lectiu d'empresa; reivindicant que els augments siguin des de primer de gener, i reivindicant que, fruit d'una actitud d'aquest tipus, no hi hagi cap mena de represàlia.

Aquest és un tancament que, compartit o no pel comitè d'empresa, rep una solidaritat de manera immediata, perquè se sap el que significa estar tancat a cinc-cents metres; rep, d'altra banda, una actitud molt dura de l'empresa, que tanca els sistemes de ventilació, nega la possibilitat d'entrar menjar, nega la possibilitat d'entrar aigua fresca, etcètera, i es va desenvolupant tot aquest procés.

Hi ha cada vegada un clima de més crispació fora de la mina, dels familiars, dels companys de treball; hi ha un cert procés d'una solidaritat en relació amb l'actitud de l'empresa, es demana la intervenció de la Creu Roja, etcètera. Fa pocs dies hi ha hagut, a través d'una actuació de piquets, un tancament de botigues a Sallent, Balsareny, una aturada del cinquanta per cent de la plantilla a Cardona... Avui hi ha hagut una reunió de tots els comitès de les empreses de mines que hi ha a les conques del Cardener i del Llobregat, de la qual han tret un comu-

nicat de suport als tancats, alhora que reivindiquen la necessitat que es negociï conveni col·lectiu d'empresa.

Aquest és una mica el procés del conflicte intern. L'altre és que aquesta empresa, Potasas del Llobregat, forma part del grup de Explosivos Río Tinto. Explosivos Río Tinto té una situació financera molt dolenta, i es planteja una negociació amb els bancs, amb aquells als quals deu diners. Aquesta negociació desemboca en un pla, que es diu el «Plan Escondrillas», que es negocia a Madrid, i en què participa l'Administració, hi participen els bancs creditors, hi participa l'empresa i hi participen les centrals sindicals, a través de l'estructura sindical i dels mateixos comitès d'empresa.

S'arriba a un acord, a Madrid, aquest acord «Escondrillas», però les federacions mineres de cap de les centrals sindicals no signen aquest acord; només el signen les federacions de químiques i d'alguna altra branca de la producció, però les federacions mineres no el signen. I aquest acord —jo no el vull qualificar ni de bo ni de dolent— té un element que, en el cas dels treballadors de Sallent, no és acceptat, que és que no hi haurà efectes retroactius de tipus salarial, sinó que serà a partir —si no ho recordo malament ara— del mes de juny.

Aquesta, diguem-ne, podria ser una altra lectura: una, la lectura del conflicte, l'altra, la lectura d'aquest problema global d'Explosivos Río Tinto.

Però hi ha una altra lectura que a mi m'interessa molt de portar a aquest Parlament, que és la pregunta al Consell Executiu. Tenint en compte, primer, que aquesta és una empresa de tipus català, des del punt de vista de la titularitat de l'empresa —Potasas del Llobregat, la seva ubicació territorial i la seva relació laboral sempre s'ha mantingut dintre de l'àmbit català, conveni d'empresa—, tenint en compte que tenien conveni per un any, que el van denunciar quatre mesos abans que s'acabés, i que això era a finals de desembre de l'any passat, que es van fer dues reunions del comitè d'empresa on reivindicaven que es posés en marxa la negociació, i l'empresa es va comprometre que es posaria en marxa aquesta negociació, i consta en dues actes que, a més a més, es comprometia que, encara que la negociació es fes endinsat l'any 1983, tindria efectes retroactius el tema salarial. És a dir, els treballadors, això ho sabien.

En una acta consta també que es fa la primera reunió de negociació de conveni col·lectiu, i en una segona reunió l'empresa es nega a signar aquella acta perquè diu, precisament, que és una reunió de conveni col·lectiu, i en aquell moment s'allega —això és el mes de març— que, com que hi ha aquesta negociació a nivell global a Madrid, per Explosivos Río Tinto, no hi haurà conveni d'empresa fins que això no es resolgui.

Bé, a partir d'aquí la situació en la mina queda estancada; el comitè fa la seva presència a Madrid, es té la informació i tal, però arriba el dia de la tancada. Arriba el dia de la tancada i aquest comitè d'empresa demana la seva intervenció al Consell Executiu, a través del Delegat provincial, el senyor Feu, en una entrevista —si no tinc mala informació— amb el senyor Rigol, i amb una posterior entrevista amb l'empresa, en què el senyor Rigol ja no és present, i en què, proposes que s'havien avançat, que com que això és dins de la competència de la Generalitat i la Generalitat pot, per tant, a través de l'Estatut dels Treballadors, o aplicar un conveni paral·lel o

una cosa similar, que això es resoldrà i que la Generalitat tindrà una actitud, diguem-ne, coherent amb el que és l'auto-govern.

Doncs, bé, arriba aquesta reunió, aquesta proposta desapareix, i s'addueixen altres tipus d'argumentacions que jo no crec oportú, tampoc, de portar aquí. I aquí és, per mi, on hi ha la situació greu. És a dir, que jo entenc que no hi ha hagut una actuació del Consell Executiu d'acord amb les competències estatutàries que es té i d'acord amb la situació legal que hi havia en aquesta empresa.

És clar, si això s'hagués fet a les vint-i-quatre, quaranta-vuit hores d'iniciar-se la tancada, és molt possible que avui aquesta tancada s'hauria acabat. Que el clima que ja tenim avui, en aquella zona, ja s'hauria acabat, i que hauríem defensat quelcom que jo considero molt important, que és el marc de les relacions laborals dintre de la Comunitat Autònoma de Catalunya.

Això no s'ha fet, no hi ha en previsió, pel que sembla, cap actuació del Consell Executiu, aquest és un procés que ningú no sap avui, encara, com pot acabar, i pot acabar bastant malament, i jo entenc que la resposta que pot donar el Consell Executiu és explicar-nos per què no s'hi va intervenir, i també explicar com s'hi pensa intervenir a partir d'ara, perquè ningú no està interessat que aquest conflicte es podreixi i acabi malament.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a respondre, en nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Treball.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats, penso que cal fer, precisament, aquesta tria de fets, els fets, diguem-ne, de contingut humanitari, d'una colla de persones tancades en aquest pou de quatre-cents metres; segon punt, un conflicte determinat, i, tercer punt, els elements jurídics que giren al voltant del mateix conflicte.

I permetin-me que faci breument una relació dels fets, perquè, juntament amb la pregunta de vostè, hi ha un altre Diputat d'aquesta Cambra, concretament el senyor Alay, d'Esquerra Republicana, que em fa la mateixa pregunta, i en tot cas, jo voldria fer una relació de fets que pogués servir, diguem-ne, com a resposta a ambdues, en la mesura en què això fos possible.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Conseller, el temps no permet que passi a la pregunta del senyor Alay, i per això no hem donat la paraula al senyor Alay primer. De manera que... aquesta és la darrera pregunta, perquè hi havia l'acord de la Mesa d'una hora, i ja, actualment, ja passem de l'hora. No en el moment en què ha començat el senyor Padullés.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : Gràcies, senyor President. Intentaré fer una resposta prou exhaustiva per si complau ambdós Diputats que m'han interpellat, si és possible.

Primer, ve el comitè d'empresa d'aquesta empresa a la Generalitat, i diu : «escolti, nosaltres fa dos mesos que estem intentant negociar, i l'empresa està fugint d'estudi». Realment s'expliquen aquests fets, es comproven i això és així. I en aquell moment, un servidor, com a responsable del Departament de Treball, dic : «Vostès no poden estar en una indefensió jurídica quan, en un moment determinat, s'està cridant a la

negociació i una de les parts no hi ve. Hi ha els mecanismes jurídics corresponents que són, en el cas actual, el de l'extensió de convenis per similitud, i ofereixo aquesta possibilitat com a marc de garantia jurídica perquè no quedi ningú a l'estacada quan la gent no vol negociar.» I vaig dir al comitè d'empresa que tinguessin present que hi havia aquesta mesura legal, en el marc de la Generalitat, perquè això fos així.

A partir d'aleshores, lògicament, nosaltres entrem en contacte amb l'altra part, que és l'empresa. I l'empresa diu : «Nosaltres volem negociar el conveni d'empresa de Potasas del Llobregat, però nosaltres volem negociar aquest conveni en el marc en què l'Estatut dels Treballadors ens permet fer-ho, que és en el marc que» —i citaré l'article 83 de l'Estatut dels Treballadors— «tot organisme sindical o patronal pot establir a dalt de tot el marc des d'on vol negociar i fixar allò que després no serà negociat en àmbits inferiors.» Això és l'article 83 de l'Estatut dels Treballadors, cosa que a través dels diversos comitès d'empresa d'Explosivos Río Tinto s'assoleix de tal manera, que el president del comitè d'empresa de Potasas del Llobregat és present en aquesta negociació. I l'empresa em diu : «I nosaltres volem negociar i ens assisteix el dret a negociar-ho d'aquesta manera.» Evidentment, com vostès veuen, la informació és completament diferent i les estratègies lògicament diferents en aquest sentit.

I ara ens haurem de referir a què és i què és el que està passant a Explosivos Río Tinto, perquè és un problema d'àmbit estatal on posen el coll per arreglar-ho totes les centrals sindicals, els bancs estrangers i els bancs del país, els executius, el mateix Estat, i evidentment s'està intentant regenerar una empresa en una situació que tots vostès saben —perquè la premsa ha esmentat com estava en la seva situació financera—, s'intenta redreçar-la posant-hi l'esforç tothom.

Jo pregunto al senyor Diputat : en una empresa catalana, nostra, on nosaltres —vostè ho sap— tenim la gran voluntat de poder establir un marc on el pes de la Generalitat en el camp de les relacions laborals sigui específic, quan aquesta empresa està dintre del gran grup d'Explosivos Río Tinto, vostè creu que pot quedar al marge, al marge, no dels beneficis o de l'estructura del balanç que pugui tenir el consolidat Explosivos Río Tinto, sinó al marge de la negociació sindical que s'està portant allà dintre? I li ho diu un Conseller de la Generalitat, amb la responsabilitat que vol dir que jo haig de portar a Catalunya el màxim de contingut de relacions laborals. I, en aquest moment, li estic dient que tinc la seguretat que d'una manera o altra el comitè d'empresa de Potasas del Llobregat s'ha de plantejar, com realment ho ha fet, quins mecanismes de solidaritat sindical té amb els seus companys sindicalistes que estan negociant a Madrid l'acord aquest que vostè en diu Escondrillos o ASE o un nom així. Pregunto, evidentment pregunto perquè no sóc, un servidor, com a autoritat laboral el que haig de dir si han de fer una cosa o han de fer l'altra, sinó que és l'autonomia de les parts les que ho han de decidir. I d'aquí s'origina la legitimitat del conflicte, precisament per l'autonomia de les parts. I sé que el comitè d'empresa i el mecanisme legal de l'Estatut dels Treballadors, article 83, empara aquesta estratègia de salvació. Ho empara. Senyor Diputat, si no empara això, legalment, jo em torno a referir al fet que, aleshores, el criteri que preval és el que li vaig dir que el conveni es fes d'empresa. Però li dic que no és així. Almenys les

persones que entenen en els aspectes legals d'àmbit laboral, els qui estan assessorant el Departament de Treball i estan en la línia executiva informen el Conseller —que no és advocat laboralista, com tampoc no ho és vostè—, l'assessoren en aquesta línia. I com que la norma que un servidor ha anat donant sempre és atendre el dret en aquest sentit, nosaltres continuarem això. I aquesta és la línia. Des del punt de vista jurídic.

Quina és l'altra línia des del punt de vista humanitari? Miri, a la nit, el comitè d'empresa i el seu president a l'Ajuntament de Balsareny, i un servidor, en un altre lloc, a les dotze i a la una de la nit, anar-nos comunicant què és el que podíem fer el president del comitè d'empresa i un servidor per a intentar buscar mecanismes d'assistència a les persones que estaven a baix, en un moment determinat del conflicte. No recordo quin dia era. I això que estem fent, ho he fet personalment, ho estan fent les diverses persones que col·laboren amb mi en el Departament. Estem intentant desdramatitzar la qüestió, perquè vagi pels camins jurídics, i vostè sap, com a persona d'aquest Parlament, que té com una de les eines fonamentals fer lleis, precisament per a enquadrar el marc de la convivència a Catalunya, també ha d'entendre perfectament que una de les funcions del Departament de Treball consisteix a anar desdramatitzant totes aquestes qüestions perquè es puguin anar enquadrant en el marc jurídic corresponent, que és el que intenta de fer el Departament de Treball. No donant falses expectatives, no dient una cosa en un cantó i una altra cosa en un altre, perquè aleshores encara ho faríem més greu. Jo li puc dir —i en aquest moment és així— que els mecanismes vitals mínims en aquest sentit es donen per part..., és a dir, s'hi deixa baixar menjar, per entendre'ns, sense dir-ho sense redundància, això es deixa fer. Aquest és un problema que realment pot tenir una derivació, que es produeixi, i això seria molt greu. Li haig de dir que tinc aquesta prevenció que això pot ser un problema que es produeixi, que estem intentant buscar-hi una sortida. Li haig de dir que és un problema, en aquest sentit, que pertany concretament a l'àmbit laboral de Catalunya, que si es vol derivar cap al cantó de l'ordre públic —i aleshores sí que hi han d'intervenir figures com el Governador civil—, que es digui, aleshores, des dels sindicats, que aquest és un problema que té intervenció des de l'ordre públic, i que es vagi al Governador civil, que es digui clar, aleshores, que es digui clar. Però mentre no es digui això —i no es diu clar en el moment que via ordre públic, via aquest plantejament, després resulta que el problema torna a un Ministeri determinat de Madrid—..., que es digui clar, aleshores. Però mentre estigui en aquest Departament jo li puc dir que intentarem que les coses vagin pel dret, i que pel que a mi se m'informa, article 83 de l'Estatut dels Treballadors. I que pensin l'empresa, els treballadors que estan tancats i el comitè d'empresa —que no està tancat i que intenta de trobar una línia de sortida— que aquesta sortida s'ha de trobar en la legislació que ha fet la democràcia laboral d'aquest país. I, per tant, des d'aquest punt de conducció bàsic és per allà on el meu Departament intenta trobar línies de sortida pactada des del punt de vista humanístic i des del punt de vista jurídic.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Padullés té la paraula per a

la rèplica o repregunta.

El Sr. PADULLÉS : Senyor President, senyores Diputades i senyors Diputats, és evident o és cert que jo no sóc advocat laboralista i vostè tampoc, el que passa és que jo he estat sindicalista, i moltes vegades, en la negociació de convenis col·lectius i en conflictes, els advocats laboralistes ens han fet una mica de nosa.

Miri, senyor Conseller, vostè està dient una cosa en què té una part de raó, però s'oblida d'un altre tema, i és que qui ha signat aquest acord a Madrid amb Explosivos Río Tinto no ha estat cap executiva de cap sindicat, sinó que han estat federacions de branca que no impliquen altres federacions si no signen el mateix acord. Per exemple, la Federació de Químiques signa, a nivell estatal i a nivell de Catalunya, aquest acord, i és obligatori per a totes les empreses de química, però no pot ser obligatori per a les empreses del sector de mineria, perquè, per extensió, els treballadors de banca també es podrien veure obligats a acceptar aquest acord de Madrid. I vostè sap perfectament que això no és cert. I aquí hi ha el problema. Els treballadors de les mines de potassa de Sallent, les Potasas del Llobregat, no estan afectats per aquest acord perquè les federacions de mineria no l'han signat, i llavors vostè té una altra vegada totes les facultats per a intervenir —article 92.2 de l'Estatut dels Treballadors. I aquest és el tema. El que passa és que Explosivos Río Tinto és molt Explosivos Río Tinto, i l'Administració, per a vostè, també deu ser molta administració, perquè, si no, vostè té totes les facultats legals per a convocar les parts i per a aplicar el conveni paral·lel si no hi ha acord entre les parts. I aquest és el problema.

Jo pensava que vostè em diria una altra cosa, que em diria no exactament el que m'ha dit. Vostè s'està amagant al darrere d'aquest assessorament per no voler afrontar la pèrdua d'una certa capacitat d'intervenció en el món laboral de les competències que té la Generalitat. I això és molt greu, senyor Rigol, i això és molt greu, i més en vostè que ha reclamat moltes vegades i ha trobat el suport, si no de tots, de molts Grups parlamentaris d'aquest Parlament per a aconseguir el màxim de competències. Però malament anirem si les competències que vostè va assolint després no les compleix.

Perquè, quin és l'altre problema, senyor Rigol? L'altre problema és que a la delegació del comitè que es va desplaçar a Madrid abans d'ahir i ahir, sap quina ha estat la resposta que li han donat en el Ministeri de Treball de Madrid? : «Esto se lo tienen que resolver en la Generalitat, porque es competencia de ellos.» Vejam si ara ens trobarem que entre els uns i els altres els cinquanta-vuit miners que estan tancats al pou hi estaran encara un mes més, estant en aquestes condicions que vostè coneix. I no em digui que el tema d'intervenció del Consell Executiu pot haver anat per la via humanitària de baixar-los menjar, perquè se'ls va baixar menjar, l'empresa va autoritzar de baixar menjar quan es van treure en l'litera les dues primeres persones. I davant de la por del que podia passar allà dintre, llavors es va dir : «que s'obrin les portes i que baixin tot el menjar que faci falta.»

I a partir d'aquí, vostè sap tan bé com jo que una gent que treballa a la mina amb menjar i medicaments s'hi poden passar fins a tres mesos, si cal. El que ningú no garanteix —ni vostè, ni jo, ni ningú, ni tota la força pública que hi ha per aquella zona— és què pot passar si aquest és un conflicte que es va po-

drint d'aquesta manera. Perquè el que va passar l'altre dia, que un escamot va aconseguir de tancar botigues en dos pobles i es va parar l'activitat en una mina, al cinquanta per cent, això es pot estendre i ningú no ho controlarà. I si ningú no ho controla —permeti'm que li ho torni a dir— avui és perquè vostè té unes competències i no les està exercint.

I això és així, i jo li demanaria, si us plau, que els assessors que vostè té tornin a discutir el tema, tornin a veure : primera qüestió, els miners no estan afectats per aquest acord perquè no han signat el conveni, perquè no han signat aquest acord i, per tant, aquest acord no és vàlid per a ells. Una altra cosa és que l'acord, si vostè vol, pot ser bo, pot ser dolent, i podria ser interessant que els afectés, però no els afecta perquè no l'han signat. I, a partir d'aquí, ells tenen dret a reivindicar un conveni d'empresa.

Però és més, senyor Rigol, vostè creu que ells demanen un conveni d'empresa diferent del que s'ha signat a Madrid? Vostè creu que ells demanen un 20% d'augment? Home, que no és això, senyor Rigol, que el que estan demanant, com a element principal —demanaven, millor dit—, era que tingués efectes retroactius, perquè se'ls havia dit, però no feien qüestió ni de la quantitat a augmentar —perquè sabien quina és la situació d'Explosivos Río Tinto— ni feien qüestió d'altres aspectes.

I aquesta és una competència que vostè té, perquè vostè pot convocar les parts a negociar, i del resultat final, vostè no en serà responsable, serà fruit de la correlació de forces que hi hagi en aquesta empresa, i del que aconseguixin els treballadors o del que aconseguixi l'empresa. No és vostè qui fa aquest conveni. Vostè és l'autoritat que els ha de convocar i els ha de forçar a negociar, i ha de desbloquejar aquesta situació, i ha d'impedir que aquest conflicte es podreixi. I aquesta és una responsabilitat que vostè té i que jo —ja em perdonarà— entenc que vostè no està exercint.

Li recordo l'article 92.2 de l'Estatut dels Treballadors, que, sense que sigui la clau miraculosa que resolgui el problema, és un article que fa referència a l'aplicació de convenis paral·lels i que —li ho repeteixo—, en no estar signat per les federacions mineres aquest acord a Madrid, vostè té l'autoritat suficient. M'ofereixo, com a Diputat d'aquella zona, a tenir una seguda amb vostè, amb els seus assessors i amb els representants dels miners que estan tancats a dintre, és a dir, el comitè d'empresa, a parlar, des d'un punt de vista fins i tot legal, de l'Estatut dels Treballadors i de la possible intervenció seva per a poder desbloquejar aquesta intervenció.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller de Treball té la paraula per a una nova intervenció.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : Moltes gràcies, senyor President. Senyor Padullés, vostè no és advocat laboralista i jo tampoc; vostè ha estat sindicalista i jo, malauradament, tampoc. Vull dir que moltes coses, jo no les puc veure des d'una perspectiva en què vostè probablement les veu, i m'haig d'esforçar, evidentment, a entendre-ho com vostè vol dir això.

Miri, jo tinc el següent, i li explicaré realment, dels serveis jurídics meus. L'acta és un acord sobre salaris i «empleo» —en castellà— que es diu ASE, i es va signar a Madrid el dia 1 de juny del 83, i aquest acord va ser signat el dia 9 entre l'em-

presa i els sindicats Comissions Obreres i UGT, així com una representació dels treballadors de l'empresa, que té naturalesa jurídica prevista en l'article 83. Escolti, vostè creu —i ara és una pura presumpció, una pura presumpció—, vostè creu que Explosivos Río Tinto pot firmar un conveni que obligui totes les empreses i que quedi coix des del punt de vista jurídic? Oi que en principi..., i ara no vull posar el meu judici en aquesta pura premissa, perquè, evidentment, no s'aguanta, des del punt de vista parlamentari, però, evidentment, un conveni fet i signat entre Comissions Obreres i UGT i Explosivos Río Tinto, en principi, cal pensar que, home, no pot quedar coix i no pot ser d'aquests que després se'n pugui un fugir. En principi. Li ho explicaré perquè el tinc aquí.

Respecte a l'àmbit, afecta tots els treballadors d'ERT, qual-sevol que sigui el centre de treball.

En relació amb els convenis vigents dintre d'Explosivos Río Tinto es diu que serà respectat en els seus propis termes, llevat el que vagi en contra de l'establert en aquest acord, ASSE, i que exclusivament podrà negociar-se dintre dels convenis d'aquelles matèries que no s'oposin al contingut d'aquest acord. Això és el que diu, textualment, per la nota de referència que jo en tinc.

Acabaré la meua intervenció dient, senyor Padullés, que de debò accepto de bon grat aquesta intervenció que vostè s'ofereix a tenir, perquè penso que això pot ser positiu, jo li ho accepto. Li haig de dir també que allò que els vam dir a Madrid, un servidor va tenir la precaució de recordar-los-ho, abans també, que havien de dir això. Perquè, evidentment, de la mateixa manera que li dic que quan una empresa és d'àmbit estatal s'ha de salvar en el marc de l'Estat, i no li vull dir quines són les meves opinions sobre la matèria, sinó que, objectivament, és així, també li haig de dir que intento, al màxim, que les relacions laborals portades a Catalunya tinguin el màxim de contingut que el meu país, que la meua pàtria es mereix, i que és bastant més del que tenim encara, em penso; això també li vull dir que és així, i que, per tant, vaig recordar a Madrid que això era, probablement, competència nostra, i va coincidir amb aquesta opinió d'un servidor.

Per tant, si aquesta empresa realment està enganxada a Explosivos Río Tinto amb aquest acord vinculant, escolti'm : vostè m'haurà d'ajudar a fer-ho ensenyar a la gent que és tancada a baix, a veure si ens expliquem; si no està vinculada a aquest acord, un servidor farà allò que ja vaig dir el primer dia i és que en una empresa determinada haig de respectar que es doni la negociació i si no es dona tenir els elements de coacció suficients que ens dona la Llei perquè això sigui així, i com que el dilema queda molt clarament plantejat, sortosament en el plantejament de vostè i en el meu coincidim en una cosa i és en el fonament jurídic de l'acord signat a Madrid; si ens posem d'acord en això sabrem com ens podem ajudar mútuament en aquesta línia de trobar una sortida al conveni d'Explosivos Río Tinto i de Potasas del Llobregat i faria extensiva aquesta intervenció de vostè si calgués a algun altre Diputat que ha manifestat també preocupació per aquesta matèria.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Senyores i senyors Diputats hem acabat amplament el termini d'una hora que havia estat fixat per a les preguntes amb resposta oral.

La propera sessió plenària, si no hi ha alguna raó important que faci modificar aquest acord de principi, tindrà lloc el 29 d'aquest mes de juny, és a dir, el dia de Sant Pere a dos quarts de deu del matí.

Aquesta serà l'última sessió ordinària d'aquest període de sessions.

S'aixeca la sessió.

(Són tres quarts de vuit del vespre.)